



## Viktorija Antanavičiūtė

### *Errare humanum est*

#### Romanas

Sename miesto parke rastas išplėštas lapas...

*Taip, aš sergu vampyriizmu.*

*Tiksliau, mano liga pačiame vešėjime.*

*Aš tokia pat, kaip ir daugelis jūsų, šiandien skaitančių S. Meyer „Saulėlydį“ ar kitokį panašų popsq apie vampyrus. Nežinau, ar visi tuo suserga. Abejoju...*

*Kaip susirgau aš? Manau, kad iš pradžių užsikrėčiau mintimis perduodamu būdu, o jau paskui... Kodėl taip manau? Na, iš pradžių prisiskaičiusi visokiausių sagų apie šaunuolius vampyrus, tik truputį apie juos pasvajodavau, o paskui pradėjau išvien svaigti: kaip būtų puiku tapti vampyre, kokia aš būčiau laiminga šalia kilniaširdžio Edvardo, jei kada ką pamilsiu, tai tik vampyrą Edvardą!.. Nepatikėsite, bet šalia jo ėmiau matyti tik save, ir nieko daugiau! Jokių ten Belų iš ūkanoto Forkso miestelio! Sakysite, kvaila? Na, taip – dabar jau ir aš su tuo sutinku. O tada!.. Tada viskas atrodė kitaip. Ir kodėl tada to norėjau? Kas man buvo užėję? Juk buvau visai normali mergiotė, net truputį poetė! O dabar!.. Dabar jau visai nemanau, kad būti vampyru puiku: vampyro gyvenimas užknisa! Patikėkite manimi.*

*Prieš tapdama tokia, kokia dabar esu, net atrodžiau kitaip: turėjau dideles rudas akis, buvau rudaplaukė... Dabar mano akių spalva pasikeitė: jos dvelkia šalčiu ir yra šviesiai mėlynos spalvos - tarytum ledinės. Plaukų spalva lyg ir nepakito, bet jie pasidarė kažkokie skaidrūs, permatomi, be to, iš vidutinio ilgio jie akimirksniu virto tikrai ilgais karčiais.*

*Beje, dabar mano vardas Chloja. Anksčiau vadinausi kitaip. Dabar, kai pasikeičiau, jaučiu, kad savo išbandymui turiu konkrečią užduotį, tik dar neišsiaiškinau, kokia ji. Čia aplinkui vien paslaptys...*

*Taigi, kad ir kas radote šiuos mano užrašus, žinokite: tai nevilties šauksmas – gali būti, kad aš daugiau neberašysiu ne tik eilėraščių, nes pradėdau naują beprotišką gyvenimą su kitais vampyrais.*

*Kaip šalta!*

*Kaip tamsu! -*

*Virpa žodžiai,*

*Bet nieks jų negirdi...*

*Ar aš dar žmogus ?*

*Ar aš dar esu?-*

*Duria mintys,*

*Draskančios širdį...*

*Kad jūs žinotumėt, kaip aš suklydau! Ak, kaip aš suklydau!..*

*Prašau: kas nors palinkėkite man sėkmės! Iš anksto dėkoju.*

*Chloja*

## **Chloja**

### **1.**

Padėjau knygą ant spintelės ir atsidusau. Ką tik nustojo lyti ir aš išsiruošiau į kiemą. Jau gerokai pritemę, bet man tas pats. Paskutiniu metu man daug į ką nusispjaut!.. Knygos, kurias aš skaitau, suteikia drąsos. Nuo stalo pasigriebiau nedidelį bloknotėlį – savo eilėraščių juodraščių – ir įsikišau į puspalcio kišenę. Dar nusigriebiau pieštuką. Gal besitąsant po naktinį miestą ateis kokios sklandi mintis? Šiandien užstrigau ties antru posmu.

Apsidairiau. Įprastai judri gatvė buvo tuštutėlė. Pamažu žiebėsi lempos. Puikiausias oras pasivaikščioti tokiems kaip aš! Nulipau nuo drumzlinio šaligatvio ir kirtau sraunia upe virtusią gatvę. Žinojau, kur eisiu. Kažkokia jėga mane traukė į šimtmečio senumo parką. Tokiu metu ten šiurpoka, bet man nė motais! Aišku, dieną viskas kitaip: tiesiog neapsakomai jaukiai atrodydavo visi takeliai, aikštelės, suoleliai, medžiai ir krūmai – rodės, tik čia ir turėtum eiti, jei nori atgauti jėgas, prarastas mokykloje. Tie visi tariami draugai, akyse vadinantys tave dvasinga poete, o už akių besityčiojantys, kad eilėraščių kūryba – kvailių amatas!.. Visada pajusdavau neapsakomą jaukumą, vos tik įžengdavau į šį parką. Bet tai būdavo dieną. O dabar, kai jį užliejo tamsa, atrodo, kad niekur kitur, tik čia, galėčiau sutikti bet ką. Bet ką!..

Aš buku žvilgsniu žvelgiau į artėjantį parką. Beje, tėvai sako, kad paskutiniu metu aš apskritai nubukau nuo tų savo *vamp* stiliaus knygūškčių, bet džiaugėsi, kad kiurksau namie ir nepridarau jiems rūpesčių kaip kiti mano bendraklasiai savo tėvams. Net neapsidairiusi mašinaliai žengiau pro laiko išsklerintus vartus irėjau tolyn. Ieškojau įkvėpimo savo eilėraščiui? Gal... Buvau

užsisvajojusi kaip įprastai. Ak, kaip būtų gera, jei mano vaikinai būtų Edvardas! Ak, išsipildytų didžiausia mano gyvenimo svajonė, jeigu aš jį dabar sutikčiau! Ak, ir kodėl ta Meyer rašo, kad vampyro meilė neturi ateities – mūsų tai jau tikrai turėtų, nes aš... aš... aš... Na, nes aš tai jau tikrai kitokia!

Kaip tik tada vos neatsitrenkiau į jį - Eriką

- Sveika! - šūktelėjo jis kaip kokiai senai pažįstamai, nors aš jo gyvenime nebuvau mačiusi.

Nedraugiškai pasižiūrėjau veriančiu žvilgsniu (visi sako, kad tik aš taip moku) ir leptelėjau:

- Atšok, biče, aš pirmą kartą tave matau!

Tada suvokiau, kad suvėliau tikrai nemandagų sakinių ir nutariau taisyti padėtį:

- Na, atsiprašau... Norėjau pasakyti, kad tu mane su kažkuo painioji... - sulemenau ir pasisukau eiti.

- Tu labai juokinga! - nusišypsojo jis. - Aš Erikas. O tu būsi..?

- Malonu susipažinti, - vis dar pykau už nutrauktas mergiškas svajas. - Mano vardas - ne tavo reikalas! Jau galiu eiti?

- Ko taip nedraugiškai? – šypsodamasis toliau prie manęs kibo nepažįstamasis.

Tas jo smagumas jau pradėjo mane erzinti: prilipo kaip varnalėša prie... Pažvelgiau į jį atidžiau - gana išvaizdus vaikinukas: lyg ir tamsūs, bet kažkokie keisti plaukai, išblyškusi oda, šalto mėlynumo akys ir plati gražių baltų dantų šypsena. Be to, jis buvo panašaus amžiaus kaip aš - bent jau man taip pasirodė.

- Šiaip... – tarstelėjau. - Aš tavęs nepažįstu ir išvis nežinau, kodėl su tavim kalbuosi.

- O, aš tave pažįstu! - sukikeno jis. - Be to, tu žinai mano vardą ir...

- Ir ką? - nutraukiau jį.

- Ir tą, kad mane pažįsti.

- Aha! Kurgi ne...

- Baik! Nebūk surūgėlė.

Aš tylėjau ir spoksojau į jį piktu žvilgsniu. Man jis pasirodė matytas. Ak, taip! Kartą vakare mačiau jį parduotuvėje: tada jis irgi kaip nesveikas spoksojo į mane... Ir kodėl prie manęs turėjo prisikabinti kažkoks kvailys? Ir dar tokiu momentu, kai man nėra nuotaikos apskritai su kuo nors kalbėti. Na, nebent su savo svajonių vampy... Et, nesąmonės!.. Gal aš traukiu tik tokius psichus?

- *Anyways*, juk tavo vardas...? – ir jis pasakė mano vardą.

Aš net nustėrau.

– Kas čia per šnipų žaidimai?

Juk aš jam savo vardo nepasakiau! Ar pasakiau?

- Aš daug ką apie tave žinau, - patenkintas man padarytu įspūdžiu jis suokalbiškai mirktelėjo.

Suėmė pyktis: kažkoks iki šiol nematytas Erikas kažkaip sužino mano vardą ir dabar štai staiposi prieš mane ir paslaptinai mirksi vaidindamas visažinį. Reikia pamokyti!

- Beje, tu dėl vardo suklydai, - prisimerkiau (aš visada taip darau, kai meluoju). – Mano vardas Chloja!

Leptelėjau vardą bene iš paskutinės skaitytos knygos apie vampyrus. Kaip koks mažvaikis jis iškišo liežuvį.

- Melagė!

- Kodėl turėčiau meluoti? Greičiausiai tu mane su kažkuo, vyruti, painioji!

Erikas staiga surimtėjo. Atrodė sutrikęs, net truputį išsigandęs.

- Negali būti, kad aš taip suklydau... Na, nebent vardą ne tą... Aš tik... – mikčiojo Erikas.

- Aišku, kad suklydai! Atstok!

- Klysti ju žmogiška! Ar ne, Chloja? – Erikas nė nemanė atstoti. – Tai sakai, toks tavo vardas - Chloja... Na, tegul bus Chloja. Tiks tavo naujam gyvenimui!

Apie ką jis čia svaičioja? Apie kokį naują gyvenimą? Tikras keistuolis! Bet... Nors jis buvo tikrai keistas, galbūt net kiek kvailokas, mane intrigavo.

- Gal tu koks... psichas? - pasmalsavau.

- Neee... – jis nusišypsojo ir nutilo.

Mes tylėdami ėjome greta vienas kito. Pokalbis, atrodė, jau išsikvėpė, todėl aš apsisukau aplink savo ašį ir pasileidau priešinga kryptimi: dar nenorėjau eiti namo, o juo labiau iniciatyviai regzti pažintį su tuo Eriku. Apskritai planavau viena pavaikštinėti parke niekieno netrukdoma, pabūti su savo mintimis. Ir eina gult visokie erikai!

Staiga Erikas išdygo tiesiai man prieš akis ir užstojo kelią.

- Juk aš tau patinku? - nei iš šio, nei iš to paklausė.

- Ne! – rėžiau. - Atstok!

Jis vėl parodė liežuvį!

- Melagė!

- Na, gerai... Sakykim, buvo malonu pakalbėti, bet jau norėčiau eiti. Tikrai.

Aš vėl apsisukau ir bandžiau traukti į priešingą pusę.

- Kur tu bėgi? - paklausė Erikas. – Juk nepabėgsi!

„Su tokiu gal geriau nesileisti į kalbas,“ - pamaniau ir tylėdama spartinau žingsnį. Jis nė kiek neatsilikdamas ėjo šalia ir visą laiką į mane spoksojo. Tai šiek tiek nervino, bet kartu ir glostė savimeilę. Užsispyriau nepratarti nė žodžio. Jis irgi tylėjo. Buvo tikrai keista.

Taip paėjėjus gal apie dvidešimt minučių, aš neištvėriau: sustojau ir, net nepasukusi į jį akių, paklausiau pabrėždama kiekvieną žodį:

- K o t a u i š m a n ę s r e i k i a ?

Erikas stovėjo šalia. Aš į jį nežiūrėjau. Pykau. O gal tik vaidinau piktą.

- Pirmiausia, Chloja, atsisuk, kai kalbi su manimi.

Susiraukiau, bet atsisukau ir pasižiūrėjau į jį. Jis žiūrėjo tiesiai man į akis. Kas man darosi? Kūnas tirpsta, kojos linksta... Rodos, noriu... miego...

- Dabar prieik arčiau, Chloja.

- Aš ir taip arti... – sumurmėjau. Atrodė, tuoj tuoj prarasiu sąmonę. - Jei eisiu dar arčiau, tai pereisiu tave kiaurai...

Tai buvo tiesa: juk jis stovėjo nuo manęs tik per kokius 30 centimetrų. Ir mane gąsdino.

Ko jis nori?

## 2.

Atsipeikėjau iš traso ir įdėmiai pasižiūrėjau į Eriką. Kas čia ką tik įvyko? Gal aš buvau nualpusi? Bet ne... Juk nestovėčiau sau kaip niekur nieko. Vieną akimirką pasirodė, kad jis kiaurai mane permato. Nusipurčiau. Pasidarė šalta.

- Taigi, - pradėjo Erikas, - noriu, kad man pagelbėtum.

Aš atsidusau ir pasižiūrėjau į jį.

- Kaip?

- Tai lengvas darbelis, - vaikas šelmiškai šyptelėjo, tada tęsė. - Žinai tą apgriuvusį dvarą parko pakraštyje?

- Taip, žinau. Vaikų ekstremalių žaidimų vieta. Ir bomžų rojus. Kodėl tau parūpo dvaras?

Parkas, kuriame dabar styrojome su naujuoju pažįstamu Eriku, seniau buvo dvaro kiemas. Laikui bėgant viskas čia nyko sunyko, apaugo vijokliais, apgriuvo. Ko norėti? Provincija! Seniau, gal prieš kokį 100 metų, šiame parke buvo kur kas daugiau pastatų. Kalbma, kad anksčiau viskas čia buvo dvaro nuosavybė. Dabar aplinkui daugiausia griuvėsiai, išskyrus pagrindinį pastatą – apgriuvusį dvarą, kuriame dienomis dar atlėkdavo pašmirinėti vaikai, vakarais savo girtas dainas bliaudavo valkatos, o naktimis – nebent katės. Miesto gyventojai parką kažkaip dar sugebėjo prižiūrėti, o dvarą apleido - paliko be jokių remontų. Seniau, sako, dvaras buvo paverstas kažkokiais paslaptiniais sandėliais – po to ilgai niekas prie jo net artyn nėjo.

Taigi, ko Erikui prireikė tame suklerusiame pastate?

- Man reikia, kad ten nueitum ir kai ką...

- Taip ir žinojau, kad be reikalo prie žmonių nekimbama! – nutraukiau jį ir pašaipiai mestelėjau: - Ko iš manęs nori? Kad arbatytės ant padėkliuko atneščiau?

- Būtų visai nieko! - sukikeno.

- Ai, tiek to... Klok, ko tau iš ten reikia?

- Ne iš ten... Reikia, kad į ten kai ką nuneštum. Gėles.

Aš gal per daug išsproginau akis, nes jis šyptelėjo. Kokias gėles? Kodėl į dvarą? Ir svarbiausia – kam? Turbūt atrodžiau kvailai, bet ir apie Eriką nei šį, nei tą galvojau.

- Aš visiškai rimtai.

Iš balso tono ir veido išraiškos supratau, kad jis nejuokauja - kalba rimtų rimčiausiai. Tada pajutau, kad kartais, kai jis į mane pasižiūri, man per nugarą nubėga šaltukas - jo ledinės akys pradėjo mane bauginti.

- Kur tos tavo gėlės? Duok! Nešu, bet su viena sąlyga: kai grįšiu, atstosi nuo manęs. Sutarta?

Erikas koketiškai patempė lūpą.

- Per žiauri tu ... Maniau, būsime draugai. Na, *ok* - sutarta!

Jis atkišo man didelę puokštę gėlių – tiesiog ištraukė ją iš už palto skverno (kažkokie stebuklai!) - ir įgrūdo į rankas. Kodėl tokio dydžio puokštės aš iki šiol nepastebėjau? Neįsivaizduoju... Nespėjus man nieko pagalvoti, Erikas stiprokai mane stumtelėjo.

- Ei, ei!.. Atsargiau gal? - subambėjau.

- Paskubėk! Jau tamsu – tavęs tuoj ieškos! - jis šyptelėjo.

Aš linktelėjau: jis sakė tiesą - išties buvo tamsu, bet dėl paieškų.... Ryškiai suklydo! O dar apsimeta, kad viską apie mane žino... Kitaip tikrai žinotų, kad manęs seniausiai jau niekas neieško: mano verslieji tėvai ramia sąžine tiki, kad aš puikiai gyvenu viena! Apgailėtinas reikalas.

Apsisukau eiti, o tada prisiminiau, kad nežinau, kam turiu viską atiduoti. Atsisukau, bet... jis buvo dingęs.

- Čia kažkas ne taip... - sumurmėjau pati sau ir patraukiau per parką.

Tik dabar supratau, koks tas mūsų dvaro parkas tamsoje niūrus. Rimtai! Kalbėdama su Eriku to visai nepastebėjau, bet kai likau viena, pasidarė baisiai nejauku. Eidama žvalgiausi į visas puses ir jaučiau, kad mane kažkas stebi. Ir, atrodo, net iš kelių pusių.

- Tikrai čia kažkas ne taip...

Lygiai po dešimties minučių (nuolat žiūrėjau į laikrodį), kurios atrodė kaip valanda, pasiekiau tikslą. Pastatas atrodė dar niūresnis ir senesnis.

- Rimtai čia kažkas ne taip... Net ir šita griuvena, rodos, sensta ne dienom, o valandom...

Kalbėjau pati su savimi. Pradariau girgždančius dvaro kiemelio vartus - tiksliau tai, kas iš tų vartų buvo likę - ir žengiau į kiemą. Ką išvis aš čia veikiu? Kodėl darau tai, ko nenoriu daryti? Kodėl net nesipriešindama sutikau padėti Erikui? Ir kodėl jis manęs tokios nesąmonės paprašė? Gal čia kokie spąstai, o aš, kvailė... Aš jo net nepažįstu ir sutikau!.. Kvailė! Tikra kvėša!

Šitaip besiginčydama pati su savimi sustojau prie vienintelių likusių dvaro durų. Savo didžiai nuostabai išgirdau viduje žingsnius ir geriau įsižiūrėjusi pro plyšius pamačiau mirksinčią šviesą. Kas čia per pokštai? Vėl šmėstelėjo mintis apie spąstus: apleistame pastate neturėtų būti nei

balsų, nei šviesų. Per kūną nuėjo šiurpuliukai, širdis pradėjo daužytis kaip išprotėjusi. Prikisau ausį prie durų.

Už nugaros išgirdau kikenimą. Atsisukau. Čia stovėjo labai aukšta nepažįstama mergina tokiomis pat šviesiomis kaip Eriko akimis ir kažkokia kvaila rožine spalva dažytais garbanotais plaukais. Ji vilkėjo ilgą gėlėtą suknelę. Tokiu oru? Vėlyvą rudenį? Jai galvoj negerai! Mergina pasilenkė prie manęs ir apuostė. Ar jai sveika?!

- Tu kvepi Eriku, - žemas kimus jos balsas nebuvo malonus.

Man ji nepatiko. Ir kažin ar apskritai kada nors patiks.

- Čia turbūt tau! - susiraukusi ištiesiau puokštę.

-Ooo! – nusiviepe ji. - Tau jas davė Erikas.

Tai net nebuvo klausimas, bet aš pritariamai linktelėjau - norėjau greičiau dingti iš čia. Man ji nepatiko. Labai nepatiko.

- Nori iš čia pabėgti, vargšele? – su apsimestine užuojauta ji žvelgė į mane. – Deja, negali... Tu turbūt būsi ta... paskirtoji...

- Ką čia nusišneki? – net nesupratau, ar aš pykstu, ar bijau.

Ką ji kalba? Atrodo kaip beprotė. Tai gal vis dėlto spąstai?

Staiga sušnarėjo krūmai ir iš jų išniro Erikas. Jis atrodė išsigandęs.

- Alicija, čia tikriausiai ji! Supratai? Ne? – mačiau, kaip jis pamerkė tai šmėklai akį. - Ji atnešė tau mano dovaną!

- Matau, ne akla! - ji atsiduso ir piktai žiūrėjo į mane. – Abejoju tavo pasirinkimu...

Nieko nesupratau. Jie ilgai žiūrėjo vienas į kitą. Gal man sprukti?

- Dink! - pasakė Erikas pasižiūrėjęs į mane. – Ir greičiau!

Antrą kartą jam sakyti nereikėjo: aš pasisukau ir pasileidau nuokalne akmenimis grįstu taku. Atsisukusi dar kartą dėbtelėjau į tą nelemtą vietą ir man pasirodė, kad viename lange stovėjo vaikas! Gal ne vaikas, gal tik vaikiško sudėjimo žmogus. Greičiausiai mergaitė arba mergina, nes tos stovylos plaukai buvo surišti į uodegą. Stabtelėjau. Stovykla dingo. Gal pasivaideno?

Tada išgirdau pašaipų Alicijos balsą:

- Erikai, mielasis, kodėl neleidai jos tiesiog..?

Ką ta ragana sakė toliau, neišgirdau: tiesiog pradėjau bėgti - norėjau iš ten pasišalinti ir kuo greičiau. Kuo toliau nuo tų... nuo tų ... psichų!

Kai parbėgau namo, jau buvo pusė dviejų - vidurnaktis! „Gera, kad rudens atostogos," - pagalvojau kaip nusikaltęs vaikas. Tėvų namie nebuvo: jie ten pat, kur visada - vėl verslo kelionėje! Kas jiems tie namai ir ta namuose likusi dukra?! Ak, tie mano retai matomi tėveliai!.. Užlipau į savo kambarį antrame aukšte, persirengiau pižama ir virtau į lovą.

- Daugiau niekada nepadėsiu nepažįstamiems žmonėms! – garsiai pažadėjau pati sau.

Rimtai! Koks nelabasis mane sugundė leisti į kalbas su tuo keistuoliu Eriku? O jau ta jo... kaip ji ten..? Ak, Alicija! Kas ji per paukštė? Mane vėl nuvėrė keistas jausmas: baimė, sumišusi su pykčiu ir apmaudu.

Taip lovoje pasivarčiau iki trečios valandos. Tada kaip kokia kvailelė sumąsčiau nusimaudyti po dušu. Pasiėmiau rankšluostį ir patraukiau į vonią.

### 3.

Grįžau iš vonios. Jaučiausi kiek geriau, bet vis dar galvojau apie Eriką ir Aliciją. Iš kur jie išvis atsirado? Pasižiūrėjau į laikrodį: pusė keturių, bet miegas neėmė, nors tu ką! Nutipenau į prieškambarį ir iš puspalcio kišenės išsiėmiau savo eilėraščių bloknotelį. Atsigulsiu ir gal pavyks kokią mintį...

Kažkas pabeldė į mano kambario langą. Krūptelėjau ir atsisukau pasižiūrėti. Už lango stovėjo Erikas. Viskas aišku: medžiu užlipo į balkoną!

- Atidarysi pagaliau?! - sušuko jis. – Kiek aš čia galiu stirksoti?

Dievaži, ar jis mąsto?! Dabar pusė keturių nakties, o jis šūkaloja. Jei išgirs mūsų kaimynė Anastasija...

Anastasija yra 80 metų senutė, kurios namas stovi priešais. Miegoti ji eina devintą ir, jeigu kas jai sutrukdytų, ji iškviestų policiją. Į mūsų rajoną policija atvažiuoja mažiausiai tris kartus per savaitę ir vien tik jos kvietimu.

Bet ką gi čia veikia Erikas? Ir iš kur jis žino, kur aš gyvenu? Negi sekė? Jis vienas ar su ta..? Gal neatidaryti?

Nepajutau, kaip atsistojau ir priėjusi atidariau langą.

- Tu beprotis! – pasakiau, kai jis įsoko į vidų ir uždariau langą.

- Kodėl? – jis nuoširdžiai nustebo ar apsimeta? - Ką beprotiško aš padariau?

- Nieko... Ką tu čia darai?

Jis apžiūrinėjo mano kambarį.

- Gerai įsikūrei, - šyptelėjo.

- Ačiū. Tai ko tau vėl reikia?

Staiga jo žvilgsnis užkliuvo už mano eilėraščių bloknoto. Jis pagriebė jį ir akis įbedęs ėmė skaityti. Man buvo ir pikta, ir malonu: pikta, kad elgiasi kaip namuose, malonu, kad susidomėjo mano eilėraščiais.

- Kas tai parašė? – Eriko veidas degė raudoniu. – Nusirašei nuo ko nors?

Pasiutau! Kuo jis mane laiko?

- Pati sukūrei? – jo veide atsirado kažkas panašaus į susižavėjimą.

Mane paėmė juokas, kad mano kuriamas eilėraštis, jį taip sujaudino.



- Nejuokink! Kiti nuo manęs nusirašinėja, - užėjo nenumaldomas noras pasigirti. - Juk aš šiokia tokia poetė. Kūrėja, kitaip sakant.

Erikas sunkiai kvėpavo - jo krūtinė kilnojosi.

- Tu mane gąsdini, Erikai! – šūktelėjau. – Kas tau atsitiko?

Eriko išraiška pasidarė rimta.

- Na, noriu, kad žinotum: tu man patikai, todėl norėčiau išsiaiškinti vieną dalyką...

Aš turbūt išraudau kaip koks burokas, nes jis nusišypsojo. Nieko jam neatsakiau, o jis kalbėjo toliau:

- Bijau, kad tu mane ne taip supratai... – jis vėl surimtėjo. - Aš labai norėčiau turėti tokią draugę kaip tu. Matai... Kaip čia tau aiškiau pasakius? Hm... Hm... Žinau tavo troškimus, todėl... Žinau, ko tu nori, todėl siūlau... Gal tu norėtum... tapti vampyre šiandien?

Aš netekau žado.

- Nejuokauk, žmogau, ir nesityčiok - juk vampyrų nebūna! - pagaliau prabilau virpančiu balsu. – Taip, aš ryju Meyer knygas! Taip, aš kartais atitrūkstau nuo realybės, bet kad vampyrai... Nebūna juk!

Jis liūdnai šyptelėjo:

- Būna... Bet ne tokių, kaip tu įsivaizduoji. Pavyzdžiui, mes tikrai neblizgame saulės šviesoje, kaip rašoma romanuose. Visų vampyrų akys – va, pažiūrėk į mano - ledo spalvos. Na, iltis mes, aišku, turime, bet...

- Meluoji! – nušvitau suvokusi, kad Erikas tik paikai juokauja. - Kai tu šypsojaisi, nemačiau jokių ilčių. Tikrai.

- Jos pasirodo tik tada, kai aš išalkstu.

Aš negalėjau patikėti: kalbu su tikru bepročiu, vapančiu visiškai nesąmones. Negi aš buvau teisi: prie manęs prikibo psichas? Staiga Erikas atsiraitojo rankovę.

- Chloja, nepyk bet aš tikiu, kad tu esi ta...

Ant jo kairės rankos riešo buvo mėlynos spalvos rožė. „Labai graži tatuiruotė“, - dar spėjau pagalvoti, kai jis ištiesė ranką ir tatuiruota rožė palietė mano kaktą.

Aš išsijungiau.

#### 4.

Išgirdau šaižų garsą ir atsimerkiau. Vėjas! Aplink išvien švilpė vėjas. Virš savęs pamačiau išklerusių blokų lubas, jei tik jas buvo galima vadinti lubomis. Visą kūną maudė, o galvą taip skaudėjo, kad atrodė, tuoj sprogs. Šiaip taip atsisedau. Nieko aplink nebuvo. Kiek pasėdėjusi susiemiau galvą rankomis ir ėmiau dairytis. Supratau viena: aš esu kažkokioje apleistoje statybu aikštelėje ir aplinkui nieko, be manęs, nėra. Ir dar: jaučiau, kad esu gana aukštai – gal kokio statomo (ar griauamo) daugiaaukščio pastogėje, - nes aplink per kiauras sienas švilpavo vėjai. Pertvarų

buvo labai mažai. Kraupi vieta. Visur traška, braška, kliba. Kažkokios amžiaus statybos! Dingti iš čia kuo greičiau!

- Dingti! Dingti!.. Viešpatie... Kaip aš čia atsiradau? Ai!.. – paklausiau pati savęs ir iš skausmo aiktelėjau.

- Aš tave atnešiau, - išgirdau pažįstamą balsą. - Vilkau kaip avelę!

Pasisukau ir už artimiausios pertvaros pamačiau Eriką. Apsidžiaugiau, nes kai skauda, negaliu susikaupti ir blaiviai galvoti.

- Kur aš? Kur... mes esame?

- Senoje statybų aikštelėje. 3 kilometrai už miesto, - abejingai paaiškino Erikas.

Aš sėdėjau ir neramiai stebėjau kiekvieną jo judesį. Ką jis sumanė? Ką jis dar ruošiasi man padaryti? Reikia bėgti.

- Nebijok. Tau reikia labai daug ką sužinoti, - taip pasakęs jis mestelėjo man pusbutelį su raudonu gėrimu. Pajutau, kad esu baisiai ištroškusi.

- Kas čia?

- Neklausinėk, tiesiog gerk, - pasakė šaltai.

Aš pasižiūrėjau į butelį, tada į jį. Kodėl Erikas pasidarė toks atšiaurus?

Jis tylėjo ir vėpsojo į žvaigždėtą dangų. Aš nusprendžiau surizikuoti ir atsigerti iš butelio – labai jau troškino. Iš lėto atsukau kamštelį ir pauosčiau gėrimą.

- Nieko neužuodžiu, - tyliai sumurmėjau.

- Tuoj užuosi! - nusijuokė.

Pagaliau jis nusijuokė - man iškart palengvėjo.

- Chloja, klausyk įdėmiai, - pasakė jis ir atsitūpė priešais mane. Tada ištiesė rankas ir suėmė mano veidą.

Aš vėl išraudau.

- Klausau... - numykiau.

- Niekada šito nepamiršk: n e g a l i m a niekam įkąsti. Supranti? Niekada niekam neįkąsk! Pažadėk man! - tai pasakęs jis atidžiai pasižiūrėjo man į akis.

Aš žiūrėjau į jį ir nesupratau: kokius niekus jis čia tauškia!

## 5.

Erikas tebežiūrėjo į mane, ir aš nežinojau, kur dėti akis. Labai nemėgstu, kai kas nors taip į mane įsistebeilija - ypač kai spokso į akis. Taigi iš pradžių pasižiūrėjau į viršų, tada į Eriką, į šoną ir vėl į Eriką. Visą tą laiką jis tvirtai laikė mano veidą ir žiūrėjo į akis.

- Chloja, - kreipėsi rimtu balsu - aš kalbu labai rimtai. Pažiūrėk į mane ir pasakyk: ar supratai?

Aš nenorom atsisukau į Eriką ir pasižiūrėjau jam į akis. Aprimau. Atlėgo ir skausmas. Aišku, aš puikiausiai supratau, ką jis pasakė.

- Taip, supratau.

Jis paleido mano veidą ir nusišypsojo.

- Gerk! – švelniai, bet įsakmiai pasakė.

Beveik viską supratau. Nesupratau vienintelio dalyko: kodėl aš turėčiau kam nors įkąsti??? Kas čia per klievesiai? Ar Erikas vis dar su manimi žaidžia vampyrus? Jei taip, tai jis... O gal jis...

- Chloja, kur tu? A-ūūū! Sugrįžk!

Erikas mosavo delnu man prieš nosį ir aš sugrįžau iš savo minčių į tikrovę.

- Užsigalvojau, nepyk.

Erikas žiūrėjo į mane.

- Žinau, sunku net galvoti apie tai, bet tu greitai suprasi, ką aš tau sakiau.

Plepys! Kalbėtų ir kalbėtų. Ir nieko nepasakytų.

Užsiverčiau butelio turinį, bet iškart beveik viską išpurškiau atgal.

- T u m a n d a v e i g e r t i k r a u j o?! - sušukau spjaudydama, pajutusi burnoje sūriai salsvą kraujo skonį.

Rimtai! Tas pamišėlis man davė gerti k r a u j o! Vos pajutusi gėrimo skonį, supratau, kad tai kraujas.

- Ei, ei!.. Jo sunku gauti! – jis suvaidino piktą ir nusivaipė.

Pradėjau įtarti, kad gal Erikas koks žudikas maniakas ir dabar - mano eilė. Gal jis tokiu drastišku būdu bando man apie tai pasakyti? Jis rimtai nenormalus! Iš lėto pradėjau nuo jo slinkti.

- O siaube, Chloja, tu ką?.. – riktelėjo Erikas. – Pagalvojai, kad ruošiuosi tave žudyti?

- O ką man galvoti, kai duodi gerti kraują? – vos neverkiau. – Kieno jis? Iš kur gavai?

- Chloja, atsipeikėk! – jis taikėsi paimti mane už rankos, bet aš skaudžiai trinktelėjau jam per pirštus. - Tai tavo naujo gyvenimo dalis! Tu tik pasižiūrėk: tu jau nebe ta žmogiškoji būtybė – tu tikroji Chloja! Juk tu seniai to norėjai, prisipažink! Dabar tu - tokia kaip aš!

Viešpatie, jis beprotis! Psichų psichas ir dar kvailys! Negalėjau patikėti nė vienu jo žodžiu. Ir nenorėjau. Tada Erikas pradėjo raustis kišenėse ir po nosim niurnėti, jog kažkur kažką turėjo... Pradėjau svarstyti, kokį ginklą jis dabar išsitrauks: peilį ar pistoletą? Variantų daug nebuvo.

- Štai! – patenkintas sušuko ir išsitraukė veidrodėlį. Tada atkišo jį man. Aš vis dar nepasitikėdama paėmiau tą veidrodėlį ir iš lėto kėliau prie veido. Nemeluosiu: pirmąkart gyvenime bijojau pasižiūrėti į savo atvaizdą. Gal čia vėl kokie Eriko triukai? Ką aš pamatysiu?

6.

Jaučiau, kaip šurpo mano oda palietus veidrodėlį. Rankos drebėjo taip, kad vos jį išlaikiau, o Erikas tiesiog atsainiai spoksojo į mane. Norėjosi atsistoti ir vožti jam smagų antausį, bet negalėjau.

Susikaupiau, įsidrąsinau ir pažiūrėjau į savo atvaizdą veidrodyje. Mano akys buvo lygiai tokios kaip Eriko! Kaip jis sako, ledinės spalvos. Ir plaukai buvo pasikeitę: lyg ir ta pati spalva, bet kažkokia permatoma... Žiūrėjau ir negalėjau patikėti tuo, ką matau.

- Ar čia koks nors iliuzionistų pokštas? - paklausiau neatitraukdama akių nuo veidrodėlio.

Drebančiais pirštais liečiau veidą, kol supratau, kad atspindys veidrodyje tikras: kai pasukau galvą, pamačiau, kad mano plaukai ne tik pasidarė skaidresni, bet ir ilgesni. Tai kas, po velnių, man atsitiko? Kodėl aš taip greitai pasikeičiau? Ir kodėl aš iš viso pasikeičiau? Kas čia per triukas?

- Mieloji, tu tiesiog tapai vampyre! Štai ir visas triukas. Tu dabar tokia kaip aš ar bet kuris kitas vampyras žemėje. Saviškiai dabar tave lengvai atpažins! - pasakė Erikas.

- Tylėk! - suspigau ir sviedžiau veidrodėlį tiesiai į jį. – Ir nevadink manęs mieląja! Ką tu man padarei?

Erikas iš visos jėgos atsispyrė ir per keletą sekundžių atsidūrė už manęs. Nustebau, kaip greitai jis skrodė orą.

- Dabar tu matysi tai, ko būdama žmogumi tiesiog negalėjai matyti, - sušnabždėjo Erikas man į ausį. – Ir baik čia tirtėti. Juokinga!

Klausiau jo sulaikiusi kvėpavimą. Nors, pasak Eriko, buvau vampyrė, bet jutau nepaaiškinamą baimę. Ko aš bijojau? Jo? Gal kažkiek... Jaučiau, kad tiesiog bijau to, kas manęs dar tik laukia.

- Taigi dabar, kai viską išsiaiškinome, gal jau grįžkime pas Aliciją?

Pajutau nervingą kvėpavimą tiesiai man į kaklą, kai jis tarė šiuos žodžius..

7.

Mintys tiesiog kunkuliavo galvoje.

- Erikai, - tyliai tariau.

- Kas vėl? - paklausė Erikas.

- Daugiau nebūk tokios permainingos nuotaikos, - paprašiau. – Žinok, gąsdini.

- Jei ir tu nebūsi! - pasakė jis ir nusišypsojo. – Geriau atkreipk dėmesį į savo nuotaikas: vieną akimirką ji miela ir gera, o kitą - pikta ir nedraugiška!

- Sutarta! – linktelėjau ir pajutau palengvėjimą.

Ką gi. Jutau, kad dabar tikrai galėsiu pradėti naują - galbūt geresnį - gyvenimą. Buvo gaila tėvų, draugų, bet Erikas sakė, kad jie manęs netgi neprisimins - taip jau būna, kai tave užkrečia vampyriškumu ir paverčia vampyru. Pakeistųjų ir jų artimųjų gyvenimas išsyk tampa kitoks.

- Erikai, - vėl pašaukiau jį.

- Kas dar? – jis stovėjo priešais mane ir padėjo atsistoti.  
- Kas pakeitė tave? Ar Alicija irgi vampyrė? Ar ji tave pakeitė?  
- Ar ne per daug klausimų? – šyptelėjo Erikas. - Jei rimtai, nenoriu apie tą žmogų net kalbėti. Tau užteks žinoti, kad jis buvo vyras. O dėl Alicijos... Manau, akivaizdu, kad ji vampyrė. Su Alicija susipažinau labai seniai – tikrai ne prieš porą metų. Mes abu turime atlikti užduo...

- Tai gal tu ją pavertei vampyre? – norėjau kuo daugiau žinoti. – Kaip ir mane.

- Ne! Ir neuždavinėk idiotiškų klausimų!

Matėsi, kad Erikas supyko. Kodėl? Stojų nejauki tyla.

- Na, gerai, Chlo: tikiuosi nebijai aukščio? – jis tarsi parodė, kad jau nebepyksta.

- Nevadink manęs Chlo, gerai? – nemėgstu, kai iškraipomi vardai.

- Ok! - koketiškai patempė lūpą Erikas, vaidindamas nusivylusį.

- Aukščio gal ir ne...bijau... - šiek tiek pavėluotai atsakiau į klausimą, nes su Eriku susikabinę rankomis jau šokome į žvyro krūvą.

- Aišku! – kvatojo jis. - Tai skrendant nusileisti nebus problemų?

- Nea...

Erikas kvatojo balsu. Nesupratau kodėl. Tada jis parodė man kopėčias, vedančias žemyn iš penkto aukšto. Lipome ilgai.

- Kodėl negalėjome tiesiog nušokti iš tokio aukščio (primenu: mes buvome pradėto statyti, o gal baigiamo griauti daugiabučio penktam aukšte)? Juk mes vampyrai! - paklausiau.

Erikas sukikeno kaip mažvaikis.

- Kas tau juokinga? - sumurmėjau.

- Netikėk viskuo, kas apie vampyrus rašoma knygoje ar rodoma filmuose. Tai gryniausi niekai ir didžiausi paistalai! Aišku, nesakau, kad viskas ten nesąmonės - kažkiek tiesos yra. Tu esi nauja vampyrė, todėl, jei šoktum iš tokio aukščio, užsimuštum. Aišku?

- Aišku! – nusiminiau. – Tada geriau baikim tas kalbas.

- Aš dar nebaigiau: užsimuštum, nes tu dar iki galo nepasikeitei. Netgi aš, jeigu šokčiau iš taip aukštai, susižaločiau. Na, gal susilaužyčiau koją... Bet užtat mums labai greitai gyja žaizdos!

Linktelėjau. Kol pasiekėme žemę, Erikas spėjo man paaiškinti labai daug dalykų ir sugriauti mano pagal knygas ir peržiūrėtus filmus susikurtą vampyro įvaizdį. Pavyzdžiui, sužinojau, kad vienintelis mus silpninantis dalykas yra įkandimas, o ypač kitam vampyru. Kiekvienas vampyras, pasirodo, žino, jei kitas vampyras jam ruošiasi įkasti. Tas, kuris įkando žmogui, turės jam paklusti iki tol, kol kuris nors vienas iš jų baigs gyvenimą arba įkandusysis įkas kam nors kitam – geriausia, kitam vampyru...

Kando, įkando, neįkando!.. Ką čia galima suprasti!

- Ko dar man nepasakei, instruktažo vedėjau? – žaismingai paklausiau Eriko.

- Tiesa, pamiršau pasakyti: tavo eilėraščių bloknotę ir pieštuką dar namuose įdėjau į užpakalinę džinsų kišenę. Galėsi pas mus kurti, kiek norėsi!

Še tau! Vampyras, mylintis poeziją! Buvo juokinga.

Paryčiais priėjome Alicijos gyvenamąją vietą - apgriuvusį dvaro pastatą parkelyje.

- Ar saulės šviesa mums nekenkia? – dar spėjau paklausti prieš Alicijai atidarant duris.

Erikas neatsakė – nespėjo: Alicija tiesiog puolė jam ant kaklo ir jį apkabino. Mačiau, kaip jos plati šypsena pasikeitė į grimasą mane pamačius. Jaučiau, kaip man pradeda skaudėti širdį, kai matau, juos kartu. Ar Erikui patinka Alicija? Dar nežinojau, bet norėjau pradinginti skradžiais ir vos laikiausi, kad tik neapsižliumbčiau.

Vis dėlto, kokia aš kvailė: per vieną dieną sugebėjau pamilti vaikina, ir dar vampyrą, kuris galbūt myli kitą vampyrę ir dar vampyre paverčia mane! Ne, čia sveiku protu ne tik paaiškinti, bet ir suvokti neįmanoma! Na, gal ir įmanoma, prisimenant, kaip aš nuolatos kliedėdavau: noriu sutikti vampyrą, kuris mane mylėtų, noriu pati būti vampyre, noriu... Et! Prisinorėjau! Dabar turiu. Mano fantazijos, rodos, materializavosi.

Kol tyliai mintyse keiksojau save, Erikas kalbėjo su Alicija ir ši pasispyriojusi įsileido mus į dvarą. Vienintelė priežastis, kodėl ji nenorėjo mūsų įsileisti, buvau aš. O vienintelė priežastis, kodėl aš čia ėjau, buvo jis – Erikas. Aiškiausiai matėsi, kad ta Alicija įsisvaigusi Eriką. Kaip ir aš, kvailė! Jaučiau, kad darau didelę klaidą, bet...

O taip! Jau mačiau, kad mano gyvenimas čia bus tiesiog „nuostabus“.

## 8.

Išaušo rytas. Turiu paneigti faktą apie bemieges vampyrų naktis. Bent jau aš miegojau kaip užmušta, nepaisant to, kad visame senajame dvare buvo pasklidęs šleikščiai saldus Alicijos kvėpalų aromatas. Atsimerkiau ir išsproginusi akis dairiausi į visas puses. Pagaliau susivokusi, kur esu, visai išsibudinau. Po perkūnais! Giliai pasąmonėje tikėjausi, kad visa tai buvo tik neįtikėtinas, keistas sapnas, bet dabar supratau - man neprisapnavo. Išgirdau greitus, lyg vaikiškus žingsnius ir netrukus kambarėlio (jeigu tą inkilą, kuriame Alicijai leidus apsistojau, galima kambarėliu pavadinti) durys atsivėrė ir įėjo maža smulkutė mergina.

- Atnešiau švarių rūbų, - nusišypsojo mergina ir atkišo man kažkokias drapanėles. – Galiu nunešti tavo drabužius į skalbyklą?

Aš pašokau nuo lovos ir iš džinsų kišenėlės išsiėmiau savo bloknotelį ir pieštuką. Mergina nusišypsojo. Jos ryškiom sruogom padailinti juodo šokolado spalvos plaukai gražiai krito ant smulkių pečių. Mergina buvo apsivilkusi platų pilką džemperį su užrašu *Carry on* :) Ta šypsenėlė, mano akimis, buvo nesakinga, bet juodos raidės ant pilko džemperio puikiai tiko. Nepažįstamoji dėvėjo siaurus plėšytus džinsus ir buvo basa. Aišku, kambaryje nebuvo šalta, bet vis dėlto....

- Ačiū, - pasakiau ir pasiėmiau iš jos rūbus. Dabar supratau, kad tai ją vakar mačiau lange. Ir palaikiau vaiku. Na, ir vikrumas jos – spruko nuo lango kaip kiškis! Lyg pagalvojusi apie tą patį mergina vėl nusišypsojo, parodydama nepriekaištingo baltumo dantis ir prisistatė:

- Aš Usagi. Būkim draugės!

Matyt, atrodžiau tikrai idiotiškai, nes ji garsiai nusijuokė.

- Jeigu tau įdomu, tai išvertus iš japonų kalbos Usagi reiškia „kiškis“.

- Geras!.. Jau norėjau klausti, ką reiškia tavo vardas, - aš irgi balsu juokiausi: gal ji perskaitė mano mintis ir suprato, kad aš kone atspėjau jos vardo reikšmę? – O aš Chloja. Malonu susipažinti, Usagi. Būkim draugės.

Atidžiau į ją įsižiūrėjau. Tik dabar atkreipiau dėmesį, kad Usagi išties buvo panaši į japonę: tamsios, beveik juodos migdolo formos akys ir tamsūs, tiesūs, vešlūs plaukai išdavė jos rytietišką kilmę.

- Tu turi japoniško kraujo? – paklausiau.

- Ūūūuu! – smagiai suūbavo Usagi. - Mano tėvai labai mėgo japonų kultūrą, o dar labiau *anime* - va iš kur tas keistas vardas! Kodėl tau atrodo, kad aš turiu japoniško kraujo?

- Tavo akys... Jos siauros, migdolo formos ir beveik juodos. O plaukai...

- Akys? – juokingai išsprogino akis Usagi. – Siauros? Juodos? Plaukai? Ūūūuu! Nagi, Chloja, įsižiūrėk geriau!

Suglumau: kodėl ji neigia tai, kas akivaizdu? Bet tą pat minutę pažvelgusi į ją pastebėjau, kad jos akys didelės, mėlynos, o plaukai banguoti ir šviesūs. Kas čia per monai?! Matyt, atrodžiau juokingai ir kvailai, nes Usagi vėl suūbavo iš juoko.

- Nieko nesuprantu... – prisipažinau. – Tu gal iliuzionistė?

- Matai, Chloja, - priėjusi prie manęs ji uždėjo savo mažą rankelę (taip ir norisi pasakyti – letenėlę) man ant peties, – vieni gali matyti tik tai, kuo juos įtikina kiti; kiti mato tik tai, ką nori matyti patys. Realybę mato retai kas... O tu gali matyti viską: ir realybę, ir iliuziją. Bet iliuzinis tavo matymas tarsi blyksnis – labai trumpas. Tai gerai, nes burtais ir akių dūmimu tavęs nepaveiksi! Tu ypatinga ir tikra šaunuolė!

Usagi vėl nusijuokė ir paragino mane rengtis. Nelabai supratusi, už ką buvau išgirta, paskubomis užsimoviau jos atneštas juodas tampres, apsivilkau *galaxy* džemperį ir apžiūrėjau beveik naują apsiaustą. Laikiau rankose ir merginos atneštas švarias kojines, bet nežinojau, kaip elgtis: mautis jas ar likti basai kaip Usagi?

- Matau, tu naujokė šiame reikale, - surimtėjo Usagi. Ji vėl buvo tamsiaplaukė ir prisimerkusi žiūrėjo į mane rudomis migdolinėmis akimis. – Ar tau įdomu?

Nežinojau, ką atsakyti. Ar galiu ja pasitikėti? Kiek ji žino? Nusprendžiau, kad jeigu jau ji čia gyvena, tai tikrai žino daug, todėl sakysiu jai viską, ką galvoju, atvirai.

- Kokiam reikale? - pasitikslinau lankstydama savo rūbus ir dėdama juos ant spintelės šalia lovos – tik tada pradėjau kloti lovą.

- Vampyriskame, - nusišypsojo ji. Usagi akyse atsispindėjo supratingumas.

- Aaa... – apsimečiau nustebusi. – O ką tu žinai apie vampyrus?

- Ūūūuu, jei dar nepastebėjai, tai aš tarp jų gyvenu! - Usagi juokingai ūbtelėjo ir atsainiai gūžtelėjo pečiais.

- Atleisk, tu teisi, - liūdnai pasakiau ir atsisėdau ant lovos, tiesiai priešais ant pufo sėdinčią Usagi. – Aš vis dar sutrikusi...

Ir tada prisiminiau jos akis! Čia tai bent! Jos akys rudos. Ne ledinės. Tikrai. Ji buvo ne vampyrė! Aš ir vėl greičiausiai atrodžiau kaip idiotė, nes Usagi nusijuokė ir pakartojo klausimą:

- Tai kaip jautiesi, naujoke?

- Na, manau, ir taip aišku... Juk matosi... – numykiau leisdama suprasti, kad nekaip. - O tu? Tu juk ne vampyrė! Kaip tu gali gyventi šitoje skylėje... atsiprašau, dvare kartu su vampyrais?

Dabar Usagi juokėsi kelias minutes, bet pamačiusi mano suglumimą susikaupė ir pasižiūrėjo man į akis.

- Ūūūuu, tarkime, aš žinau, kad su Alicija tikrai gyvensiu saugiai! - vėl juokingai suūbė mergina.

Nustebau: negi Alicija kitokia nei aš ją įsivaizdavau? Na, gal ir galėjau padaryti skubotas išvadas, bet jau tikrai nesuklydau palaikiusi ją pasipūtėlė.

- Hmmm... - numykiau.- Neįsivaizduoju.

- Žinau, tau atrodo, kad ji baisi bjaurybė, bet... – ieškojo žodžių Usagi.

Aha! Pasirodo, nesuklydau dėl Alicijos. Išgirdus Usagi žodžius man net palengvėjo.

- ...bet jeigu tik žinotum tikrąją Alicijos istoriją, tai tikiu, kad... - Usagi nusuko akis į žemę ir santūriai šyptelėjo.

Susiraukiau: kas čia per reanimacinės kalbos? Kai mane kas nors suerzina, mano veide įsižaidžia tokia ironiška šypsenėlė, kad po to ilgai aš jos negaliu nusišluostyti.

- Klausau atidžiai dorosios Alicijos liūdnosios istorijos.

Aš turbūt akivaizdžiai pademonstravau savo nuostatą, nes Usagi nutilo.

- Ai, užteks pliurpti, turiu daug darbo! - pašoko mergina. – Pasiruošk, Chloja, ir atėik pusryčiauti.

- Oooo! Tai mes, pasirodo, dar ir valgom?! – mano ironija tikrai ištrūko į laisvę. – O gal čia bus tik dorosios Alicijos gerų užstalės manierų imitacija svečiams?

- Ūūūuu! Tai, žinoma, valgom! Tau dar tiek reikia išmokti!.. - Usagi ignoravo mano kandumą ir juokdamasi dingo už durų. Supratau, kad tas jos „Ūūūuu“ – tiesiog geros nuotaikos išraiška. Negi visi čia taip daro? Man, deja, nebuvo linksma.



Ji teisi: man viską reikia išmokti. Pravirkau. Idiotas Erikas! Jis man nieko nepaaiškino prieš paversdamas vampyre. Piktai trenkiau kumščiu į pagalvę, virtau atbula į minkštus patalus ir jau nebeverčiau, o visu balsu blioviau kaip aukojama avis. Jaučiuosi taip kvailai. Nežinojau, neįsivaizdavau, kaip man dabar elgtis, ko bijoti. Tiek daug klausimų ir tiek mažai atsakymų. Pamišti visas tas Saulėlydžių knygas - ten gryni paistalai!.. Tikriausiai... Juk dar nežinau visko iki galo... Gal verčiau dar pasitūrėsiu visus tuos faktus mintyse. Be to, giliai širdyje tikėjausi, kad vis tik, skirtingai nuo tų vampyriškų istorijų, pavyks rasti kelią atgal į žmogiškąjį pasaulį.

Taip pagulėjusi dar kokias dešimt minučių nusprendžiau keltis ir susirasti valgomąjį.

## 9.

Pasirodo, pačiame dvare niekas negyvena, išskyrus valkatas. Visi - tai yra Alicija, Erikas, Usagi, galbūt dar kažkas, o dabar jau ir aš - gyvename *po dvaru*, tai yra jo rūsiuose – praplėstuose ir sumodernintuose. Alicija tikrai turi daug pinigų, jei sugebėjo taip sutvarkyti šią baisią vietą.

Išėjusi į koridorių supratau, kodėl Usagi nebuvo užsimovusi net kojinių. Visas koridorius buvo apdengtas tamsiai raudona kilimine danga. Jis buvo gana platus, šonuose - galybė durų, taigi kambarių ir kambarėlių čia turėjo būti nemažai. Visos durys buvo arba raudonmedžio arba ažuolinės, sienos lygiai nutinkuotos ir nudažytos baltai. Jos neatrodė niūriai ar bauginančiai vien dėl pasieniais išdėliotų spintelių, ant kurių stovėjo vazos su rožėmis. Pasidarė aišku, kodėl Erikas tada man liepė čia tempti rožes - Alicija turbūt be galo jas mėgsta! Ant sienų kabojo tik keli paveikslai, užtat nuotraukų - galybė. Pastebėjau keistą dalyką: nuotraukos buvo iš skirtingų laikmečių ir beveik visose puikavosi besišypsanti Alicija su Eriku; kai kur buvo ir daugiau žmonių, bet dar keisčiau buvo tai, kad kai kuriose senose nuotraukose mačiau ir Usagi veidą. Kaip tai įmanoma? Na, Erikas su Alicija – vampyrai, tai, ko gero, normalu, kad jiems gali būti 200 ar daugiau metų. Bet Usagi?

Įsistebeilijau į vieną nuotrauką. Galbūt tai tik į ją panaši mergina ir aš tiesiog painiojuosi. Apraminusi save dėl Usagi, iškart ėmiau spėlioti, kiek iš tikrųjų galėtų būti metų Alicijai ir Erikui. Kiek jie gyveno būdami vampyrai? Kas ten sakoma knygoje apie vampyrų amžių? Jei knygos apie vampyrų amžių nemeluoja, tai... Et, velniop tas kvailas knygas!

Spoksojau į nuotraukas, vis judėdama koridoriumi tolyn. Na taip, nuotraukų čia tikrai daug! O paveikslų tik keletas, bet ir čia puikuoja Erikas ir Alicija. Ties vienu sustojau: Alicija ir Erikas kaip brolis ir sesuo stovėjo ir besišypsodami žiūrėjo į priekį. Alicijos rankose - didelė lauko gėlių puokštė, jos plaukai juodi, gražūs, ne šleikščiai rožiniai, šviesios akys primerktos, bet ne iš įsiūčio ar pasipūtimo, o dėl gražios natūralios šypsenos. Hm... Galbūt šį paveikslą piešęs dailininkas norėjo suteikti jai daugiau mielumo? O gal vis dėlto Usagi teisi ir Alicija nėra jau tokia baisi pikčiurna? Ji vilkėjo įdomią geltoną suknelę pūstomis rankovėmis ties pečiais ir siauromis ilgomis iki delno. Suknelę puošė balta nériniuota apykaklė ir tokie pat nériniai rankovių gale, o jos garbanose įrištas geltonas kaspinėlis suteikė žaismės. Erikas paveiksle atrodė visai kitaip nei dabar:

jo į uodegėlę surišti plaukai siekė pečių vidurį, jie irgi buvo juodi. Jis dėvėjo baltus didelę apykakle marškinius – na, tikras Džekas Sperou arba Vilas Ternaris iš „Karibų Piratų"! Po marškinių apykakle Erikas buvo laisvai užsirišęs rausvą kaspinėį, o jo veide žaidė šypsena. Aš irgi smagiai nusijuokiau. Alicija su Eriku paveiksle atrodė išties gražiai, netgi panorau pažinti tą gerąją Aliciją iš paveikslo.

Taip mane bespoksančią į paveikslą užklupo Usagi. Tai bent tyliai vaikšto! Net išsigandau, kai jos maži piršteliai palietė mano petį. Atsisukau ir pamačiusi, kad tai Usagi, nusiraminau.

- Jie abu čia atrodo puikiai, ar ne? - paklausė mergina žiūrėdama į paveikslą.

- Taip, - pasakiau tyliai – buvau vis dar sutrikusi, bet jau bebaigianti nurimti.

- Čia sunku susigaudyti. Pamaniau, grįšiu ir palydėsiu tave iki valgomojo, - nusijuokė Usagi.

- Ačiū. Aš tikrai būčiau užtrukusi labai ilgai, - mirktelėjau ir mostelėjau ranka į nukabinėtą sieną.

- Ūūūuu, supratau! - nusijuokė Usagi, ji tikrai labai daug šypsosi ir juokiasi. – Bet paskui vis vien būtum pamačiusi rodyklę.

- Ką tokį? - nesupratau.

Usagi pasuko mano galvą į tą pusę, kur buvo kažkoks stendas. Dideliame rėme buvo nuorodos, kas ir kur už kokių durų laukia – ta informacija buvo pavadinta vienu žodžiu: „Rodyklė“. Susiradau lentelę su užrašu „Valgomasis“ ir nė nepajutau, kaip sugurgė pilvas. Tik dabar supratau, kokia iš tiesų esu alkana. Usagi paėmė mane už rankos ir nusivedė prie dvivėrių durų.

- Jos čia tik vienos tokios. Prisimink: už jų yra valgomasis, - pasakė atidarydama duris mergina.

Įėjome į didelę salę. Čia buvo griozdiškas senų plytų židinyš, kuriame ruseno menka ugnelė. Kambario viduryje stovėjo ilgas tamisiai lakuotas stalas, kiekvienoje pusėje buvo pristatyta po keturias minkštas kėdes, o iš galų - dar po dvi. Stalo viduryje buvo pamerktos rožės. Atpažinau tas rožes - pati jas iki šios vietos atnešiau! Šyptelėjau ir apsidairiau. Visai neseniai šį nelemtą dvarą vadinau skyle, bet dabar... Pamačiusi šiuos Alicijos namučius supratau, kad skyle jų nepavadinsi - viskas skoningai sutvarkyta. Ant sienų vėlgi puikavosi Alicijos (šįkart vienos) portretai: ten ji stovi gėlių lauke, čia ant aukšto kalno - žodžiu, kiekviename vis kitaip. Nusukau akis nuo paveikslų - vėl pasidarė pikta.

- Palauk, tuoj atvešiu maistą! - džiugiai pasakė Usagi.

Aš linktelėjau. Ji pradingo. Apžiūrinėjau dvi sunkias metalines žvakides, pastatytas ant stalo. Na, ši vieta tikrai sumoderninta - senesnių laikų stiliukas čia puikiai atkurtas, ore, rodos, tebetvyro ir šiek tiek tų laikų paslapties. Kai nusibodo apžiūrinėti, priėjau prie stalo ir atitraukusi vieną iš kėdžių prisėdau. Pasirėmusi alkūnėmis į stalą spoksojau į pasieniais išrikiuotus senus

šarvus. Kažin iš kur Alicija juos gavo? Turbūt rado dvare ir atsitempė. Beje, jie puikiai išsilaikę! Ir kaip jų nerado ir nenugvelbė kokie senienų mėgėjai? Juk šiais laikais jie...

Taip man besikalbant pačiai su savimi išgirdau atidaromas duris ir šlykščiai malonų Alicijos balselį:

- Labas rytas, Chloja! - sučiulbo ji. - Ar gerai miegojai?

Še tau – dar viena poetė atsirado! Eiliuotoja neraliuota! Norėjosi jai atsakyti tuo pačiu.

- Labas, Alicija! Ar dvaras – tavo investicija? - sueiliavau vienu įkvėpimu ir, pamačiusi jos reakciją į mano „eiles“, lyg niekur nieko pridėjau dar vieną posmelį. - Ačiū, kad paklausei: miegojau kuo geriausiai!

Nežinau kodėl, bet ji mane nervino. Alicija iš tiesų mane baisiai nervino! Mačiau iš jos veido išraiškos, kad ir aš jai nebuvau mieliausia. Ji tyčia atsisėdo priešais mane. Taip ir žaibavomės akimis viena į kitą, o idiotas Erikas to net nepastebėjo! Žinoma, aš pykau.

- Na, va kaip puikiai jūs sutariat! - džiaugėsi Erikas.

Ar jis visai bukas? O gal tik šaiposi iš manęs? Juk ir aklam aišku, kad Alicijai bloga nuo manęs, o mane tąso nuo Alicijos.

Kai Erikas pamatė mano ir Alicijos žvilgsnius, iškart nutilo.

- Nagi, Chloja! Galėtum ir labiau pasistengti susidraugauti, - suniurnėjo Erikas žvilgtelėjęs pirma į Aliciją, po to į mane. – Alicija, nebūk paniurusi – negražiai atrodai.

Alicija sušnypštė kaip gyvatė, aš kreivai šyptelėjau. Nejauki tylą tęsėsi keletą minučių.

- Jeigu abi pasistengsite, būsite puikios draugės! - Erikas leptelėjo nei šį, nei tą.

Kvailys! Juk būtent Alicija nerodė jokio entuziazmo susidraugauti su manimi. Tiesą pasakius, aš ir pati nelabai norėjau bičiuliauti su pasipūtusia rožinių plaukų savininke.

Pagaliau sugrįžo Usagi su maisto vežimėliu.

- Paula pasistengė sužinoti, kad pas mus atsirado nauja gyventoja! - džiugiai sušuko mergina, stumdama vežimėlį.

- Kas ta Paula? – paklausiau nustebusi: negi čia gyvena ir daugiau žmonių arba vampyrų?

- Paula – sena, maloni vampyrė, kurią sutikome, kai bastėmės po pasaulį. Šiaip ji amerikietė. Ir moka labai puikiai gaminti! – Erikui buvo smagu, kad baigėsi tylą.

- Paula - putlutė sena vampyrė, su kuria labai lengva susidraugauti! - džiugiai pasakė Usagi dalindama pusryčius.

Na, jei tiek maisto pagamino viena Paula - tuomet ji talentas. Usagi dėjo ant stalo vištieną, įvairius padažus, kelių rūšių salotas, vaisius ir daržoves, pyragus - žodžiu, maisto ant stalo būtų užtekę surengti dvaro puotai. Bet... Maistas visai nekvepėjo ir nežadino apetito – jis tik gražiai atrodė. Ar man dabar taip bus visada?

- Kiek Paulai metų? - paklausiau. – Ji ateis?

- Štai ir Didžioji Paula, meilute! - išgirdau švelnų balsą sau už nugaros.

Aš atsisukau ir pamačiau stambaus sudėjimo moterį su prijuoste, išterliota miltais ir riebalais, kažko pūpsančio prikištomis kišenėmis. Ant galvos ji buvo užsirišusi skarelę, kuri prilaikė jos rausvus, beveik perregimus plaukus, ledo spalvos akys švytėjo. Norėjau atsistoti, prisistatyti, bet mane aplenkė Usagi.

- Paula, ūūūuu, vis dėlto atėjai! - nusijuokė Usagi, atsisėdo prie Alicijos ir parodė ranką į mane. – Čia mūsų Chloja.

- Labas rytas, Paula! - pasisveikino Alicija tepdamasi sviestą ant bandelės. Negi valgys?

- Labas rytas! - kilstelėjo ranką Erikas.

Didžioji Paula atsakė į jų visų pasisveikinimus.

- Tai čia ta mūsų naujokė? - sukikeno moteriškė žiūrėdama į mane. - Mieloji, o tu dailutė!

Alicija prunkstelėjo. Garbės žodis, kai ji mane suerzins, aš į ją paleisiu šaukštą!

- Aš - Didžioji Paula, ir jau turbūt supratai, kodėl aš didžioji, - moteris nusijuokė ir suokalbiškai mirkstelėjusi man akį atsisėdo prie manęs.

- Ačiū, ponija, už komplimentą. Aš - Chloja, malonu susipažinti, - prisistačiau ir paspaudžiau jai ranką.

- Nereikia taip oficialiai, brangute - nusijuokė ji ir atsikrenkštė. – Beje, turiu naujieną.

Šurmulytės prie stalo nutilo, visi sužiuro į Didžiąją Paulą.

- Pasirodė Klaudijus. Suuodė bjaurybę, kas ir kaip!..

Visų akyse pamačiau išgastį.

- Taip greitai? – baimė Alicijos akyse nebuvo suvaidinta.

- Na, ir gerai!.. O ko jam laukti? – kramtydama vištos sparnelį ramiai pasakė Usagi. – Ir mums ko laukti! Ūūūuu, kuo anksčiau, tuo geriau!

- Kas tas Klaudijus? – paklausiau šalia sėdinčios Didžiosios Paulos.

- Toks bjaurus senas vampyras! Bet tu nebijok – Didžioji Paula tave apgins!

- Ūūūuu, kad jau tvos virėja tam Klaudijui samčiu per pakaušį!.. – suūbavo Utsagi ir įtampą kaip ranka nuėmė: visi pradėjo smagiai juoktis.

– Na, ką gi, juokdariai! – šuktelėjo virėja. - Ragaukit, ko prigaminau jums visiems!

Visi padėkojome virėjai už maistą. Pastebėjau, kad su apetitu kirto tik vienintelė Usagi. Kiti greičiau imitavo valgymą. Prisiverčiau paragauti Paulos keptos vištienos - ji tikrai gerai atrodė! Nepajutau jokio skonio, o taip norėjosi valgyti...

Pagalvojau, kad neatsimenu, kada valgiau normalų, namie gamintą maistą. Mama niekada nieko negamino dėl amžinos laiko stokos, todėl dažniausiai valgydavau picas arba pasišildydavau parduotuvėje pirktus pusgaminius. Aišku, mokėjau šį tą pasigaminti pati, bet nelabai skaniai...

Paulos pagamintas maistas atrodė kaip iš restorano meniu reklamų. Ir ne bet kokio restorano - paties geriausio! Į vieną tokį mes su tėvais dažnokai nueidavome...

Įdomu ką jie dabar veikia? Niekada labai nesidomėjau jų reikalais - to man niekada nereikėjo. Buvau įpratusi tėvus matyti retai - per šventes, visuomet per šv. Kalėdas. Dažniau girdėdavau jų balsus – geras išradimas tie mobilieji telefonai! Mano protingieji tėvai labai rūpinasi savo verslu - jiems tai svarbiau už viską! Jiems atrodo savaime suprantama, kad vaikai nuo paauglystės yra pajėgūs pasirūpinti patys savimi, todėl jais galima šimtu procentų pasitikėti ir palikti gyventi juos vienus – et, juk niekur nesidės!.. Mano supertėvai nuolat kažkur keliauja: į, kaip jie sako, dukterines įmones kitose šalyse, į konferencijas, į susirinkimus ir į panašias nesąmones. Siutas ima, pagalvojus, kad jie tokie!.. Kol buvau maža, jie namuose būdavo dažniau: norėjo, kad, anot tėtės, turėčiau vaikystę. Bet vos tik išmokau pasinaudoti mikrobangų krosnele, išmanieji mano tėvai ėmė palikinėti mane vieną. Ir kodėl jie taip darė? Kodėl? Iš pradžių dar buvo seneliai, bet paskui...

- Chloja! Eiii, Chloja! - šaukė Erikas plodamas delnu per stalą.

- Oi, šiek tie užsigalvojau... - sumurmėjau rydama ašaras.

- Ji tikrai idiotė - žiūri į visus buku žvilgsniu, snarglėjasi ir murma kažką sau po nosimi... – tyliai, bet kad visi girdėtų, pašnibždėjo Erikui į ausį Alicija.

Krenkštelėjau žiūrėdama jai į akis: ta mergšė mane rimtai nervino. Man tas pats, ką sau mano Usagi: Alicija negali būti gera, kad ir kaip stengtųsi! Piktai suniurzgiau.

- Kokia necivilizuota! Dar krenkščia ir urzgia kaip šuo prie stalo! - Alicijos komentarai buvo vienas už kitą kandesni.

Jau mačiau, kaip ji netveria savame kailyje iš pykčio. Mano veide įsimetė pergales šypsenėlė: štai ir sunervinau tą pasipūtėlę! Tegul žino, kad aš ne pastumdėlė ir jau tikrai ne tokia kaip skystablauzdis Erikutis. Nenusileisiu jai, kad ir kas nutiktų!

Bet kadangi ji mane, tokią pažeidžiamą, užklupo silpnumo akimirką, nenorėjau ilgiau su jais pasilikti. Paula ir Usagi buvo mielos ir draugiškos, Erikas bukas, bet geras, o Alicija... Man ji nepatiko nuo pat pirmo susitikimo.

- Ačiū, bet aš jau soti, - atsiprašiau ir pakilau nuo stalo.

Nusprendžiau nueiti į lauką: vis tiek niekur kitur gryno oro neįkvėpsiu. O jeigu saulė mums pavojinga - man nerūpi! Tegul. Atsibodo viskas.

Ėjau prie durų.

- Brangute, palauk! – man pavymui šūktelėjo Didžioji Paula. – Aš atnešiau tikro maisto. Sugrįžk prie stalo! Štai...

Atsisukau ir pamačiau, kaip Didžioji Paula iš prijuostės kišenių traukė kažkokias plastikines pūsles ir krovė ant stalo. Maistas?

Padėkojau ir pakartojusi, kad aš jau soti, išėjau pro duris. Jaučiau, kaip visi į mane žiūri, bet niekas nestabdė. Tik Usagi bandė kažką sakyti apie dabar netinkamiausią išeiti laiką, bet vidury žodžio nutilo - tikriausiai buvo „pribaigta“ pikto Alicijos žvilgsnio. Ir tegul! Dabar nenorėjau su niekuo kalbėti, juo labiau beprasmiškai plurpti. Eidama koridoriais girdėjau, kaip Didžioji Paula subarė Aliciją už tokį kvailą elgesį ir nesvetingą priėmimą. Priėmimą? Keistai nuskambėjo šis žodis. Jaučiausi dėkinga Paulai, kad mane užstojo ir subarė tą kvaišą, bet pas juos negrižau. Tenorėjau tik į lauką.

## 10.

Perėjau ilgą koridorių ir susiradau laiptus į viršų. Užlipau jais į senąjį dvarą. Šis tai jau tikrai buvo apgriuvęs: kadaise prabangūs audeklo tapetai apsilupę rodė plikas lentines ir mūrines sienas, viskas sena, apsitrynę, grindys išpuvę, vietomis žioji skylės... Kai kur dar mėtėsi senų baldų nuolaužos. Aišku, taip atrodė tik priekinė dalis, į kurią kas norėjo, tas galėjo patekti pro sienoje išgriuvusią skylę. O ten, kur smalsuoliai negalėjo patekti, viskas buvo kitaip. Ir greičiausiai ne be Alicijos įsikišimo...

Vėl ta Alicija! Ko ta ragana siekia? Kodėl ji tokia bjauri? Išlipusi pro skylę sienoje nustėrau: buvo naktis! Kaip taip gali būti: juk aš ką tik kėliausi, visi ką tik pusryčiavome!.. Gal grįžti paklausti, kas čia vyksta? Neee... Jokiu būdu nesizėminsiu ir atgal negrišiu. Kaip bus, taip bus. Piktai nuspyriau aprtrupėjusį plytos gabalą.

Ką man dabar daryti?

Tiesą sakant, net nenutuokiau. Įkvėpusi gaivaus nakties oro supratau, kad nežinau, kaip man teks gyventi. Gyvenimas tikrai pasikeitė - visiškai. Buvau alkana, pikta, nusivylusi.

Vis dėlto nesužinosiu, ar saulė degina, nes dabar kažkodėl naktis. Absurdas!

Patraukiau į parko medžių tankymę. Taip kurį laiką slinkau stebėdama vėtros lankstomus medžius, tada prisiminiau, kad naujojo apsiausto kišenėje tebeturiu savo bloknotelį ir pieštuką. Atsmaukusi rankovę, kišau ranką giliai į kišenę. Kai viską išsiėmiau, rankovė tebebuvo atsmaukta ir ant rankos pastebėja panašią į Eriko ir kitų mėlyną tatuiruotę – rožę. Tik mano rožė buvo kažkokia kitokia – padrika, lyg būtų norėjusi numesti savo žiedlapius. Na, taip, toje vietoje aš nuo vaikystės turiu randą, bet... Kada ji atsirado? O gal kas tik pajuokavo: kai miegojau, negrabiai man ją išpiešė dėl juoko? Juk visų rožės tikrai gražesnės, nei mano... Bandžiau seilėmis nutrinti savo „puošmeną“, bet tai buvo bergždžias darbas. Tiek to! Vėliau išsiaiškinsiu.

Susiradau labiau mėnulio apšviestą aikštelę, atsitūpiau ir perskaičiau, ką išeidama iš namų buvau parašiusi:

*Tyloj pasigirsta žingsnių garsai,*

*Vienas po kito išnyra veidai.*

*Šlamančios šakos krinta po kojom,*

*Čia einame mes pasitikti rytojaus.*

Kokia kvailė! Man pasidarė gėda ir apmaudu, kad aš buvau tokia naivuolė ir tikėjau istorijų apie vampyrus romantika. Juk ir šis eilėraštis turėjo būti apie tai... Apie mano ir vampyro meilę, apie naują mūsų gyvenimą, apie... Siaubas! Išplėšiau lapą, sudraskiau jį į smulkius skutelius ir atidaviau vėjui. Tada beveik negalvodama parašiau kitą posmą:

*Kaip šalta!*

*Kaip tamsu! -*

*Virpa žodžiai,*

*Bet nieks jų negirdi...*

*Ar aš dar žmogus ?*

*Ar aš dar esu?-*

*Duria mintys,*

*Draskančios širdį...*

Šalia naujo posmo pradėjau rašyti kažką panašaus lyg į laišką, lyg į pagalbos šauksmą – pati nežinau kodėl, o žodžiai liejosi tarsi diktuojami...

Ir tada už nugaros pajutau kvėpavimą. Instinktyviai atsisukau ir nustebau: tiesiai prieš save išvydau šaltas Alicijos akis. Ji spoksojo į mane be jokios išraiškos, net negalėjau suprasti, ką galvoja. Aš atsistojau. Ji lyg ir ruošėsi kažką sakyti, bet vėl nutilo – taip ir spoksojome viena į kitą kaip dvi beprotės. Apsidairiau. Ji buvo viena. Kodėl? Stebėjau ją nežinodama, ko tikėtis.

- Ką čia rašinėjai?

Aš skubiai išplėšiau lapą ir paleidau jį pavėjui. Tada išplėšiau antrą, trečią, ketvirtą... Lapai skraidė aplinkui lyg milžiniškos plaštakės. Alicija pagriebė vieną, antrą lapą ir pamačiusi, kad jie tušti, paleido iš rankų. „Ačiū Dievui, - nudžiugau, - ji nenutvėrė mano nevilties įrodymo!“

- Ką čia išdarinėji? – jos žvilgsnis rodė sutrikimą. – Išprotėjai ar ką?

- Nieko tokio, kas tau rūpėtų! – atkirtau.

- Na, nepyk, - stengėsi būti draugiška Alicija. – Imk, atnešiau tavo porciją. Juk išlėkei nieko nevalgiusi.

Ji padavė man nedidelę plastikinę pūslę – tą, kurią mačiau Didžiąją Paulą dedant ant stalo.

- Kas čia?

- Donorų kraujas! – Alicija pirmą kartą nuoširdžiai nusijuokė. – Tau niekas nepasakė?

- O kas ką man turėjo pasakyti? – nesupratau.

- Ne taip tu Erikui ir rūpi, jei nieko nepaaiškino! – jos akys vėl blykstelėjo šalčiu. – Čia viskas labai paprasta: visi vampyrai minta krauju! Bet mes ne žudikai, tavo žiniai! Mes

negalabijame net ir tų niekam nereikalingų valkatų, kurie gyvena viršuje, dvaro griuvenose. Na, gal tik kartais... Kai jie ten girti tarpusavyje pamiklina rankes, neatsisakome pralieto kraujo kaip katinai palaižyti... Ypač daug jo būna po muštynių su peiliais arba sudaužytų butelių šukėmis, bet šiaip tai...

- Tai iš kur šis kraujas? – nutraukiau Aliciją.– kažkas savo noru jums jo duoda? Gal tie valkatos?

- Na, tu tikrai buka! – jai patiko tyčiotis iš mano neišmanymo. – Iš Kraujo centro Didžioji Paula jį vagia! Ji ten dirba naktine budėtoja.

Aš išsižiojau: tai štai apie kokį tikrą maistą kalbėjo Didžioji Paula. Alicija patenkinta padarytu įspūdžiu pasivaipė ir įbruko pūslę man į rankas.

- Chloja, - pagaliau ji prabilo ir nuleido akis, jos balsas buvo ramus, netgi draugiškas. – Suprantu: Erikas tik neseniai tave pakeitė, todėl tau nelengva... Bet noriu, kad paliktum dvarą.

Jos balso tonas buvo ne kaip tos Alicijos, kurią pažinau per tokį trumpą laiką, bet iš jos noro atpažinau tikrąją Aliciją. Kodėl ji taip su manimi elgiasi? Negalėjau jai piktai atrėžti, kol ji nepasakė nieko daugiau, todėl tylėjau.

- Erikas pakeitimui kažkodėl pasirinko tave, ir mane tai nervina. Aš bijau, kad tu jį pagrobsi... – Alicijos tonas pamažu keitėsi, balsas duslėjo.

- Erikas, tavo žiniai, neleido man ilgai galvoti ir neklausė, ko aš noriu! O tau tikriausiai leido!.. - piktai atrėžiau. Aišku, aš prisiminiau Eriko žodžius: jis minėjo, kad ne jis ją pakeitė.

- Ką čia kalbi? Nejau tau Erikas nesakė? Ne jis mane pakeitė! - ji suraukė savo tobulai išpešiotus juodus antakius.

- Sakė, bet aš tave tikrinu, - ironiškai šyptelėjau.

- Kokią tu turi teisę mane tikrinti ir iš manęs šaipytis?! - Alicija įsiuto, o tolesni jos žodžiai įsiutino ir mane. - Čiuožk iš dvaro ir kuo greičiau! Tu negausi Eriko, supranti?! Geriau nepuoselėk tuščių vilčių ir dink iš čia kuo greičiau!

Pavydžios merginos, keliančios scenas, mane visada ir juokino, ir siutino. Pašaipiai žiūrėjau į Aliciją, bet pyktis paėmė viršų.

- Ir dingsiu! Pasilik tu su tuo idiotu Eriku čia kartu amžiams, man jūs neįdomūs! - užrikau kiek galėdama garsiau. – Ir savo tikrą maistą pasiimk! Man iš tavęs nieko nereikia!

Sviedžiau Alicijai atgal plastikinę pūslę su krauju. Ji nė nemirktelėjusi pagavo.

Jaučiau, kaip tvenkiasi ašaros, bet nenorėjau apsižliumbti šios raganos akivaizdoje. Paniekinamai žiūrėjau jai į akis, apsisukau ir pasileidau akmenimis grįstu taku. Kuo toliau nuo to sukništo dvaro ir sumautų jo gyventojų! Kuo toliau nuo beprotybės!

Ak, pamiršau tos pasipūtėlės paklausti apie savo rožę!..



## Alicija

### 1.

Pykčiu degančiomis akimis stebėjau nubėgančią Chloją. Su kiekvienu jos žingsniu tolyn mano pyktis rimo, apmaudas užleido vietą gailesčiui. Ne, ne Chlojos man buvo gaila – savęs. Jaučiau jai pavydą. Ko pavydėjau? Aišku, Eriko. Jaučiau, koks jis Chlojai palankus. Prisipažinsiu, man buvo gėda, kad nesivaldžiau ir ją žeminau, bet... Suprantu, taip parodžiau savo silpnumą ir nėra man pasiteisinimo, bet... Kodėl ji čia atsirado? Kas ji tokia? Ir kas aš? Išėjusi iš miško lėtai traukiau dvaro link panirusi į prisiminimus.

Mano istorija nėra ypatinga. Gimiau seniai - gal prieš kokius 200 metų Londone, kai moterys dar vilkėjo ilgas pūstas sukneles, o skirtumas tarp aristokratų ir vargšų buvo didesnis nei galima įsivaizduoti. Tada viskas buvo kitaip. Sunkiau.

Didžiąją Britaniją tuomet valdė karalius Jurgis III. Gyvenau prasčiokų valstiečių šeimoje, turėjau tėvus, daug brolių ir seserų. Kažkaip vertėmės, atrode, gyvenome be didelių rūpesčių – miegojome ne ant žemės, valgėme nuo stalo. Ir vieną dieną mano, paauglės, gyvenime atsirado Magnolija - moteris keistomis akimis. Mūsų kaimynai, tėvas ir vyresnieji broliai bei seserys vadino ją beprote. Kodėl? Nes ji buvo turtingas žmogus, miestietė, o visą laiką sukosi aplink mūsų, beturčių, kaimiškas trobas. Niekas nežinojo, kodėl ji taip elgiasi. Ir dar ji mums, vaikams, pasakodavo neįtikimas istorijas, bet iki galo jas išklausydavau tik aš viena. Man Magnolija patiko: mes žaisdavome, kalbėdavomės, ji mokė mane skaityti ir rašyti, pasakojo apie savo keliones. Jos pasakojimai mane labiausiai ir žavėjo.

Mūsų šeima pamažu apsiprato su ta moterimi. Ji mums netgi padėdavo - duodavo pinigų, kai padėtis pasidarydavo apverktina. Kartą, kai mano tėvas dūsavo dėl pernelyg daug burnų prie stalo, Magnolija pasisiūlė tapti mano globėja. Tėvai iš karto sutiko ir aš tapau jos globotine. Kiek prisimenu, mano buvusi šeima tiesiog kieme atsiveikino su manimi ir sugužėjo į trobą. Tą vaizdą aš kartais dar matau sapnuose. Nepykau ant jų: taip reikėjo. Taip man paaiškino tėvas. Be to, Magnolija man patiko. Nežinau kodėl, bet aš ja labai pasitikėjau, su ja jaučiausi saugesnė nei namuose. Taip prasidėjo mudviejų gyvenimas kartu.

Aš užaugau keliaudama su savo globėja po svečias šalis. Tiek daug pamačiau ir sužinojau! Laikas, praleistas su Magnolija, buvo laimingas. Kartą Rusijoje mus užklupo neįprastai šalta žiema ir mes sugrižome namo. Vakaraus sėdėdavome prie židinio, Magnolija pasakodavo savo istorijas, o aš klausydavau ir užduodavau klausimus.

Vieną vakarą ji mane įspėjo, kad šiandien istorija bus kiek neįprasta. Maniau, kad tokiu būdu globėja mane tiesiog intriguoja – nori sudominti savo pasakojimu. Kartais ji taip darydavo. Taigi tą vakarą pirmiausia išgirdau, kad ji labai sunkiai sirgo ir galėjo numirti. Liga dabar aprimo.

Aš, prisimenu, puoliau į ašaras, apsikabinau savo globėją ir šaukiau, kad aš ją išgydysiu, išgydysiu! „Tik tu nenumirk! Nemirk, prašau!“ - klykiau per raudą. Magnolija mane ramino ir pasakė, kad yra vienas būdas mums abiems likti amžinai, bet ji nedrįstanti man net to sakyti.... Aš šaukiau, kad padarysiu viską, kad tik ji būtų sveika ir mes būtume kartu. Ir tada išgirdau, neva Magnolija esanti vampyrė ir kad šiandien atėjo laikas ir man... Tie žodžiai man plaukė lyg pasaka prieš miegą. Netikėjau, pamaniau, kad globėja kažkodėl nori mane įbauginti arba... išprotėjo. Net prisiminiau, kad mano šeima ją visada laikė beprote. Bet kuo ilgiau jos klausiausi, tuo labiau tikėjau. Mes kalbėjomės visą naktį. Ir aš ryžausi...

Ji tai padarė: pakeitė mane. Mano tankios juodos garbanos tapo tiesesnės, blyškesnės, o akys - tokios pat kaip Magnolijos. Džiaugiasi, kad dabar su globėja liksime drauge visam laikui. Maitinomės kartą per savaitę. Ir ne visada žmogaus krauju – dažniau gyvulių. Magnolija tokią prabangą mudviem leisdavo ne taip dažnai. „Alicija, įsidėmėk: mes nesame juodosios vampyrės-žudikės! Žmogaus krauju mėgausimės tik tada, kai gausime jo legaliai.“ Ji kraujo paprasčiausiai nusipirkdavo. Kur? Kur tik galėjo jo nusipirkti. Tais laikais neturtingi žmonės už pinigus savo kraujo tiesiog tarpuvertėje truputį nuleisdavo gera valia. Ir niekam nerūpėjo, kodėl turtingai poniai jo reikia.

Deja, Magnolija pamiršo papasakoti apie žiauriausią juodąjį vampyrą žudiką, vaikščiojusį šia žeme, seną niurzgą, pasipūtėlį, laikantį save aukščiau už kitus - Klaudijų, arba, kaip kiti klajokliai vampyrai su baime jį vadino, Grafą Klaudijų. Jis nekenė fakto, kad naujieji vampyrai jam menkai paklūsta, o aš buvau viena iš tų, kurios nesėdi ir netyli, kai jų mylimą globėją kankina kažkoks bjaurybė, dieną naktį nesiskiriantis su savo cilindro formos skrybėle. Tada jis nusprendė, kad tokia nedėkinga vampyrė, kaip aš, turi kentėti. Manau, tokiu būdu jis norėjo įskaudinti ir palaužti Magnoliją.

Kam jam prireikė Magnolijos? Atsakymas paprastas: ji buvo viena iš pirmųjų – vampyrė-kūrėja: taip vadinami vampyrai, kurie įkvėpė pradžią mūsų rūšiai. Vampyrai kūrėjai nuo visų skiriasi tuo, kad patys buvo pakeisti vieno ir to paties vampyro-pirmuonio, šioje žemėje pakeitusio tik penkis vampyrus. Be to, vampyrai-kūrėjai yra išskirtiniai tuo, kad turi ryškų talentą. Magnolija savo rankomis sukūrė papuošalą - sage, kuris, kaip ji nuolat kartojo, gražins gyvenimą. Tuo metu dar nesupratau šių žodžių reikšmės. Tas jos papuošalas buvo ypatingas dar ir tuo, kad prastą, su priemaišom žemos prabos auksą paversdavo aukščiausios rūšies auksu. Taigi Magnolijos gebėjimas kurti ir apdirbti vampyrų auksą viliojo Klaudijų kaip bites vilioja medus. Tik buvo viena bėda: Magnolija, kaip ir kiti kūrėjai, buvo sunkiai palaužiama. Bet ji turėjo vieną silpnybę - mane. Klaudijus tai suprato ir panaudojo mane kaip ginklą. Tiesiog vieną dieną neapdairiai pakliuvau į jo nagus. Skaudžiai pakliuvau.

- Tu - Alicija Klark? - kreipėsi jis į mane, kai visa sudaužyta gulėjau ant menės grindų ir pro susivėlusius plaukus žiūrėjau, kaip jis suka ratus vaikščiodamas aplink mane. – Gali neatsakyti – ir taip žinau! Tu būsi mano raktas į naują rytojų.

- Klaudijau, paleisk ją! - kūkčiojo Magnolija.

Mano globėja niekada neverkia, o dabar ji nuolankiai maldavo vampyrų grafo, kad mane paleistų.

Klaudijus nusijuokė. Aš sunkiai šnopavau gulėdama ant šaltų grindų.

- Magnolija, negi nematai? Ši mažė man tokia naudinga, be jos tu man nepaklustum. O jeigu aš dar padaryčiau šitaip... - sulig tais žodžiais jis rankos judesiu aukštyn pakėlė mane nuo žemės ir tēškė į grindis. Surikau iš skausmo ir pratrūkau kosėti.

Jam nereikėjo manęs liesti!

Bjaurybė! Žinojo, kad negalėsiu pasipriešinti. Buvau per silpna. Magnolija dar gailiau verkė, žadėjo dar daugiau aukso.

- Ne aukso man reikia, mieloji, - pasakė jis, kai šypsena dingo iš jo veido. - Man reikia sagės! Negi tau neaišku, bukaprote? Saaaaaaagės!

Su tais žodžiais jis pakėlė mano galvą ir už plaukų ėmė vilkti mane, klykiančią iš skausmo, per visą salę.

-Ne! Ne! Palauk! Ką tu darai?! - šaukė išsigandusi Magnolija, laikoma kelių tvirtų vampyrų. - Aš... Aš duosiu tau sagę!

- Neišgirdau: pakartok dar kartą! - Klaudijus vis dar laikė mane už plaukų ir siekė aukštos trišakės žvakidės. Paėmęs ją pavertė mano pusėn: vaškas tiško ant žaizdotų rankų, bet aš nepradėjau šaukti. Tada jis lyg netyčia prikišo liepsnojančias žvakes man prie šlaunies, nusviedė žvakidę į šoną ir mane paleido.

Aš inkščiau iš skausmo: tas bjaurybė stipriai nudegino man odą.

- Aš duosiu sagę, kurios taip prašai. Tik paleisk Aliciją...

Ak, kaip ji suklydo!

## 2.

Nevalingai paliečiau džinsus ties ta vieta, kur pūpsėjo nuo nudegimų likę iškilūs randai. Vampyrų sugyja greitai, be randų. Man nutiko kitaip. Net nežinau kodėl. Kai prisimenu tą naktį... Nusipurčiau. Tie prisiminimai patys baisiausi ir nenorėčiau to išgyventi dar kartą. O Magnolija? Ji, vargšė, liko su tuo bjaurybe. Nuo to laiko, kai pasprukome iš jo pilies su Eriku, juos matau tik savo prisiminimuose.

- Alicija! - išgirdau Eriko balsą.

Erikas! Įdomu, kurios iš mūsų pasigedo?

Atsisukau nutaisiusi pergalingą veido išraišką. Aišku, dabar klausinės apie ją... Prisipažįstu: Chlojos man išties gaila, bet negaliu leisti, kad... Na, bijojau, kad ji atims iš manęs Eriką – vienintelį, kuris man toks geras ir liko su manim. Na, dar Usagi, bet ji anksčiau ar vėliau mane paliks dėl savaime suprantamų priežasčių... Tik Erikas bus su manim ilgai. Gal net visada.

- Ką? – paklausiau nutaisiusi nerūpestingą balsą.

- Kur Chloja?

- Ji nusprendė mus palikti, - pasakiau lyg niekur nieko.

- Labai blogai! Turime ją surasti! - Erikas jau taikėsi lėkti paskui tą mergšę.

Aš sučiupau ją už rankos, vaikinai sustojo ir atsisuko į mane.

- Erikai, leisk jai eiti. Ji pati taip pasirinko. Jeigu ji tikrai yra *ta*, mes su ja dar susidursime.

Bet aš netikiu... Nenoriu tikėti!

Erikas nuvėrė mane paklaikusiu žvilgsniu. Labai nenorėjau, kad jis mane apkaltintų išvijus Chloją iš dvaro.

- Be to, ji pati turi priimti sprendimus, taip kad tegul sau keliauja.

Erikas tebežvelgė miško link: atrodė, tuoj pasileis į tą pusę. Tada mano rankose jis pamatė Chlojai skirtą kraujo pūslę.

- Tu jai neatidavei? – jo akys sužaibavo pykčiu. – Išleidai ją alkaną? Ar žinai, kas dabar gali nutikti?

- Nieko nenutiks, pamatysi! Ji pati atsisakė paimti maistą iš mano rankų, patikėk... Tikra kvailelė! - meiliai apšivijau Eriko kaklą ir prisiglaudžiau. - Keliaukime atgal.

Jis leidosi vedamas atgal į dvarą.

Be kovos ta mergšė Chloja jo negaus!

### 3.

Gulėjau išmesta ant grindinio kieme. Sniegas alsavo šalčiu, kai kur buvo nusidažęs raudonai nuo mano žaizdų. Įsivaizdavau, kad tai atokvėpis: juk tuoj būsiu uždaryta rūsyje ir ten turbūt mane nukankins... Magnolija, aišku, to neištvers ir pasiduos tam niekšui Klaudijui. Tai mane siutino labiausiai, bet ką tokia suglebėlė vampyrė gali padaryti vampyrui-kūrėjui! Be to, jis galingiausias iš visų penkių, mat buvo sukurtas pirmas. Magnolija, žinoma, antra, bet ir ji per silpna. O visi kiti... O tokie kaip aš!.. Buvo labai labai liūdna.

Praėjus penkioms ramioms minutėms atėjo du stambaus sudėjimo vampyrai ir pakėlė mano sumaitotą kūną nuo stingdančio sniego per sodą nunešė į rūmų rūšį. Na, ten ir nusibaigsiu... Be gailėsčio buvau nuo laiptelių įsiūbuota ir numesta ant suplūktos molinės aslos.

Šiaip ne taip atsirėmusi į sieną atsisėdau. Iš nevilties ir skausmo ašaros riedėjo purvinais skruostais ir, susimaišę su krauju, papsėjo nuo veido ant žemės. Norėjau tik numirti. Gerokai

prisiinkštusi atsiguliau, susiriečiau ir tiesiog tysojau. Pamažu mintys susikoncentravo ties globėja: tik dėl jos privalau gyventi! Ta mintis man teikė jėgų, neleido pasiduoti.

Tik tada pastebėjau liesą vaikina, sėdintį čia pat už metalinių strypų ant į sieną įlipdyto molinio suolo. Jis pakraupęs žiūrėjo į mane. Nežinojau, ar džiaugtis, ar bijoti.

- La-bas... - sukaupti visas jėgas, išskiemnavau.

Vaikinas atmerkė akis ir tada supratau, kad jis vampyras. Man pasirodė, kad jis žvelgia į mane su gailėsčiu, bet jau po akimirkos aš negalėjau suprasti, ką jis galvoja.

- Labas. Susipažinai su Klaudijum, kaip matau? - ironiškai paklausė vaikinai.

-Ta-a-aip... - išleidau gergždžiantį garsą, kuris galėjo būti suprastas kaip juokas.

Nežmoniškas skausmas nudiegė šoną.

- Jis tave tikrai „išgražino“... Kuo jam nusikaltai?

Svarsčiau, ką jam atsakyti? O jeigu jis koks Klaudijaus šnipas? Bet argi jis saviškį grūstų į rūšį? O gal kaip tik saviškį čia ir įkišo, kad mane..?

- Ma...mag...no...li...ja... - vos išstėnėjau – viską skaudėjo kalbant.

- Magnolija? - pasitiksino vaikinai. - Toks tavo vardas?

- Ne mano... – pasakiau. – Ji mano...

- Kūrėja? - užbaigė sakinį vaikinai.

Ne tai norėjau pasakyti. Norėjau pasakyti, kad ji mano globėja. Bet linktelėjau.

Jis iškart prisitraukė arčiau grotų ir sukryžiuojo kojas atsėdė ant žemės.

- Jis tave kankino dėl jos? Tu jos globotinė?

Du kartus linktelėjau.

- Viskas aišku! - pasakė vaikinai.

- Ali..ci...ja... - išlemenau.

- Tai tavo vardas? - paklausė jis. Aš linktelėjau.

- Kad ir tokiomis sąlygomis, malonu susipažinti, - pasakė jis, ir tada nusišypsojo. - Aš

Erikas

Man buvo įdomu, kuo nusikalto tas Erikas, kad čia sėdėjo, tik neturėjau jėgų klausinėti. Po kiek laiko jis buvo išleistas iš kameros. Gal buvau užmigusi, gal tiesiog praradusi sąmonę, bet kai atsipeikėjau, kitoje pusėje tupėjo Erikas, iškišęs per grotas ilgą savo ranką su stiklinate kraujo. Žmogaus! Iš kur jis gavo kraujo? Nieko neklausiau – tik gėriau. Išsyk pajutau, kaip sveiksta mano žaizdos, kaip atgaunu prarastas jėgas. Jaučiausi žymiai geriau.

- Ačiū, - padėkojau.

- Nėra už ką! - nusišypsojo vaikinai.

Buvo keista: jis niekieno netrukdomas vaikščiojo po šiuos rūsius, jokių apsauginių čia nebuvo. Pirmą kartą atidžiau pasidairiau po kalėjimą. Bjaurus rūsys. Senų, aptrupėjusių plytų sienos

drėko ir atsidavė pelėsiu. Grindys nelygios, ant grindų nemenkas purvo sluoksnis. Toks pat purvinas iš molio drėbtas gultas, užtiestas bjauriu trūnėsiu – neaiškios paskirties skuduru. Metalinės grotos iš trijų pusių, viena siena molinių plytų. Tikras žvėries narvas!

Erikas atidžiai mane stebėjo. Aš šiaip ne taip nuslinkau iki grotų ir atsisėdau priešais jį.

- Na, tai paaiškink, kodėl vos išleistas iš kalėjimo sugrįžai atgal? – paklausiau. – Ir ne tuščiomis.

- Nes aš čia gyvenu, - atsakė vaikas. - Mane jis čia uždaro dažnai, kad nustočiau jam knisti protą.

Gal aš ko nesupratau?

- Kas tas jis? – paklausiau nors atsakymą ir taip žinojau: vienintelis šių rūmų savininkas yra Klaudijus.

Erikas gūžtelėjo pečiais. Ilgi tamsūs plaukai siekė pečius, jis buvo susirišęs uodegėlę juodu kaspinu. Laisvi balti marškiniai, rudos kelnės iki kelių ir baltos kojinės. Įprastas dendžio stiliukas! Vaikas pradėjo pirštais braižyti kažką ant grindų esančiam žvyre.

- Mano globėjas! - pagaliau atsakė pakėlęs akis.

Aš sustingau: jeigu jo globėjas tas niekšas Klaudijus, tai kas per padaras jis pats!

- Taip, mano globėjas yra Klaudijus! - pasakė vaikas, lyg perskaitęs mano mintis, ir liūdnam šyptelėjo.

Aš ištiesiau ranką pro grotas ir uždėjau ant jo rankos. Jis nustebo.

- Viskas gerai... Aš tavęs nesmerkiu. Supratau: jis tave pakeitė! - pasakiau ir šyptelėjau.

- Ačiū, - sušnabždėjo Erikas.

Erikas kasdien mane lankė kalėjime, mes kalbėdavomės apie nereikšmingus ir svarbius dalykus. Tik todėl dienos nebuvo man tokios sunkios. Juk jei ne Erikas, niekas man nebūtų davęs kraujo: ilgai kamuotas vampyro, kad ir jauno, kūnas atsikuria sunkiai.

Po kelių savaitių tūnojimo kalėjime, Erikui buvo leista mane išsivesti į miestą: jis turėjo žiūrėti, kad nepridaryčiau kvailysčių, nes kentėsime abu. Taigi Erikas atnešė man švarią, šviesiai rožinės spalvos suknelę, puoštą raudonais kaspinais ir baltais nėriniais. Liepė man ją apsirengti, parodė, kur galėčiau apsiprausti veidą ir davė buteliuką kraujo. Reikės paklausti, iš kur Klaudijus jo gauna.

Pagaliau pirmąkart po šitiek laiko išėjau iš rūsio, įkvėpiau keisto oro, tikėjausi išvysti nakties dangų, o rūmai, pasirodė, buvo po žeme. Dairiausi į visas puses: aplink vaikščiojo vien tik vampyrai! Dar niekada nebuvo mačiusi tiek vampyrų vienoje vietoje.

- Erikai, čia vien tik vampyrai! - tyliai pasakiau.

- Taip, čia Klaudijaus sukurtas miestas, į kurį patenkama pro kanalizacijos skylę centriniame miesto turguje. Žmonėms atrodo, kad čia yra tik požeminė vandentiekio sistema ar

kažkas panašaus, bet jie nežino tiesos. Šis miestas skirtas vampyrams pasislėpti ir susiburti, - aiškino Erikas. – Na, o virš mūsų yra kitas miestas – ten gyvena žmonės.

- Dvisluoksnis miestas! – šuktelėjau susižavėjusi. – Kaip dvisluoksnis pyragas! Ir kas būtų pagalvojęs...

- Tu teisi! O kad ta vieta neatrodytų įtartina, netoli iš po žemės kyšo viršutinė dalis Klaudijaus rūmų – ant žemės jie atrodo kaip nedidelis didiko dvarelis. Per ten taip pat galima įeiti, bet tik išrinktiesiems. Visi kiti nelenda net į rūmų kiemą, kurį, žinoma, supa aukštos tvoros.

Dairiausi aplink. Nors Klaudijus ir niekšas, buvau sužavėta. Viskas atrodė kaip įprastame žmonių mieste: kiek čia darbo, kiek pastangų įdėta!

Mes pasukome į nedidelę turgavietės aikštę, kuri buvo visai netoli Klaudijaus rūmų. Tolėliau stovėjo keli gyvenamieji namai, dar toliau mano nuostabai buvo bankas, ligoninė ir visi kiti svarbūs pastatai. Tą akimirką supratau, kad vampyrai ne taip jau ir skiriasi nuo žmonių. Pasižadėjau sau, kad kada nors padarysiu eksperimentą ir apsigyvensiu su paprastu žmogumi. Patyrinėsiu vampyrų ir žmonių gyvenimo panašumus ir skirtumus.

Su Eriku ėjome pro turgavietę, kur prekiaavo vien tik vampyrai. Aš spoksojau į kiekvieną iš jų: juk ne kasdien matydavau tokią gausybę vampyrų! Kai mudvi su Magnolija keliavome po pasaulį, vampyrus sutikdavome labai retai. Dažniausiai jie sukiodavosi Europoje. Ten jų, galima sakyti, išties nemažai, bet dažniausiai sutikdavome vieną, daugiausia tris vampyrus. Šioje vietoje visai kas kita! Vien tik vampyrai.

Priėjau pasigrožėti medžiagomis, kurias pardavinėjo putli vampyrė. Tai mane taip pat nustebino - putlūs vampyrai nėra dažnas atvejis. Glosčiau gražius medžiagų raštus, kai išgirdau kažką šaukiant mano vardą.

- Alicija! – išgirdau pažįstamą balsą.

Magnolija! Aš atsisukau, o link manęs lėkė ruda skara apsisiautusi moteris – ne iškart atpažinau Magnoliją. Ji griebė mane už parankės ir pro minią įsitempė į skersgatvį.

- Magnolija, iš kur tu čia? - nustebusi paklausiau, kai ji nusiėmė nuo galvos rudą skarą.

Ji apsidarė ir pamačiusi paskui mus atlekiantį Eriką greitu judesiu išsitraukė peilį. Tai menkas ginklas prieš vampyrą: jis nepražudo vampyrų, bet gali juos rimtai sužeisti.

- Magnolija, viskas gerai! Eriku galima pasitikėti, - raminau savo globėją.

- Jis Klaudijaus globotinis! – suriko ji ir užstojusi mane užsimojo menku savo ginklu.

Kelias minutes mes nepatikliai spoksojome vieni į kitus, galiausiai Magnolija nuleido peilį. Erikas nieko nesakė, tiesiog mus stebėjo. Skersgatvis buvo be galo siauras. Niekas net nepastebėjo, kaip čia įsmukome. Tyla pernelyg užsitęsė ir Magnolija prabilo pirmoji:

- Alicija, negalima pasitikėti tuo vaikiu. Ar žinai kas jį pakeitė? - paklausė Magnolija.

Aš linktelėjau.

- Taip, žinau, bet negalime jo smerkti dėl to, kad Klaudijus jį pakeitė, - pasakiau.

Magnolija stebėjo Eriką, mačiau, kad vis dar juo nepasatiki. Jos akyse matėsi ir dar kai kas: supratau, kad ji nori kažką man pasakyti. Tik man vienai. Be pašalinių akių.

- Ponia, su visa pagarba noriu pasakyti: nors Klaudijus mane ir pakeitė, mano sielos jis negavo, - Eriko akys blizgėjo – jis kalbėjo labai įtikinamai. - Klaudijus yra niekšas, kurį būtina nubausti. Jis vien dėl to, kad yra pirmasis, nusprendė esąs aukščiau už visus kitus ir, svarbiausia, mėgaujasi žudymu ir žalojimu!.. Tai baisu, bet jis nežada viso šito prarasti!..

Aš mačiau, kaip Magnolijos veide pasirodė nuostaba.

- Tai tu viską žinai..? - paklausė ji.

Ką jie abu žino, bet aš nežinau? Erikas su Magnolija žiūrėjo vienas į kitą. Tik dabar pastebėjau, kad Magnolijos veidas visai išvargęs. Taip nutinka tik tada, kai ji ištisas naktis praleidžia atkurdamą vampyrų auksą. Stebėjau suvargusią Magnoliją ir mačiau, kaip jos nepasitikėjimas Eriku dingsta. Kas taip greitai pakeitė jos nuomonę?

- Alicija, paklausk : tai, ką tau dabar pasakysiu, žino tik penki vampyrai-kūrėjai, ir, ko gero, Erikas... Niekas daugiau to nežino. Aš pati stebiuosi, kad šis vaikas sužinojo. Bet ne tai dabar svarbiausia!

Magnolija labai skubėjo norėdama kuo daugiau pasakyti. Nesupratau, kodėl ji taip skuba, bet jos nestabdžiau aiškintis kai kurių faktų - tik pritariamai linksėjau klausydamasi. Nenorėjau jos pertraukti, nes supratau, kad laiko pasikalbėti tikriausiai turime mažai.

- Laiko tau viską papasakoti turiu labai mažai, - lyg patvirtindama mano mintis pasakė Magnolija. – Alicija, kadaise pirmasis vampyras kūrėjams pasakė, kad vieną dieną atsiras galimybė visiems sugrįžti.

- Kur sugrįžti? - neiškenčiau nepaklaususi.

- Į žmogiškąjį gyvenimą ! - pasakė Magnolija.

Man suspurdo širdis : nejaugi vampyrai tikrai vėl galės būti žmonėmis? Nustebusi pasižiūrėjau į savo draugą Eriką : jis šypsodamasis linktelėjo. Asisukau į Magnoliją, ši greitakalbe tęsė toliau :

- Kiekvienas kūrėjas dėl atsivertimo privalo kažką pridėti nuo savęs. Taigi, pasak legendos, kurią Pirmasis Vampyras papasakojo visiems kūrėjams, penkios galios susijungs ir kažkas nutiks. Bėda ta, kad aš nežinau, kas atneš mums tą stebuklą... - Magnolijos akyse tik dabar pamačiau liūdesį. - Net jeigu mums nepavyktų, privalome pabandyti! Tik kai visos galios susijungs ir atsiras kažkas išskirtinio mūsų rūšyje, visi sugrįšime į žmogiškąjį gyvenimą. Kitaip tariant, vampyrų rūšies vėl nebeliks. Bet Klaudijų ir kai kuriuos kitus vampyrus užvaldė godumas : jie nori gyventi neapsakomai ilgą ir turtingą gyvenimą šioje Žemėje, jie nenori grįžti į žmonių gyvenimus – jie nori būti valdovai, dievai, sprendžiantys, kam gyventi, o kam mirti... Tai baisu!



- Bet iš kur atsiras tas išskirtinis vampyras? Ar tai išvis įmanoma? - paklausiau.

- Pirmasis Vampyras iš pradžių taip pat buvo žmogus! - pasakė Magnolija. Mudu su Eriku tai pribloškė.

- Ką tu norite pasakyti? - paklausė drebančiu balsu Erikas. - Kaip jis pasikeitė į vampyrą?

- Šito niekas nežino, nebent Klaudijus, - atsakė Erikui Magnolija. - Nežinau, kur ieškoti to išskirtinio vampyro, bet manau, kad tas jo išskirtinumas lyg ugnikalnis staiga išsiverš iš sąsajos su Pirmuoju Vampyrų. Ir jūs mano mielieji, esate svarbi šio įvykio dalis.

Magnolijos akyse pamačiau žybtelintą suvokimo kibirkštėlę, kai ji išsiaiškina kažką labai svarbaus.

- Erikai, tu esi labai svarbi viso to dalis. Tu esi Klaudijaus galios indėlis! - pabrėžė Magnolija.

- Kaip suprasti? - paklausė Erikas. - Paaškininkite - nieko nesuprantu.

- Tai nulemta, vaikine! Klaudijus nenori prisidėti prie atsivertimo, nes nenori sugrįžti į žmogiškąjį gyvenimą. Pakeisdamas tave, jis, pats to nežinodamas, jau prisidėjo! Tu, Erikai, turi dalį Klaudijaus galios! - Magnolija žiūrėjo į Eriką ryžtingai ir buvo užtikrinta tuo, ką sako.

- Aš? Negali būti! - Erikas buvo nuoširdžiai nustebęs. - Nieko ypatingo aš nemoku.

- Kokios dar galios? - paklausiau, nesuprasdama šio pokalbio esmės. - Nejaugi kažkoks vaikigalis ar kažkokia mergiūkštė - nauji mūsų rūšies atstovai, atsirasiantys po daugelio metų, - galės kažką nulemti?

- Pagal legendą, paveldėjęs dalį kūrėjo galių vampyras turės tik vieną galimybę kažką pakeisti, - sušnabždėjo Erikas žiūrėdamas į žemę. - Bet aš tikrai nepaveldėjau Klaudijaus galių.

- Mielasis, juk tu dar to nežinai! - švelniai pasakė Magnolija. - Be to, jaučiu, kad tu kitoks.

- Bet kaip jis sužinos, kuri iš daugelio žmogystų yra būtent ta, kurią jam lemta pakeisti? - siusdama paklausiau Magnolijos ir bedžiau pirštu į Eriko pusę. Prisipažinsiu: pykau, kad aš nesu ta, kuri galėtų taip sudrebinti visą vampyriškąjį ir žmogiškąjį pasaulį. Pavydėjau tam, kada nors atsirasišančiam lemtingajam, kurį turi pakeisti Erikas.

- Mieloji, jis iškart nepaaškinamai supras, kad turi tai padaryti, - pasakė Magnolija šypsodamasi ir švelniai paglostė man veidą. - Žinau tiek, kad tas žmogus irgi bus kūrėjas.

- Kūrėjas? - nustebė Erikas. - Ir ką gi jis kurs?

- Nežinau... - ramiai atsakė Magnolija. - Jis tikrai turės kūrybinių galių.

Tada ji tartum susivokė, kad per ilgai užsiplepėjo, ir paskubom ištraukė iš užančio į mažą skuduriuką suvyniotą sagę. Aš ją buvau daug kartų mačiusi - Magnolija nesiskyrė su ja nei dieną, nei naktį. Tai dėl jos mane taip kankino Klaudijus.

- Paimk, - ji ištiesė sagę man.

- Atiduodi ją man? - paklausiau, negalėdama patikėti.

- Sagė, - dabar jau kuždėjo Magnolija, - tai mano indėlis į tą penkių galių ratą, arba žvaigždę, vadinkit kaip norit. Ji padės sugrąžinti vampyrus į žmonių gyvenimą.

Aš paėmiau sagę. Magnolija, kiek padvejojusi, pasakė dar kai ką:

- Bet yra didelė tikimybė, kad visa tai ne tik nesugrąžins mūsų į žmogiškąjį gyvenimą, bet dar ir sustiprins vampyriškąjį.

Aš vėl įsukau sagę į skuduriuką, nepatikliai žiūrėdama į Magnoliją.

- Tai kam tada stengtis, jeigu tai mums nesugrąžins žmogiškojo gyvenimo? - paklausiau.

- Vaikai, jums teks sunki užduotis: surasti kitus tris kūrėjus ir paimiti jų sukurtus daiktus, - pasakė Magnolija lyg nebūtų išgirdusi mano klausimo. Tolesni jos žodžiai parodė, kad vis dėl to ji išgirdo ką pasakiau. – Bet esu tikra: verta bandyti! Net jei nepavyks, mes nesigailėsime, nes žinosime - bandėmė tai padaryti. Tai sunki užduotis, bet jūs privalote ją atlikti. Ir svarbiausia: neleiskite Eriko pkeistam vampyru įkasti Klaudijui ar kitam juodajam kūrėjui. Ar supratote?

Mes linksėjome galvomis: kol kas buvo viskas aišku. Magnolija kalbėjo toliau;

- Pirmiausia susiraskite vampyrą-kūrėją Peterį. Jis pats be jokios kovos atiduos jums savo sukurtą daiktą, skirtą galių susiliejimui. Jis pats geriausias ir jums tikrai padės. Taigi skubėkite, saugokitės ir nešdinkitės iš pilies!

Magnolija staiga įbruko Erikui į rankas savo peilį, pabučiavo mus abiems į kaktą ir įsimašiusi į minią nuskubėjo tolyn.

Kai ji dingo mums iš akių, Erikas netvarkingai nusipjaustė savo ilgokus plaukus.

- Einam! Juk girdėjai, ką ji sakė. Nešdinamės iš čia! – riktelėjo vaikas.

Erikas iškart puolė vykdyti Magnolijos nurodymų. O aš, apimta pavydo, nenorėjau niekur eiti: be galo pavydėjau dar neatsiradusiam vampyru ar vampyrei. Galiausiai supratau, kad privalau eiti dėl visų vampyrų, kurie tiki, kad pagaliau vėl galės būti žmonėmis. Supratau, kaip žema ir beprasmiška pavydėti žmogui, kuris gal net negimęs, bet nieko negalėjau su savimi padaryti...

Erikas apsidairė ir išsitempė mane į turgavietę. Jis pavogė du apsiaustus ir vieną įdavęs man liepė apsiausti. Taigi abu įsisupę į tamsiai mėlynus apsiaustus brovėmės per minią. Erikas tvirtai laikė mano ranką. Nors man dar daug kas buvo neaišku, supratau, kad Magnolija kalbėjo labai rimtai. Ji neišsigalvotų tokių dalykų. Tad teks keliauti su Eriku ieškoti kūrėjų.

Pagaliau priėjome stačius, pilkų akmeninių plytų laiptus, sudėtus iki pat viršuje esančių geležinių durų. Erikas bėgo laiptais pirmas, aš laikiausi jam už rankos ir skubėjau paskui jį. Sustojome prie dangčio ir abu sukaupę visas jėgas jį atkėlėme. Erikui išlipus, džiaugiausi, kad dabar pamatysiu žvaigždėtą nakties dangų.

- Duok ranką, Alicija, padėsiu išlipti! – šūktelėjo man Erikas tiesdamas ranką, kad įsikibčiau. – Juk turime pasitikėti vienas kitu.

Aš paėmiau už rankos ir leidausi ištempinama į gaivų nakties orą. Viršutinis Klaudijaus dvaro aukštas kyšojo iš žemės. Apsidairiau ir suvokiau esanti tame pačiame dvaro kieme, kur prieš kelias savaites paslika gulėjau sniege.

- Tu man melavai! – šaukiau. – Nėra čia jokio miesto, čia tik šlykštus dvaro kiemas!

- Alicija, nepyk! Aš labai bijojau, kad mieste tu nuo manęs pabėgsi, - teisinosi Erikas. – Maniau, pajutusi laisvę dėsi į kojas – tiek aš tave tematysiu!..

- Ir dar jis apie pasitikėjimą kalba!.. Melagis!

- Na, ne visai melagis... – Erikas buvo sutrikęs. - Žmonių gyvenviečių čia tikrai yra, tik kiek toliau. Ten Klaudijaus medžioklės plotai.

Pykau ant Eriko, bet abu supratome, kad reikia sprukti, kol Klaudijus nieko nepastebėjo.

Taip prasidėjo mūsų kelionė po pasaulį ieškant kūrėjų.

#### 4.

Jaučiausi kaip nesava. Negi aš viską sugadinau?

Vėl išsmukau iš dvaro. Apsidairiau, ar takeliu niekas neateina, ir atsisdusi ant tvenkinio, esančio parke, kranto mėčiau į jį akmenukus. Tai mane visuomet nuramindavo.

Gal vis dėlto nereikėjo taip užsipulti Chlojos? Juk ji nekalta, kad Erikas ją pakeitė. Iš pradžių mes suabejojome, kad ji nėra ta, kurios kadaise liepė ieškoti Magnolija ir kurią turėjo pakeisti Erikas. Mes ją ilgokai stebėjome, sekėme. Bandžiau Erikui įteigti abejonę dėl jos, bet jis kaip apsėstas tikino, kad tai tikrai *ji*. Abu su Kitsune sugalvojo tą kvailą triuką su gėlėmis. „Kai ji ateis, tu iš arti ją apžiūrėk! Jei iš pirmo žvilgsnio nesuprasi, kad tai tikrai mums reikalingas žmogus, tada ieškosime toliau“, - pasiūlė man Erikas. Aišku, kad tai buvo *ji*, bet... Priežastis, dėl kurios ją išvijau, - mano pavydas: negalėjau pakęsti net minties, kad Erikas jai neabejingas! Jaučiau, mačiau, kad tarp jų kažkas žiebiasi... O kaipgi aš?

Jis nesuklydo - Chloja iš tiesų buvo *kitokia*. Visų pirma, ji sumelavo savo vardą. Kodėl? Juk Erikas žinojo jos tikrąjį vardą, bet ji tarsi savo tikro vardo išsigynė - vis vien jį pasikeitė! Galbūt taip ji pasiliko sau galimybę sugrįžti į žmogiškąjį gyvenimą? Nors... Vardo pakeitimas būtų per lengva!

Taigi ji privalėjo turėti dar kažką – tai turėjo kažkaip sietis su kūrėjais. Ir Erikas tą jos privalumą greitai išaiškino: ji kūrė eilėraščius. Gaila, neskačiau nė vieno, bet Erikas minėjo, kad jie tikri! Klausiau, ką reiškia „tikri“. Jis atsakė labai mėšlungiai: nei aš, nei tu taip nesukurtume... Na, ką gi – lai būna ji poetė! Tada tai antras jos išskirtinumo bruožas.

Kad ji *kitokia*, rodo ir tai, kad jos rožės žymė *kitokia*. Atsmaukiau savo riešą: mano tatuiruotė buvo įprasta - mėlyna rožė. Chlojos rožė buvo kažkokia nenormali - išsipašiusi, išpešiota į visas puses, ir priminė, nežinau ką: gal apkarpytą ar byrančiais žiedlapiais rožę, kurios net spalva

buvo šviesesnė, švelnesnė už visų kitų. Gal tai dėl kokio toje vietoje buvusio rando? O gal tai kaip tik yra tai, kas daro ją išskirtinę?

Taigi mes taip sunkiai radome jungiamąją grandį, o aš, pavydo apakinta, vienu smūgiu ją nukirtau. Bjauru! Ir baisiai nedora!

Aš dėl visko kalta!

Dabar Erikas išlėkė jos ieškoti ir, žinoma, susidurs su Klaudijum!.. Ak, kaip man negera!

Vėl užtraukiau rankovę ant taturiuotės ir piktai sviedžiau didesnę akmenuką į vandenį.

Tada išgirdau takeliu atkaukšinančius žingsnius. Moteris. Su aukštakulniais. Eis ir praeis. Pasukusi galvą pamačiau sparčiai artėjančią pilku kostiumėliu apsivilkusią tipišką biurokratę. Pastebėjau, kad jos plaukai buvo beveik baltos spalvos. Ką čia galėtų veikti tokia peroksidinė blondinė iš valdiško koridoriaus? Nusisukau.

Netikėtai pajutau stiprų smūgį į galvą ir praradau sąmonę.

### **Pasaulinė ypatingų sveikatos sutrikimų organizacija (PYSSO)**

- Pastaruoju metu pasaulyje pastebima vis daugiau keistos išvaizdos žmonių: jie išblyškę, ledo spalvos akimis, perregimais lyg bulvės daigai plaukais. Manau, tai gali būti naujos virusinės infekcijos požymiai, - stovėdama prie įjungtos multimedijos ekrano kalbėjo agentė Džoana Smit.

- Sakykime, jūs teisi, agente Smit, bet turite pateikti visus įrodymus, surinkti visą informaciją. Negalime imtis jokių veiksmų, kol neturėsime pagrįstų tyrimų duomenų, - pasakė organizacijos vadovas Gregoris Džounsas.

- Taip, pone, be įrodymų nebūčiau prašiusi, kad sušauktumėte susirinkimą, - susiraukė agentė Džoana Smit žiūrėdama į stambaus sudėjimo vyrą žilais ūsais ir šiek tiek pražilusiais juodais plaukais. Kaip visada, jis dėvėjo juodą kostiumą ir ryšėjo raudoną languotą kaklaraištį.

- Įdėmiai jūsų klausausi, panele Džoana, - ši frazė reiškė, kad agentei leidžiama kalbėti.

Žinoma, salėje jie buvo ne vieni: kadangi tai Pasaulinė ypatingų sveikatos sutrikimų organizacija, čia buvo visų pasaulio šalių atstovai. Ši organizacija turėjo savo skyrius kiekvienoje pasaulio valstybėje ir, iškilus rimtai grėsmei, visada sušaukdavo susirinkimus, kuriuose privalėjo dalyvauti visų valstybių atstovai, kad galėtų balsuoti už geriausią sprendimą.

Agentė Smit linktelėjo, spragtelėjo pelės klavišu ir ekrane pasirodė pirmosios nuotraukos.

- Geriausi mūsų organizacijos mokslininkai ilgą laiką stebėjo šį naują visuomenės pokytį. Štai, žiūrėkite! – agentė užlaikė vieną nuotrauką. – Blyškių atspalvių kone perregimi plaukai, retais atvejais, kaip šis, netgi tamsūs plaukai darosi kažkokie peršviečiami... Visų šviesios ledinės akys ir – prašau visų dėmesio - keista mėlyna tatuiruotė ant riešo, kurios, išsiaiškinome, nedaro joks pasaulyje esantis tatuiruočių salonas!

Salėje vienu metu pasigirdo galybė nusistebėjimo garsų – agentės Smit informacija padarė įspūdį. Ji tęsė toliau:

- Kai kas iš mano kolegų neatmeta, kad tai gali būti ne tatuiruotė, o viruso ženklas, labiau primenantis keistu daiktu padarytą sumušimą – mėlynė, kitaip sakant, arba keistas randas. Be to, visi tie žmonės yra ilgaamžiai – per mūsų stebėjimo laiką nebuvo užregistruotas nė vienas mirties atvejis.

Visi klausėsi sulaikę kvėpavimą.

- Mūsų mokslininkai ištyrė, kad pastaruoju metu visuomenėje tokių pasikeitusių žmonių ypač padaugėjo. Nežinome, kas priverčia pasikeisti jų plaukus ar akių spalvą, kada ir koku būdu atsiranda ta keista dėmė ant rankos. Pastebėta, kad ji iš arti primena rožės formą. Taigi, kaip jau minėjau, nežinome, kas sukelia tokius pasikeitimus, bet žinome, kur galima rasti tokių keistai atrodančių žmonių.

- Ką siūlote? – pasigirdo vyriškas balsas.

- Labai geras klausimas! – nusišypsojo agentė Smit. - Mums reikalingas jūsų sutikimas imtis veiksmų tiriant užkrėstuosius. Kitaip sakant, norime leidimo imtis darbo tuoj pat!

Jos užsidegimas ir ryžtas, rodos, neturėjo pasėti abejonių, bet salėje iš vietos pakilo Japonijos atstovė ir paklausė:

- Kas jus verčia manyti, kad tai gali būti koks nors ligos sukėlėjas? Atleiskite, bet šiandien plaukų spalvą pakeisti labai lengva. Galima įsidėti netikėčiausių spalvų kontaktinius lęšius. Na, prisipažinkime patys sau: su mados vėjais dabar tikrai ne visi spėjame, bet esame greitai pasmerkti kitokius. Nagi, apsidairykime - pasižiūrėkime vieni į kitus! Gal ir tarp mūsų yra keistai atrodančių?

Kilo šurmuly. Pasaulinės ypatingų sveikatos sutrikimų organizacijos (PYSSO) darbuotojai linksmi dairėsi aplinkui ir vieni apie kitus laidė komentarus. Rintis buvo suardyta. Tarsi to dar būtų negana, kolegė iš Japonijos tęsė toliau:

- Ir kodėl jūs paprasčiausią rožės tatuiruotę ant rankos linkusi vadinti keista, paslaptingo viruso sukelta dėme? O gal visi tie žmonės priklauso rožių fanų klubui?

Salėje suošė juokas. Pasaulinės ypatingų sveikatos sutrikimų organizacijos (PYSSO) agentė Smit išraudo – ji pasijuto pažeminta.

- Nemanau, - it kirviu nukirto Smit. - Stebėjimo duomenys rodo, kad tie žmonės nėra vienas su kitu susiję. Mes jau atlikome mažą slaptą tyrimą: gavome ir laboratorijoje ištyrėme vieno, sergančio šia liga, žmogaus plaukus. Jų net struktūra šiek tiek kitokia.

Salėje kilo neramus murmėjimas, o kai agentė Džoana Smit pakvietė kalbėti laboratorijos darbuotojus Damieną ir Elę, kurie pademonstravo skaidres ir papasakojo plačiau apie jau atliktus tyrimus, abejingų neliko – beveik visi sutiko pasirašyti dokumentą, atrišiantį PYSSO rankas - tai

yra leidžiantį kilniems tyrimo ir gydymo tikslams pradėti visus įmanomus tokių žmonių tyrimus. Nepasirašė tik kolegė iš Japonijos ir dar keli Azijos atstovai. Kodėl jie elgiasi taip neatsakingai?

Džoana Smit - moteris pilku kostiumėliu ir peroksidu išbalintais plaukais, aukštai surištais į kuodą – lengviau atsiduso. Dabar ji su malonumu ir lengvai įvykdys užduotį, nes žinojo, kur tokių žmogų rasti.

Buvo greitai suburta specialistų komanda: būtina atlikti tyrimus, kad pasaulis sužinotų, kokia grėsmė šįkart gresia žmonijai.

## Chloja

Praėjo kelios dienos ir aš išmokau apie įvykius dvare nebegalvoti. Galvojau vien apie naują savo vaidmenį. Atradau daug naujoviškų dalykų: saulė mūsų nedegina ir mūsų oda, ačiū Dievui, neblizga! Aišku, saulė sukelia baisų tingulį, bet šiaip viskas ne taip ir blogai. Aišku, būtų dar geriau, jei būčiau iš Alicijos pasiėmusi pūslę su maistu, bet... Ak, aš ir vėl apie juos – juk daviau sau žodį apie tuos kvaišas negalvoti!.. Kas čia dar naujo mano gyvenime? Ak, taip! Supratau, kad vampyrai nejudą nežmoniškai greitai, nebent susikaupus daug adrenalino - tada judesiai tikrai darosi žaibiški. Vampyrų judesiai ir taip sunkiai žmogaus akiai įžiūrimi, bet kai gauname dozę adrenalino, tai tada būna...

- Chloja! - sugirgždėjo šalia manęs tūnanti senė, kuriai neseniai vėl nugvelbiau maisto. Man gaila šios benamės: aš jai padedu pirmą kartą gyvenime vogdama. Su ja praleidau jau dvi dienas - visą laiką, kol esu išmesta iš Alicijos dvaro.

- Ką? - atsisukau į ją.

Pagalvojau, kad aš savo padoriais rūbais turbūt baidau jai aukojančius žmones, bet ji manęs nevijo į šalį ir nepyko - buvo miela senučiukė.

- Ačiū, vaikeli, ir sėkmės tau kelyje! - palinkėjo senutė apsiklojusi krūva senų sudėvėtų pledų ir šūsniu senų laikraščių.

- Prašom! - pasakiau ir paklausiau, ar kas nors nepagalvos, kad mes apsimetėlės, o ne tikros benamės.

Senutė tik numojo ranka ir pakeitė sėdėjimo pozą.

Keista vadinti save bename, bet tai yra ironiška tiesa. Kai buvau žmogus, o ne vampyrė, gyvenau su verslininkais tėvais ir net nebūčiau pagalvojusi, kad kada nors galėčiau gyventi gatvėje. Juk turėjau viską, ko man reikia - galėjau dėl nieko nesijaudinti. Bet tada laiminga tikrai nebuvo, nes gyvenau viena dideliame name, tėvai apsilankydavo namie retomis progomis - visada tik verslo,

darbo reikalai, darbuotojų gerovė... Tik prakeiktas verslas, verslas verslas!.. Štai ir turime verslo dovanėlę!

Atsipeikėjau iš apmąstymų ir pažvelgiau į likimo draugę. Išties, kai kam žiaurus tas gyvenimas! Turbūt ir man laikas keliauti, užteks jai trukdyti – kai aš šalia, ji daug pinigų nesurenka. Atsisveikinau su senąja bename. Nežinia kur, bet vis vien reikia kažkur keliauti. Pagalvojau, kad jeigu nuspręsiu grįžti į dvarą, parsivesiu ir senę: bet kada ją čia rasiu. Usagi juk žmogus ir ten gyvena ramų ramiausiai. Kodėl aš negalėčiau?

Patraukiau toliau. Keliavau, tiesą pasakius, be tikslo: kur norėjau, ten ėjau. Jau trečia diena, kaip niekur negavau kraujo ir jaučiau, kaip senka jėgos. Negalėjau žudyti žmonių.

Už paskutinius turėtus pinigus nusipirkau autobuso bilietą ir išlipau kažkokiam mieste. Dar važiuodama pastebėjau, kad jame labai daug medžių – aplinkui vien parkai. O parkai paskutiniu metu man sužadina prisiminimus! Pamaniau, kad man čia bus saugu: šiuolaikiniame pasaulyje mažai kas eina į kiemą, nes technologijos taip įtraukė žmones, kad retai kam užaina nenumaldomas noras pajudėti. Tad parkas - saugiausia vieta tokiai kraugerei kaip aš. Buvau tikra, kad šiuo metu čia nieko nesutiksiu ir nieko blogo niekam nepadarysiu. Klydau.

Už didžiulės apvalios tujos prie vieno iš suoliukų pastebėjau stovinčią keistą žmogystą. Vyriškis buvo apsirengęs taip, lyg būtų atkeliavęs iš senų laikų. Pastebėjau, kad jo barzda keistai išskutinėta – pamaniau, kad keistuolis man panašus į tokį personažą iš pirmos „Bado žaidynių“ dalies. Apėmė keistas jausmas: ėmiau ryškiai matyti vaizdus, kaip geriu jo kraują... Jaučiau, kaip tingsta mano kūnas, judėti darosi vis sunkiau... Išryškėjo vienintelis pojūtis – nežmoniškas alkis. Nepažįstamasis atsisuko į mane ir labai maloniai nusišypsojo. Nusmelkė negera nuojauta. Tada prisiminiau Eriko žodžius: „Nevalia niekam įkasti.“ Tai mane ir sustabdė. Iš visų jėgų susitvardžiau ir pasukau į šoną. Akies krašteliu pamačiau, kaip maloni vyro šypsena pavirto į apmaudo grimasą. Nejaugi jis manęs laukė? Gal jis koks šlykštus savadautojas ir norėjo mane pačiupti? O gal šiaip koks iškrypėlis? Juk normalus žmogus nestovėtų taip apsirengęs parko nuošaly!

Saulė, nors buvo visai blausi ir vos matoma pro parko medžius, mane kankino atimdama visas jėgas. Nueisiu truputį toliau ir krisiu ant suolo... Kuo toliau nuo žmonių, kol ko nors nenužudžiau. Bet tas alkis!.. O gal patykoti kokio vienišiaus? Jaučiausi labai prastai, jėgos seko. Nuklydau nuo tako ir broviausi pro krūmynus ir žemus susiraizgiusius medžius. Tokio netvarkingo parko dar nebuvau mačiusi! Jis labiau panašėjo į seną mišką, o ne į parką. Pagaliau išnirau iš krūmų į taką ir vos neužšokau ant to paties keistojo vyriškio. Kaip jis čia atsidūrė taip greitai? O gal mano judesiai pasidarė lėtesni už sraigės dėl kraujo stygiaus? Jis stovėjo čia, priešais mane, ir aš nežinojau, ar pajėgsiu atsilaikyti silpnybei, kuri kankina kiekvieną vampyrą, kai jam trūksta kraujo - silpnybei kam nors įkasti.

Tai mane gąsdino, norėjau sprukti, bet negalėjau - kažkas mane prie šito šiurpaus senio traukte traukė! Jau žinojau, kad nesusilaikysiu jam neįkandusi. Kad jis vampyras, pamačiau tik tada, kai jis nusiėmė savo cilindro formos skrybėlę. Bet per vėlai, kad susilaikyčiau: burnoje susikaupė seilės ir pasirodė iltys, apie kurias minėjo Erikas.

Aš įkandau vampyru į kaklą. Vos pirmas lašelis kraujo pateko į burną, pajutau, kaip atgyja mano kūnas, kaip dingsta nuovargis ir sunkumas, o dar po kelių gurkšnių dingio ir blogumas. Atgaiva, kurią jaučiau, buvo nepakartojama!

- Gerk, mieloji, gerk! - burbuliavo vampyras žemu balsu.

Atmerkiau akis ir supratau, ką padariau. Lėtai traukiausi nuo jo atbula. Žiūrėjau vampyru ne į akis, o į barzdą.

- Tas kvailas berniūktis vis dėlto nieko tavęs taip ir neišmokė, ar ne? - paklausė jis keldamas rankoje laikytą lazdelę - tokias turėjo aukštuomenės atstovai mano matytuose paveiksluose Alicijos dvare.

Vampyras pavartė lazdelę tartum apžiūrinėdamas, o tada iššiepęs kreivą šypsena staiga kirto man per kojas. Nesitikėjau, todėl surikau iš skausmo.

- O gal čia kita bėda? Gal tu, mano mieloji, esi tiesiog menkysta ir silpnavalė? - jis lyg nieko nebūtų nutikę žiūrėjo į mane įsmeigęs akis. - O taip! Ji - *silpnavalė!*

Pabrėžęs tą žodį jis tiesio grėžė mane akimis.

- Juk tu žinotai, kad niekam įkasti nevalia - juo labiau kitam vampyru. Ar žinai, brangioji, kodėl? - vampyras lazdelės galu pakėlė mano smakrą, kad žiūrėčiau jam į akis.

Man nuo jo pasidarė bloga. Kodėl aš jam įkandau? Kvailė! Jaučiausi tikra idiotė. Ir labai bijojau to, ką tuoj teks man patirti - dar vieno beprotiško akibroko ir taip keistai beprotiškame mano gyvenime.

- Jeigu įkąstum žmogui, tai nebūtų problema - jie idiotai ir silpni, be to, jais lengva nusikratyti! Jie nežino, kokia galia slypi vampyro įkandime. Bet vampyrai, mano mieloji, yra kas kita. O jei tai - vampyrai-kūrėjai?!...- jis nusikvatojo demonišku juoku.- Jei tokie kaip ir aš?.

Jaučiau, kaip man pakirto kojas. Jis kalbėjo toliau.

- Mieloji, visi vampyrai žino, kad vos tik kitas vampyras jam įkąs, įkandusysis turės paklusti tam, kuriam įkando, netgi prieš savo valią. Taigi koks mulkis vampyras norėtų tapti kito vampyro vergu, brangioji?!

Aš apstulbusi stebėjau jį. Vergu? Ką aš padariau?! Pasidaviau kraugerės instinktui ir štai kas nutiko. Bet aš pamėginsiu pasipriešinti, kad ir ką jis taukštų apie įkandimus, vergus ar kūrėjus.

- Aš tau ne mieloji ir jau tikrai ne brangioji !- sušnypščiau it pasiutusi katė.



- O! Atrodo, turėsiu savęs vertą niekingą vergę! - nusijuokė vampyras bjauriausiu, kokį tik esu girdėjusi, juoku. – Taigi nuo šiol, vergė, aš esu tavo šeimininkas - Grafas Klaudijus O'Deilas! Bet man labiau patinka tiesiog Grafas Klaudijus.

Aš jau rengiausi iškeikti jį bjauriausiais žodžiais, kokius tik žinojau per savo trumpą gyvenimą, bet nelaukta pajutau keisčiausią dalyką – šiurpuliukus, lekiančius mano kūnu, kutenančius mano tatuiruotę, jei ištiškusios rožės formos dėmę galima pavadinti tatuiruote! Tai buvo galia, kuri siekė net pirštų galiukus! Kai visa energija susikaupė pirštų galiukuose, nevalingai juos ištiesiau Grafo Šūdžiaus pusėn ir pajutau, kaip man po kojom dreba žemė.

Vampyras išpūtė nuostabos kupinas akis.

- Ak, štai kaip! - vampyras, vardu Klaudijus, matyt, suprato kažką, kuo nenorėjo patikėti. - Per tą purviną vaikišią tu gavai dalį mano galios! Ooooo!..

Jis sušuko iš skausmo ir netikėtumo, kai aš iškėliau atskilusio molio gabalą į orą ir su pasitenkinimu tēškiau jam į veidą. Pati nepjutau, kaip tai padariau!

- Tu, šūdžiau, daugiau manęs savo sutrešusia lazda per kojas nedaužysi. Aš ne tavo vergė!

### **Pasaulinė ypatingų sveikatos sutrikimų organizacija (PYSSO)**

- Agente Smit, puikiai padirbėjote! - gyrė Džoaną generalinis direktorius.

Jie abu stebėjo, kaip laboratorijoje už stiklo imami seilių ir kraujo mėginiai iš kažkokios moters, įtariamos užsikrėtus paslaptinguoju virusu, kaip atkerpamos jos pusiau rožinių plaukų sruogos tyrimams.

- Kas ji tokia, ir kur ją radai? - paklausė vyriškis.

- Pone, aš jau ilgą laiką ją stebėjau. Man regis, su ja ten gyvena ir vaikinai, bet kadangi jo tuo metu šalia nebuvo, tai nusprendžiau sulaikyti tik merginą, - atraportavo agentė Džoana Smit.

- Taip... Bet tu vis tiek neatsakei į mano klausimus, - pakartojo direktorius.

- Na, tikslios jos pavardės ir vardo neišsiaiškinome, nes moteris neturėjo jokių dokumentų. Bet girdėjau, kaip tas vaikinai ją vadino Alicija. Jos buvimo nuolatinė vieta - atokus miestelio parkas, kuriame neseniai atlikome vandens tyrimus. Manau, ji prisiglaudžia apleistame dvare.

- Kalbi apie benamių apšnerkštą griuveną parke?

- Būtent apie ją. Kaip jau minėjau, pone, aš tą keistuolę kurį laiką stebėjau – ji vis ateidavo prie tvenkinio pasvaidyti akmenėlių į vandenį.

- Ištirk, ar virusas nepažeidęs smegenų!

- Būtinai, pone! – apsidžiaugė agentė Smit. – Jau žadėjau jūsų to prašyti. Man tereikėjo jūsų sutikimo. Dabar, kai jį turime, tyrimų objektas iš mūsų rankų nepaspruks!

- Nuostabu, panele Smit! - pasakė sužavėtas generalinis direktorius. – Imkitės darbo.

## Erikas

### 1.

Mano prisiminimai migloti. Prisimenu save dar, galima sakyti, kūdikį...

- Mielasis iš kur tu čia atsiradai? - klausia putli šviesiaplaukė moteris.

- Mama? - tiesiu į ją savo mažutes rankeles, pro ašarų miglą bandydamas įžiūrėti, ar tai ji.

- Tu pasimetei nuo mamytės? - moteris susirūpinusiu žvilgsniu seka mano judesius.

Aš mirksiu, tarsi nenorėdamas patikėti, kad šita moteriškė tikrai nėra mano mama.

Apsidairau: čia kažkokio miesto aikštė – man visai nepažįstama vieta. Išsigastu, širdelė plaka dar greičiau, pravirkstu, moteris puola raminti mane, apkabina, guodžia...

Bet aš negaliu prisiminti, kur gyvenau anksčiau ir kaip pasimečiau nuo tėvų.

Ir kur čia viską prisiminsi: juk tada man buvo gal treji ar ketveri metai, jau mokėjau kalbėti ir vaikščioti. Tą dieną, kai susipažinau su geraširde Rože, ji parsivedė mane namo, nuprausė, sulopė drabužėlius. Ji gyveno su smarkiu vyru, kuris iš pradžių į mane žiūrėjo kreivai ir jai nuolat priekaištavo, kam namo parsitempė dar vieną burną.

- Kam tu parsitempei šitą vaiką, moterie? - griaudėjo didelis vyras su dideliais vešliais rudais ūsais. – Kieno jis?

Aš taip išsigandau jo balso, kad įsikibęs į moters geltono sijono klostes, puoliau į ašaras.

- Radau jį mieste. Jis buvo vienas, negalėjau jo palikti, mielasis. Ir negąsdink vaiko! - subarė vyrą moteris. – Matai, kad bijo...

Įsiverkiau balsu.

- Negana to, kad svetimas, tai dar ir mižnius! - šaukė vyras. - Mano darbas nėra pelningas! Kur tu matei turtingą kalvį? Pas mane lankosi tik valstiečiai! Turčiai iš manęs nieko neužsako, o medžiotojas iš manęs taip pat nekoks! Taip kad žinokis, moterie! Tik rastinuko man dar trūko!

Viską išstaugęs vyras metė piktą žvilgsnį į mane ir išėjo smarkiai trenkęs durimis. Rožė susirūpinusiu veidu atsitūpė priešais mane ir prijuoste nuvalė nuo ašarų sušlapusius skruotus.

- Nesijaudink, brangusis, aš tave apginsiu. Juk tau ir taip teko daug iškentėti, - pasakė moteris šypsodamasi man. Ji paėmė mane ant rankų ir pasodino ant senos taburetės prie stalo. Aš nusiraminau.

- Šiandien ypatinga diena maži! Pas mus yra vištienos ir daržovių troškinio. Tokio maisto mes turime retai, tad mėgaukis! - moteris įpylė sriubos į negrabiai drožinėta skobta dubenėlį ir paėmusi medinį šaukštą priėjo prie manęs. – Na? Pirmyn! Paragauk.

Jos šypsena buvo šilta ir teikianti vilties...

Tie prisiminimai - patys šilčiausi. Tikrų tėvų beveik neprisimenu, bet ta moteris mane augino kaip savo sūnų. Mokė kasdienių darbų, aiškino, kokie darbai vyriški, nors jos vyras manęs nelaikė vertu vyro vardo. Kartais nuo jo gaudavau į kailį, kai jis dėl menkiausios priežasties įsiusdavo, bet vis tiek geriausia mano gyvenimo dalis praėjo kartu su jais. Jie ir davė man vardą Erikas. Visai įmanoma, kad aš tokiu vardu buvau pavadintas nuo gimimo, bet kažkodėl teprisiminiau tik vieną skiemenį - Er. Taigi moteris, vardu Rožė, tikėjo, kad mano vardas galėtų būti Erikas. Vaikiški prisiminimai juokingi, bet kartu ir šilčiausi, nes vaikai net neįsivaizduoja, koks žiaurus gali būti pasaulis, kuris jų laukia...

Vieną rudenį, kai baigėme pjauti rugius ir ėjome namo, mūsų gyvenvietę netikėtai užpuolė priešai. Net nežinau, kas jie tokie. Grobė namus, žudė gyventojus, gaudė vaikus ir tempėsi su savimi, ketindami juos paversti tarnais. Mūsų mažą lūšnelę sudegino iškart, nes ji buvo medinė, bet liko kiti pastatai. Rožė verkė praradusi namus, verkiau ir aš. Ėmėme slapstyti. Jos vyras kažkur pradingo, bet girdėjosi, kad jis gyvas ir prisidėjo prie maištininkų, kenkiančių priešams. Tokio diškio lengvai nepaimsi! Laikui bėgant jis mus vis susirasdavo, atnešdavo maisto.

Kartą mes praradome budrumą ir sutemus nuėjome prie savo buvusių namų. Užėjome į sugriautą kalvę ir išgirdome arklių kanopų bildesį. Nespėjus mums nė pasislėpti, iš piktų raitelių sukeltų dulkių, išniro keistos išvaizdos žmogus. Vyras valėsi nuo savo cilindro dulkes ir ėjo į kalvę. Matėsi, kad jis aristokratas. Jis ėjo tiesiai prie mūsų kraupiai šypsodamasis. Mano širdelė daužėsi it pašėlusį, tempiau Rožę už rankos, kad spruktume. Bet jai buvo šokas: ji verkė ir nejudėjo - tiesiog kaip įkalta stovėjo vietoje. Vyro ledo spalvos akys mudu baugino. Aš šaukiau Rožei, kad reikia bėgti, bet ji tik stovėjo negalėdama atitraukti nuo įsibrovėlio akių. Pasigirdo orą skrodžiančios strėlės garsas ir Rožė aiktelėjo iš nuostabos ir skausmo: strėlė pervėrė ją kiaurai. Aš atsiskau pažiūrėti, kas šovė, bet kalvėje jau nieko nebebuvo...

- Rožė! - šaukiau laikydamas ant žemės susmukusios globėjos ranką. – Rožė, kelkis! Bėgam!

Iš žaizdos sunkėsi kraujas, bet ji pasuko į mane galvą ir nusišypsojo, kaip visada. Mano skruostais riedėjo ašaros. Pamačiau, kaip jos lūpų kampučiuose pasirodė kraujas. Žinojau, kad jai skauda. Man pasidarė baisu ir aš raudojau balsu. Ji sunkiai pakėlė ranką ir nušluostė man ašaras.

- Mielasis, neverk, viskas gerai... Atėjo mano laikas. Dievas nusprendė mane pasiimti dabar... Gaila, kad nepamatysiu, į kokį vyrą tu išaugsi... – pasakė švelniai, o jos alsavimas darėsi vis sunkesnis.

Aš vis smarkiau pirštukais spaudžiau jos delną. Nenorėjau, kad Rožė mirtų.

- Mama! - pasakiau pirmąkart po šitiek laiko.

- Tu prisiminei mamą? - paklausė ji.

- Ne, tu esi mano mama! - surikau garsiai raudodamas.

- Ačiū, mielas, tu labai pradžiuginai mane... - ji glostė man galvą ir besišypsodama išleido paskutinį atodūšį. Aš įsikniaubęs į jos rankovę verkiau, verkiau...

Prisimenu, kaip naktį grįžo jos vyras, kaip jis lyg sužeistas lokys riaumojo pamatęs, kas atsitiko jo Rožei... Tą naktį mes abu ją palaidojome. Nakvojome pasislėpę tvarte. Jis žadėjo mane pasiimti pas maištininkus, bet kai atsikėliau, jo šalia nebebuvo. Tik po daugelio metų sužinojau, kad jis žuvo narsiai kaudamasis su priešais. Aš net jo vardo neatsimenu, nes Rožė ir mane, ir jį vadino vienodai – mielas...

Kas nutiko vėliau? Mane svetimi žmonės rado prie sudegusių kalvio namų ir, nugabenę į miestą, atidavė į našlaičių prieglaudą. Aš nebuvo tinkamas dirbti sunkų fizinį darbą, tad kokią naudą iš keturmečio vaiko! Jie įgrūdo mane į prieglaudą su krūva kitų vaikų, tarp kurių aš buvau silpniausias ir pažeidžiausias, taigi, savaime suprantama, tapau pašaipų ir išdaigų objektu. Mane mušė visi, kas netingėjo, atimdavo menkus maisto trupinius, pešdavo plaukus, spardydamo kelius, stumdydamo ir kaišiodavo kojas... Aš negalėjau pasipriešinti - buvau per silpnas. Su manimi kalbėjosi tik kelios mergaitės – tos, kurios irgi buvo ujamos. Kaip ten bebūtų, mano gyvenimas našlaičių prieglaudoje būtų buvęs baisiai tamsus be tų kelių draugiškų mergaičių ir šokoladinės moters, ten dirbusios aukle. Ji man patiko: pasakojo istorijas, kaip plaukė laivu, kaip buvo pagrobta iš Afrikos ir per prievartą atvežta čia, bet ji vis dar neprarado vilties sugrįžti į tėvynę. O nuostabiausia buvo, kai ji pasakojo apie savo tautą, jos keistas tradicijas ir apie neregėtus gyvūnus. Ji mane gindavo nuo skriaudikų ir su manimi žaidė, kai kiti vaikai ir net suaugusieji mane ignoravo. Ji gydė mano žaizdas, kurias aš užsidirbau „pargriuvęs”, nors abu puikiai žinojome, kas iš tikro jas man uždirbo. Duodavo ir antrą dubenėlį sriubos, kai pirmą aš „netyčia” išpildavau.

- Erikai, tu esi tikrai keistas jaunuolis, - mirktelėjusi garsiai barėsi šokoladinė moteris, kai aš eilinį kartą parėjau nešinas išpiltu dubenėliu ir žiūrėjau į ją šunyčio akytėmis. - Kaip tu sugebi išpilti sriubą vos ne kiekvieno valgio metu? Juk žinai, kokiais sunkiais laikais gyvename!

- Taip, aš atsiprašau... - sušnabždėjau.

- Ak, jie vėl tave nuskriaudė? Vargšelis.. - sušnabždėjo ji imdama iš manęs dubenėlį ir pildama samptį žirnių sriubos. - Štai, valgyk, vaikel, čia, prie manęs, kad jie vėl tavęs nenuskriaustų.

- Ačiū! – padėkojau ir sėdau srėbti viralo.

- Nėra už ką, - pasakė ji ir nusišypsojo.

- Koks tavo vardas? - paklausiau, kai šilta žirnių sriuba slinko mano gerkle žemyn į skrandį. Susivokiau, kad jau nežinia kurį mėnesį čia gyvenu, bet šito klausimo dar jai neuždaviau.

- Nana, - nusijuokė auklė.

- Lyg dainos garsai! - pasakiau.

- Galimas daiktas, - apsidžiaugė Nana. – Aš mėgstu dainuoti!

Dar vienas žmogus, kurį prisiminti visada smagu, buvo Nana. Ji mane saugojo trejus gyvenimo metus - kol man sukako septyneri. Kai kuriuos vaikus nuolat kas nors iš prieglaudos pasiimdavo: mums sakydavo, „išsiveža į dorus namus“. Aš buvau įsitikinęs, kad manęs niekada niekas nepasiims.

Vieną vakarą našlaičių namuose apsilankė svečias - tas pats vyras, kurį mačiau Rožės mirties dieną. Iškart jo nepažinau, bet vos pamatęs tas ledines akis, suvokiau, kad tai tas pats žmogus su cilindru, kurį kaltinau dėl Rožės mirties. Nesakau, kad jis ją nužudė, bet jis tikrai atvedė žudikus. Bijojau to vyro, jis skleidė šaltį ir baimę. Visi vaikai svajavo kada nors būti įvaikinti, todėl spietėsi aplink tą vėlyvą prieglaudos svečią tikėdamiesi būti pastebėti, o aš jo bijojau kaip didžiausio siaubo. Beje, tą dieną jis taip nė vieno iš mūsų ir nepasiėmė. Mano nuojauta sakė, kad jis čia dėl manęs: jaučiau, kaip jis mane stebėjo, bet aš bijojau žiūrėti į jo ledines akis, kad ir man nenutiktų kaip Rožei.

Kitą vakarą, kai mes jau ruošėmės miegoti, jis vėl pasirodė. Aš buvau vėl aprengtas ir atvestas į salę, kurioje, kaip man pasakė, laukia globėjas. Širdis jautė, kas jis toks. Ir aš neapsirikau.

Tas žmogus mane išsitempė į šaltą naktį ir nusivežė į didelį dvarą miesto pakraštyje. Parodęs, kur nuo šiol bus mano kambarys, jis atsisėdo priešais mane, įsispraudusį į kampa, ir stebėjo ledinėmis akimis. Jis neištarė nė žodžio, tik spoksojo.

- Mano vardas Erikas. O kas jūs esate? - įsidrąsinęs pagaliau paklausiau.

Jis atsakė neiškart.

- Aš esu tavo globėjas Klaudijus, grafas Klaudijus O'Deilas.

Mandagiai, kaip buvau Nanos išmokytas, linktelėjau. Po ilgos pauzės jis vėl prabilo.

- Vaike, nežinau kodėl, bet tu esi kažkoks kitoks... Man taip ir norisi išbandyti šią galimybę.

- Ką? – paklausiau, nes man, septynmečiui, jo kalba buvo nesuprantama.

- Dar joks vaikas nebuvo paverstas vampyru! Įdomu, ar tu augsi toliau, ar nustos augti? Tu puikiausiai tam tinki! - kalbėjo grafas Klaudijus žiūrėdamas į mane.

Vėliau jis mane miegantį pakeitė.

Didžiai Klaudijaus nuostabai aš augau toliau, bet toks buvau tik aš vienintelis. Dėl įdomumo jis iš tos pačios prieglaudos parsivežė dar du vaikus, pavertė vampyrais, bet abu pakeisti vaikai taip ir liko vaikai, o aš augau. Nežinau, ką Klaudijus padarė su anais dviem, bet jie greitai dingo iš jo dvaro. O aš sulaukiau aštuoniolikos metų.

Per tą laiką Klaudijus po žeme įkūrė vampyrų miestą, o aš, vieną kartą bibliotekoje aptikęs slėptuvę, perskaičiau visus jo užrašus ir sužinojau daugybę paslapčių. Nesakiau jam apie tai. Vengiau su juo ne tik kalbėti, bet ir dažnai būti vienoje patalpoje, bet kito pasirinkimo neturėjau.

## 2.

Gyvendamas Klaudijaus dvare supratau viena: jis buvo labai galingas ir apsėstas noro atimti keturių galingiausių vampyrų-kūrėjų galių įrankius. Kodėl? Kad tik jie susijungę nesugalvotų sugrąžinti kitiems vampyrams žmogiškojo gyvenimo! Be to, įtariau, kad patį pirmą, tik labai nusilpusį vampyrą jis slepia užrakinęs kažkur dvare, gal rūsiuose. Jau ketinau jo ieškoti, kai į rūmus grafas parsitempė dar vieną iš kūrėjų - Magnoliją - ir kankino jos mylimą globotinę, kad gautų galios įrankį - vampyrų aukso sagę. Kadangi mane užsižiopsojusį pagavo bibliotekoje, buvau uždarytas rūsy esančiame kalėjime, kur susipažinau su Alicija. Po kelių savaitių Klaudijus Alicijai suteikė malonę – man leido išsivesti ją į miestą. Supratau, kad greičiausiai tokią sąlygą jam iškėlė Magnolija, pažadėjusi atiduoti savo galias - sagę. Ir kaip nustebau, kai turguje sutikome Magnoliją! Ji, pasirodo, vis dar tebesaugojo sagę, kurios taip troško Klaudijus, ir patikėjo tą brangų turtą mums. Gavę nurodymus turėjome kuo greičiau sprukti.

Mačiau, kad Alicija pyko ant manęs dėl to nedidelio melo, bet nebuvo laiko aiškintis - reikėjo skubėti, kol Klaudijus neužsiundė savo parankinių. Griebiau Aliciją už rankos ir, mano nuostabai, ji neįsiremė kojomis į žemę kaip užsispyrusi ožka, o leidosi paskui mane tvirtai laikydama mano rankos. Žinojau, kad ji protinga ir galiu ja pasikliauti.

Buvo žiema. Klaudijus galėjo ne tik kuo puikiau mus užuosti kaip šuo, bet ir atsekti pagal pėdsakus, likusius baltame sniege. Meldžiausi, kad prasidėtų didelė pūga. Dievas tikrai yra, nes po pusdienio bėgimo pradėjo snigti dideliais baltais kšniais. Sniegas krito žemėn iš pilkų švininių debesų, net nesimatė, kur bėgame - pūga buvo labai tiršta, nieko daugiau savo nosies galiuko nemačiau! Reikėjo labai skubėti, bet man pasidarė taip linksma, kad panorau juoktis, šaukti ir krykštauti it vaikas. Pradėjau kvatotis ir atsisukau į Aliciją. Juokiau dar garsiau pamatęs, kaip kreivai ji į mane žiūri. Tada pasidariau sniego gniūžtę ir paleidau į Aliciją! Tik dabar ji atsileido: iš veido dingo įtampa, akys linksmi sublizgo. Mes kaip pašėlę paaugliai mėtėmės sniegu, vertėme vienas kitą į pusnis. Apėmė neišpasakytas laisvės pojūtis ir džiaugsmas: pagaliau ištrūkome iš tos sumautos Klaudijaus pilies, o sniegas užklojo mūsų pėdsakus storu patalu. Daugiau jis man neaiškina! Laisvė!

Bridome per pūgą, kol praradome jėgas. Pavakary pasiekėme didesnę gyvenvietę. Nuovargis kuždėjo, kad reikėtų susirasti nakvynę ir saldžiai pamiegoti, bet protas rėkė: pasidarė visiems matomi, todėl kuo skubiau iš čia nešdinkitės! Susiradome traukinių stotį, nusipirkome bilietus į artimiausią traukinį ir, leidę vienas kitam numigti, po kelių ilgų valandų palikome šią vietą.

Mes privalėjome nukeliauti į Japoniją: iš senio rankraščių sužinojau, kur Peteris - vienas iš vampyrų-kūrėjų – jau kurį laiką gyveno. Pasirodo, Peteris žinojo, kad atvyksime ir mūsų laukė.

### 3.

Kodėl vampyrai savo kelionėms dažniausiai renkasi traukinius arba laivus?

Todėl, kad ten nuolat būna maisto. Ypač laivuose.

Ten, kur didelis žmonių susibūrimas, visada atsiranda keletas girtuoklių, kurie mosuoja ne tik kumščiais, bet ir peiliais. Visada! Tuomet mums belieka, praeinant pro šalį, lyg netyčia į pralieto girtuoklių kraujo balutę įmesti nosinę, šalį, skarą... Bet ką, kas įgertų kuo daugiau kraujo. O tada visiems matant apsimesti šokiruotu, pakelti savo „netyčia“ įkritusį daiktą ir kuo greičiau bėgti jį „skalbti“...

Po ilgos kelionės sotūs išlipome iš laivo, kuris nuplukdė mus į Japoniją, Niigata uostą. Prieplaukoje mūsų dėmesį patraukė iš lėto ateinantis aukštas vyras šviesiais banguotais plaukais ir siaurais, keistos formos auksiniais rėmeliais akiniais, su knyga rankoje. Mus pamatęs jis nusišypsojo ir pamojavo knyga. Iškart tapo aišku – Peteris!

- Pone jūs žinote, kodėl mes čia? - paklausiau.

- O kaipgi kitaip? Jūs, ponaiti Erikai ir panele Alicija, ketinate surinkti visus penkiakampės žvaigždės elementus.

- Jūs turite omeny pentagramą? - pasibaisėjusi sušnypštė Alicija.

- Ne, mes ne raganiai! Penki elementai atspindi penkis kūrėjus ir vampyrų valdžios ženklą - penkis didžiuosius žemynus: Ameriką, Europą, Aziją, Afriką ir Australiją. Juk visuose žemynuose yra vampyrų, kurie atgaus savo žmogiškąjį gyvenimą elementams susijungus. Taip sakoma. Bet tiesa yra kita... Pasikalbėsime mano namuose. Kviečiu!- ir vampyras-kūrėjas Peteris nusivedė mus į nedidelį savo namelį ant jūros kranto.

Gavę maisto ir pailsėję, buvome pakviesti į Peterio svetainę. Pokalbis prasidėjo nuo mūsų užduotų klausimų: kas mūsų laukia ir ką mes turime padaryti?

- Elementų sujungimo tikslas - sustiprinti vampyrus, bet tam labai trukdo vienas iš mūsų - Klaudijus. Jūs turite surasti tą, kuris neutralizuotų trikdį – kažką, kas visiškai netinka vampyriškam gyvenimui. Ir aš jau žinau, kad tai bus mergina.

- Mergina?- nepasitenkinimo kupinu balsu man prie ausies sušnypštė Alicija.

- Kaip jūs tai galite žinoti? - nustebęs paklausiau.

- Mano didžioji galia - sugebėjimas ieškoti ir rasti – aš Ieškotojas. Kai kas mane vadina Sekliu, bet tai ne visiškai tiesa – aš seku tik ieškodamas ir jau tikrai nepersekiuju. Taigi aš sužinojau, kokia bus to vampyro lytis, bet, prisipažinsiu, tik tiek man tepavyko... Žinote, ieškojimas laike - o juo labiau ateityje – išvargina taip, kad nebesinori nieko!.. - Peteris atsiduso ir susmuko fotelyje.

- O kaip jūs prisidėsite prie penkiakampės žvaigždės galių? - pasidomėjau.

- Aš jau prisidėjau: suradau jūsų kelionei būtiną kompanionę! Jos galios tuo didesnės, kuo daugiau žmonių ja tiki. O Japonijoje – patikėkite manimi - ji turi tokias galias, kad mums, europiečiams, sunku ir įsivaizduoti! Taigi aš suradau jums laputę! - pasakė Peteris ir nusijuokė.

- Nesupratau... - pasitikslinau sutrikęs.

- Tuoju susipažinsite su Kitsune. „Kitsune“ japoniškas žodis, reiškiantis „lapė“. Kitsune – mistinė lapė, galinti įgauti žmogaus formą, mėgstanti daryti stebuklus ir krėti pokštus. Japonai labai tiki šia mitologine būtybe, todėl ji tokia gyvybinga ir stipri. Kuo daugiau žmonių ja tiki, tuo didesnės Kitsune galios. Mergina-lapė tiems, kas jai nepatinka, gali krėsti piktus pokštus, bet jums ji tikrai bus puiki draugė ir sargė.

- Tokie padarai egzistuoja? - paklausiau sužavėtas, o Alicija nepatikliai susiraukė.

- Padarai? Tuomet ir mes esame ne kas kita, o keisti šiame pasaulyje egzistuojantys padarai! Ar ne taip, ponaiti Erikai? - nusišypsojo vampyras ir suplojo rankomis. – Kitsune-san, jau gali pasirodyti!

Pasigirdo juokas, pačios atsidarė svetainės durys ir į kambarį su vėjo gūsiu įlėkė kažkas panašaus į smulkaus sudėjimo merginą: ji buvo su lapės ausimis ir uodega! Būtybė, pavadinta Kitsune, smagiai juokėsi be rankų kilnodama knygas nuo lentynų ir smagiai šokdindama jas ore. Jos tankūs rudi plaukai siekė užpakalį, o ji pati vilkėjo kimono - tradiciniu japonišku apdaru, margintu sakurų žiedais. Ji pamojo smulkia rankele ir knygos kaip pagal komandą suskrido į savo vietas lentynose.

- Na, pirmyn, susipažinkite! - pasiūlė vampyras Peteris. – Juk esate komanda.

- Chi, chi, malonu susipažinti! Aš Kitsune, - pasakė mergaitė-lapė. Prišokusi ji pasikabino man ant kaklo ir uodega pakuteno veidą. – Ūūūū, tavo gražūs plaukai!

Laputė krykštaudama apkabino ir kaip šapelį pakėlė nuo žemės dvigubai už save didesnę Aliciją, tada apsuko ją ratu ir pasodino ant stalo. Alicija netvėrė juoku – jai laputė patiko.

- Gerai, sutarkime viena: aš galiu keisti išvaizdą, kaip noriu ir kada noriu. Jeigu iškrėsiu kokią išdaigą, jūs labai ant Kitsune nepyksite! Ūūūū, juk tai taip linksma! - sušbavo Kitsune iškėlusį pirštą. – Ir dar vienas prašymas: prie žmonių vadinkite mane tokiu vardu, kokį jums pasakysiu. Gerai?

Matėsi, kad su ja liūdna tikrai nebus - ji tiesiog tryško energija.

- Sutarta! – nusišypsojome jai.

- Puiku! - sušuko ji prišokusi prie mūsų. – Tai štai! Manau, prie tos naujausios vampyrų mergaitės vadinkite mane Usagi - jai būsiu miela kaip kiškutis! Nujaučiu, kad vargšelei reikės daug iškentėti. Bet, žinoma, tai bus dar negreit: ji dar negimusi!.. – lyg ir pajuokavo mergina strykteldama Alicijai ant kelių.



Po minutės ji jau kabojo man ant nugaros, o dar po kiek laiko visiškai pakeitė savo išvaizdą: dingo pūkuota lapės uodega ir minkštos lapės ausys, ilgi rudi plaukai sutumpėjo ir patys susirišo į kuodą, kimono pradingo ir štai - ji jau vilki dailią suknelę, paltuką, avi juodais batukais prie tamsių violetinių kojinių.

- Nuostabu! - pasakiau susižavėjęs jos magijos galiomis.

- Ūūūū, puiku ar ne? Cha, aš jau pasiruošusi keliauti! - nusijuokė mergina.

Peteris pakvietė mus visus prie stalo, apskleisto kažkokiais lapais.

- Kalbant apie keliones, jums jau laikas surasti ketvirtąjį kūrėją – Džordžą. Jis gyvena Afrikoje, galima sakyti, kaip atsiskyrėlis - miške pastatytame bokšte. Štai čia, - ir Peteris ranka parodė į smulkiai nubraižytą žemėlapi.

- Taip, žinau - perskaičiau Klaudijaus raštuose, - pasigyrčiau.

- O tu ne iš kelmo spirtas vyruti! - nusijuokė Peteris. – Gerai, keliaukite, vaikai! Daug išbandymų jūsų laukia... Sėkmės! Tikiu, kad visi galėsime sugrįžti į ten, iš kur buvome savo ar ne savo valia paimti... Be to, iš Džordžo kažką atimti sugebės tik Kitsune, nes jis ne iš kelmo spirtas Klaudijaus draugelis. Klaudijus jam susuko protą ir Džordžas dabar jau nebežino, ar jis norėtų vėl tapti žmogumi.

#### 4.

Taigi visi trys: aš, Kitsune ir Alicija, keliavome atgal per Aziją į Pietų pusę.

Kai rankoje turi viską, ko tau reikia tikslui pasiekti, nesunku rasti net Afrikos miškuose pasislėpusį vampyrą. Mes turėjome viską: knygas, dokumentus, žemėlapius. Džordžas, be abejo, žinojo, kad mes jo ieškosime, todėl ir slėpėsi nuo mūsų. Kai mes tą supratome, įgavome daugiau pasitikėjimo savimi: jei jau toks galingas vampyras-kūrėjas, kaip Džordžas, mūsų vengia, tai...

Į aukštą bokštą girios glūdumoje, kur slėpėsi ketvirtasis kūrėjas Džordžas, Kitsune nutarė įsibrauti viena. Kad Džordžas mūsų taip greitai neužuostų, ji mudu su Alicija ištrynė kažkokio gyvūno – greičiausiai beždžionės - sudžiūvusiu mėšlu ir liepė viską stebėti nuo kalvos. Pati laputės pavidalu nuskubėjo prie bokšto ir, pasitelkusi savo magiją, lengvai užkopė juo iki pirmos angos. O tada tiesiog vikriai įsmuko vidun.

### **Kitsune**

#### 1.

Kas aš?

Kitsune!

Kad esu magiškoji Kitsune, sužinojau labai seniai. Ūūūuu, net neatsimenu, kada tai buvo!

Tada buvau dar jauna laputė.

Tada pirmą kartą pamačiau tą baltą, mielą daiktą: ištiesiau sidabrinę letenėlę ir atsargiai paliečiau šaltą baltumą. Kas tai? Šaltas purus patalas užklojo Japonijos kalvas, miškus ir pievas. Argi tai ne stebuklas? Džiaugiausi lediniais kristaliukais, kurie vos atsidūrę ant mano kailiuko tuojau tirpo. Tik daug vėliau sužinojau, kad tai sniegas. Mano spindinčios akutės iškart jį pamilo - mėgstu dūkti sniege! Japonijoje tokią sniego pudrą pamatysi retai.

Man visai nebuvo šalta, žaidžiau su sniegu, dūkau su juo kaip su smagiausiu žaidimu draugu! Ypač patiko įsispyrus letenėlėmis čiuožti arba ristiis kūliais nuo kalno. Net nepastebėjau, kaip atsiritau į kaimelį ir plumptelėjau į vytelių tvorą. Ir iš kur tas nelemtas kaimelis išdygo mano žaidimų kelyje?

Į kiemą išėjo moteriškė ir juokingu balsu pašaukė savo vyrą. Keista, bet aš supratau kiekvieną jų pasakytą žodį: moteriškė šaukė apie grėsmę vištoms, o vyras pasidžiaugė, kad tuoj turės gražią kailinę kepurę. Keistuoliai, pamaniau. Būdama kvailutė nekreipiau dėmesio nei į moterį, nei į vyrą, atėjusį prie pat vytelių tvoros su ginklu. Dūkau sau toliau, o jis pristaikė ir šovė į mane! Iš pradžių nieko nesupratau. Tik kai raudoni kraujo karoliukai ėmė byrėti į sniegą, letenėlę nusmelkė skausmas. Aš dar nė karto nekraujavau!.. Tai labai gražu, bet ir labai skausminga. Kai pamačiau, kad tas vyras taikosi šauti vėl, o jo moteris artėja su lazda, išsigandau ir kiek įkabindama lėčiau į kalną. Aišku, tai buvo klaida, bet aš buvau dar jauna ir nepatyrusi. Kulkos skriejo pro mane švilpdamos grėsmingiau už laukinį vėją. Tik tada supratau, kad turiu nerti į mišką. Paskui save, žinoma, palikau kraujo karoliukų taką, bet tie žmonės tik pašūkavo kalno papėdėje ir į viršų nelipo – gal buvo per seni, žinojo, kad kalno neįveiks. Be to, sniegas, mano draugas, tikrai būtų neleidęs jiems užlipti!

Kai jau buvo saugu, aš inkšdama laižiausi skausmą savo letenėlėje. Ūūūuu, kodėl nekreipiau dėmesio į piktus moteriškės šūksnius? Ūūūuu!.. Aš taip graudžiai vaitojau! Aš buvau išsigandusi ir jaučiausi tokia niekam nereikalinga!.. Skaudėjo letenėlę, bet dar labiau sielą...

Tada pajutau keisčiausią dalyką: man pasirodė, kad apie mane galvoja ir mane myli daugybė žmonių! „Kitsune-san! Geroji Kitsune-san! Mieloji Kitsune-san! Linksmoji Kitsune-san! Mylimoji Kitsune-san! Gražioji Kitsune-san! Juokingoji Kitsune-san!..“ Tai skambėjo kaip malda. Tai buvo panašu į gražų sapną. Pajutau keistus šiurpuliukus, nubėgančius visu mano liesu laputės kūneliu... Pajutau neregėtą energijos pliūpsnį ir pasijutau be galo stipri. Ir laiminga! Supratau, kad esu nepaprasta laputė: aš - viena iš mitinių Kitsune! Iki šiol negaliu paaiškinti, kas tada atsitiko, bet po kelių akimirų mano kūnas ėmė keistis ir aš tapau žmogumi.

Kodėl aš pasikeičiau? Kaip su tuo susijusi mano kančia - fizinis ir dvasinis skausmas? O gal tai kokie burtai? Ne, tai turėjo būti kur kas daugiau... Juk aš jutau žmonių, tikinčių manimi,

palaikančių mane, mylinčių mane, energiją – juk tie šurpuliukai, nuėję mano kūnu... Ir tada supratau: žmonės tiki mano egzistavimu! Jų tikėjimas, kad aš egzistuoju, leido man pasikeisti.

Taigi dabar sėdėjau sniege su keistu kailiniu apdariu ir vėpsojau į savo žmogiškas kojas. Tiesa, kairė koja vis dar kraujavo, bet skausmo nejutau. Papūčiau ir kraujas nebetekėjo. Apėmė keistas jausmas: dabar aš žmogus! Ir kas toliau?

Apžiūrinėdama savo kojas, rankas, kiekvieną pirštą ant rankų ir kojų suvokiau, kad ne šiaip sau tapau žmogumi. Tikintieji mano egzistavimu privertė pabusti manyje tūnančią magišką galią. Supratau, kad nesu tik paprasta mergaitė: atvirksčiai, skyriais nuo visų paprastų žmonių, galėjau ir norėjau daryti kažką daugiau. Tik ką?

Staiga vieną akimirką man susvaigo galva ir pajutau, kaip į mane lyg į koki transformatorių plūsta žinios: informacija apie Žemę, jos gyventojus, žmonių papročius... Štai tada ir suvokiau esanti mitinė būtybė – Kitsune, kuria tebetiki net Japonijos išmintingieji. Jaučiausi keistai, nė nenumaniau, kad tokie dalykai egzistuoja. Supratau, kad dabar kiekviena diena man bus naujiena. Ir džiaugiausi! Pajutau, kad išalkau ir ėmiau dairytis kokio judančio padarėlio. Kad bent kokią riebesnę kirmėlę ar didesnę traškų vabalą pamatyčiau. Pelių ar kitų smulkesnių miško gyventojų sužeista koja nelabai pasigausiu... Bet prisiminiau, kad dabar esu žmogus: negaliu valgyti to, ką valgiau iki šiol!.. Tai ką dabar daryti?

Ar būtų labai blogai, jeigu pamėginčiau nueiti iki miestelio? Ūūūuu, aišku, tai bloga mintis! Juk žmonės bjaurūs ir savanaudžiai. Bet... Kas, jei ne manimi tikintys žmonės, man suteikė jėgų ir ryžto, atgaivino, išgelbėjo, galų gale, pakeitė mane? Vadinasi, tikrai ne visi jie bjaurūs savanaudžiai. Geriau padarysiu jiems ką nors gero! Tik ką? O gal geriau pirma išsiaiškinti, ką išvis aš galiu!

Ir pabandžiau: ištiesiau ranką, užsimerkiau ir susikaupiau ties bjauria, kulkos palikta žaizda pėdoje. Pajutau tarp rankų ir kojų pirštų lakstantį lengvumą... Atmerkusi akis pamačiau tikrą tikriausią stebuklą: mano žaizda sugijo. Kaip aš tai padariau? Tada plūstelėjo dar vienas informacijos šuoras. Per kelias akimirkas sužinojau viską apie Visatą ir stebuklus. Iš kur tas staigus suvokimas? Vienintelis atsakymas, kuris man šovė į galvą, vėl buvo žmonės. Tie, kurie tuo metu apie mane galvojo: mokslininkai, magai, dvasininkai, kūrėjai, astronomai, istorikai, gydytojai, vaikai, namų šeimininkės, kariai, valkatos... Ir vampyrai. Visų jų mintys ir žinios informacijos srauto pavidalu tuoj pat nusėdo mano galvoje.

## 2.

Po kelių dienų slapninėjimo prasimanyti maisto man taip ir nepavyko. Labai arti prie žmonių nėjau: po to, kas man nutiko, truputį jų vengiau. Ūūūuu, atsarga gėdos nedaro. Bandžiau savo minčių galia pati susikurti maisto, bet kažkodėl man taip ir nepavyko materializuoti net mažos

lėkštelės ryžių. Žmogiškasis kūnas baisiai nusilpo, krėtė šaltis - neturėjau jėgų savo galiomis net susišildyti.

Taip mane pamiškėje ir surado tas vampyras Peteris. Iškart prisiminiau, kas jis toks: jis apie mane nuolat galvojo, manęs ieškojo. Žinojau, kad jis ruošiasi manęs paprašyti. Ko? Vampyras pasilenkė ir apžiūrėjo mane.

- Tu esi Kitsune-san? – jis taip mandagiai į mane kreipėsi, kad nusišypsojau ir jam linktelėjau.

Aplink jį šoko snaižės. Aš taip panorau vėl pabūti lapute, pagaudyti tuos mažus baltus pūkelius, darkart su pašėlti!..

- Taip ir žinojau! - nusijuokė šis. – Kitsune-san tikrai baisi vėjavaikė!

Abu garsiai juokėmės. Atsirado abipusis pasitikėjimas.

- Aš taip pat žinau, kas tu, - pasakiau spoksodama į jį. - Tu Seklys, štai kodėl mane radai.

- Ne Seklys. Ieškotojas!

Ūūūuu, koks skirtumas, kas jis! Svarbiausia, kad būsiu išgelbėta! Vampyras Ieškotojas paėmė mane ant rankų ir nešė, nešė, nešė... Tikriausiai aš miegojau. Jis suteikė man ne tik būtiniausią pagalbą: aš buvau pamaitinta, perrengta švariais rūbais ir apgyvendinta mažame kambarėlyje. Kai atsigavau, norėjau prikrėsti jam eibių (pasirodo, tai kiekvienos Kitsune kraujyje), bet nediršau – juk aš garbinga ir dėkinga Kitsune. Kitsune-san, kaip jis mane pagarbiai vadina.

Vampyras paaiškino, kad mane surado, vos pajutęs iš manęs sklindančią energiją tapus žmogumi.

- Ar tu tikrai pasikeitusi sužinojai visas Visatos paslaptis?

- Ūūūuu, netiesa! – atkirtau. - Neįmanoma visko žinoti, visada lieka menkų, bet labai svarbių paslapčių ir neįmintų mįslių.

Vampyras nusišypsojo: matyt, jam patiko mano suktas atsakymas.

- Jeigu tau padėsiu, ar tu padėsi man? - paklausė jis.

- Žinoma! - ir sumelavau, ir pasižadėjau.

- Puiku. Tikiu tavimi.

Man truputį pasidarė gėda.

- Taigi, mieloji lapute Kitsune-san, tavo užduotis – viena iš pačių svarbiausių vampyrų gyvenime: sujungti grįžimo ratą su magišku pasauliu.

- Vampyrų grįžimo į žmonių gyvenimą ratą? – pasitikslinau ir staiga supratau: štai dabar turiu puikią progą padaryti didelį ir labai gerą darbą, kurio troškau kaip atsidėkojimo visiems, kurie manimi tiki! Žmogumi būti įdomu! Tad nekeista, kad ir vampyrai, kažkada buvę žmonėmis, vėl nori susigrąžinti žmogiškąjį gyvenimą. Tokiu būdu padėsiu ir man gera linkintiems vampyrams, ir žmonėms!

- Taip, - linktelėjo jis. – Ar tu pasiruošusi?

Aš visada pasiruošusi!

### 3.

Aš niekada neturėjau draugų. Iki susitikimo su vampyru-kūrėju Peteriu. Jis pasirūpino, kad jų turėčiau. Man labai patinka mano draugai Erikas ir Alicija. Erikas toks rimtas, o Alicija tokia ilga kaip kartis... Ūūūuu, gal reikėtų sakyti - aukšta! Man jie labai patinka! Jie supranta mano išdaigas ir dėl jų nepyksta. Džiaugiuosi būdama su jais ir jiems padedu. Jie daro gerus darbus: nori išvaduoti vampyrus iš amžinosios tamsos ir grąžinti į žmogiškąjį gyvenimą.

Štai ir pirmoji mano užduotis: apvogti vampyrą-kūrėją Džordžą, kuris priešinasi mano draugų geriems darbams. Jis tas, kuris nori, kad visi vampyrai pasiliktų tamsoje.

Abu savo draugus ištryniau beždžionių mėšlu. Kad neužuostų priešas. Ūūūuu, kaip juokingai jie vaipėsi! Palikau juos apačioje, o pati užlipau į vampyro slėptuvę, esančią milžiniškame medyje.

Kaip smagu vogti iš blogiuoko! Ypač žinant, koks jis galingas: jo galia - Ugnies ir Vandens elementai, taip pat jis stebina savo sugebėjimu apdirbti metalą ir medį. Man reikia nugvelbti du daiktus: skrynutę, kurioje užkoduotas keliavimas laiku, - jos prireiks vėliau - ir voką, į kurį reikia įdėti vampyro-kūrėjo Džordžo valdomus Ugnies ir Vandens galių elementus - jį vėliau atplėšus elementai lengvai įsilies į ratą. Ir įdėti tuos elementus į voką teks man. Tik pirmiausia juos reikės išvogti iš vampyro.

Vampyras Džordžas kietai miegojo.

Tokį ir tikėjausi jį rasti - įsitikinau savo galių jėga ir dar kartą supratau, kad esu ne iš kelmo spirta. Skrynelę radau lengvai, o voko niekur nesimatė. Jaučiau, kad su magiškuoju, užraktu rakinamu voku teks padirbėti. Be to, nebus nelengva ištraukti kad ir iš miegančio vampyro jo valdomų galių elementus. Bet su mano vikrumu viskas turėtų pasisekti!

Vampyras-kūrėjas Džordžas išsidrėbęs gulėjo dideliame fotelyje: galva nusvirusi ant krūtinės, juodi plaukai surišti į uodegėlę, rankos atmetos į šonus. Matėsi, kad jis guli labai nepatogiai: mano magija tikriausiai jį užklupo kažką beskaitantį, nes ant kelių ir ant žemės mėtėsi keli lapai. Ką jis ten laiko kairėje rankoje? Prisliūkinau prie nusvirusios rankos ir pamačiau joje sugniauztą ieškomą voką. Atsivertusi žmogumi atsegiau užraktą ir voko krašteliu paliečiau vampyro pirštus. Jis sumurmėjo ir patraukė ranką. Spragtelėjau pirštais, kad pasidaryčiau nematoma, jei kartais jis pabustų, bet vampyras nepabudo - toliau sau parpė. Vėl ištiesiau voką prie jo rankos ir man pavyko voko krašteliu paliesti jo pirštu: tuo pačiu metu kairiajame delne spragtelėjo maža ugnelė ir atsirado keli vandens lašai. Abu priešiški vienas kitam elementai susimaišė kartu vienas kito neslopindami ir sugarmėjo į voką. Tada uždariau voką ir jis užsirakino pats. Lengviau atsidusau ir pagriebusi skrynutę su voku prinešiau prie atlapoto lango: pastačiau juos ant palangės ir minčių

galia per langą išskraidinau ten, kur persiėmę beždžionių kvapu slėpėsi Erikas ir Alicija. Tada vėl pasiverčiau lapute, šokau per langą ir vikriais judesiais nulėkiau žemyn.

## **Erikas**

### **1.**

Džordžas pabudo, nes iš pradžių pasigirdo klyksmas, o paskui riaumojimas. Mes bėgome per gūdų mišką bijodami, kad tik jis mūsų nepavytų. Kitsune tikrai padėjo išnešti kailį gyviems!

Mūsų užduotis susiaurėjo: dabar liko tik vienas vampyras-kūrėjas, kurį turime surasti. Iš tiesų tai vampyrė-kūrėja, Džozefina. Kažkada ji buvo Magnolijos draugė, todėl Alicija įsitikinusi, kad su ja mums tikrai neprireiks daug vargti – Džozefina bus mūsų pusėje. Iš jos mes privalome paimti Oro ir Žemės galių elementus, juos įkalinsime pakabutyje - geležinėje penkiakampėje žvaigždėje, kuri sujungs visus elementus. Mums teks plaukti laivu į Australiją.

Keista mūsų trijulė vėl keliavo kartu. Žinojome, kad mūsų laukia ilga kelionė laivu, bet jau tikrai nesitikėjome, kad kelią mums staiga pastos Magnolija!

Vieną naktį ji netikėtai užpuolė mus laive: įsilaužė į kajutę ir bandė visus tris nugalabyti (tik vampyrai-kūrėjai turėjo galią galabyti kitus vampyrus, jeigu jie buvo įsitikinę, kad vykdo teisingumą!), bet, laimė, savo pusėje turėjome galingą Kitsune, kuri atrėmė Magnolijos puolimus ir ji atsitraukė. Tačiau po valandos paaiškėjo, kad laivo korpuse yra didžiulė skylė ir laivas skęsta... Įgula dirbo kaip patrakę gelbėdami laivą ir žmones. Supratome, kas dėl to kaltas – Magnolija šitaip bando mumis atsikratyti ir atimti vampyrų-kūrėjų galių įrankius. Kodėl? Kas jai pasidarė? Ypač skaudu buvo Alicijai. Ji nenorėjo patikėti, kad Magnolija gera valia staiga perėjo į Klaudijaus pusę. Ji buvo įsitinusi, kad čia kažkokie Klaudijaus kėslai.

Apdaužytas laivas vis dėlto pasiekė Australijos krantą.

Turėjome visą reikalingą informaciją apie vampyrę-kūrėją Džozefiną, todėl rasti ją nebuvo sunku. Džozefina, skirtingai negu Džordžas, nesislėpė: ji mūsų labai laukė!

Būtent Džozefina atskleidė paslaptį, kas atsitiko laive. Pasirodo, mus užpuolė ne Magnolija, o Klaudijus. Mums su Alicija pasprukus, jis įkalino Magnoliją ir, savo galiomis trumpam atėmęs iš jos atvaizdą, bandė sudrumsti mums protą ir atimti vampyrų-kūrėjų galių įrankius.

- Klaudijus dabar vėl galingas, nes atėmė iš jūsų Magnolijos sage, - pasakė Džozefina.

Ką?!!!

Alicija griebėsi už ant kaklo kabėjusio krešelio – jis buvo tuščias!

Mus apėmė siaubas: rodėsi, tiek dau padarayta, ir še tau – tokia nesėmė! Kaip jis sugebėjo? Kaip mes nesupratome?

Džozefina džiaugėsi, kad mums padeda Kitsune: tai, pasak jos, ženklas, kad mūsų laukia sėkmė. Būtent Kitsune ji atidavė tai, dėl ko mes atvykome - Oro ir Žemės galių elementus – ir, įspėjusi apie dar tykančius pavojus, palinkėjo mums sėkmės kelionėje.

Kitsune nusprendė, kad per daug rizikinga atgal vėl keliauti laivu, todėl mes trise ir visi, kurie buvo mūsų pusėje, sujungėme magiją, galias, mintis, viltis ir persikėlėme atgal į Europą.

Žinoma, tai mus išsekino, tačiau turėjome pakankamai laiko atsigauti: juk Kitsune pasakė, kad ta, kurios dabar atkakliai ieškosime ir kurią privalome surasti, kad pakeistume visų vampyrų gyvenimus, dar negimusi.

## 2.

Buvo 1965 metai.

Mūsų trijulė apsigyveno nedideliame miestelyje, sename parke, po apleistu dvaru – šią vietą parinko Kitsune. Ji sakė, kad čia gyvendami būsime arčiausiai savo mergaitės. Žinojau, apie ką ji kalba – apie tą ypatingąją mergaitę, kurią aš turėsiu paversti vampyre, kad galėtume išgelbėti visus kitus nelaiminguosius vampyrus. Dvaro prieigose jautėmės saugūs. Bet Kitsune vis labiau ėmė jaudintis. Kartą ji pasakė, kad mums liko nebe tiek ilgai laukti. Juodieji vampyrai tai jaučia, todėl reikėtų sustiprinti apsaugą. Taip mūsų dvare atsirado vampyrė-kariūnė Didžioji Paula, kurią atsiuntė Peteris.

- Erikai, - kartą kreipėsi į mane Alicija. - Mes jau ilgai kartu gyvename šiame parke... Nežinau, kaip tu, bet aš... Aš noriu tau prisipažinti: tu man labai patinki, Erikai! Labai labai...

Alicija nuleido galvą ir su viltimi žiūrėjo į mane.

Aš jaučiausi pamalonintas, bet tiesa buvo ta, kad Alicijos nemylėjau. Ją mylėjau tik kaip seserį. Ir išvis aš bijojau kažką mylėti, nes meilė – jėgas silpninantis ginklas, kuriuo tuoj pat galėtu pasinaudoti kas nors iš juodųjų vampyrų. Labai atsargiai rinkau žodžius.

- Alicija, suprask aš negaliu tavęs mylėti. Myliu tave kaip seserį, bet ne daugiau. Atsiprašau, kad tave nuvyčiau, bet... Mums geriau nemylėti.

- Nejaugi aš tau visai nepatinku? – susiraukė Alicija. – Bent iš mandagumo pasakytum, kad...

- Alicija, suprask: aš negaliu tau meluoti, - liūdnai pasakiau. – Juk mes turime pasitikėti vienas kitu!

- Užsikrušk! - sušuko ji man į veidą ir trenkusi durimis išlėkė.

Likau vienas. Nė nepajutau, kaip šalia atsirado Kitsune. Šįkart ji mūvėjo kelnes ir dėvėjo marškinius, vėl buvo ilgais gaurais ir turėjo laputės ausis bei uodegą.

- Meilė keistas dalykas, ar ne? - nusišypsojo Kitsune atsisėdusi šalia manęs.

- Taip... Bet negaliu duoti jai to, ko ji nori, - atsidusau.

- Alicijos sielą nuodija pavydas, liūdna... Bet turbūt kalta jos prigimtis, ir nieko čia nepakeisi.

- Gal... O gal ji išmoks nepavydėti su laiku? – supratau, kad tai retorinis klausimas.

- Į šį klausimą atsakymo nežinau, bet, manau, supratau, kodėl ji pastaruoju metu tapo dar piktesnė, - samprotavo Kitsune.

- Turbūt tu teisi, - pasakiau, - žinoma, ji ilgai kaupėsi, kad man tai pasakytų, o aš nerodžiau jai dėmesio. Aišku, dėl to ji pasidarė dar dirglesnė.

- Užteks šitų liūdnuų temų! Ir taip pasaulis liūdnas. Štai jūs, vampyrai, išgyvenote jau du Pausaulinius karus. Ir kokią išvadą padarėte? Ūūūuu, žmonės žiaurūs padarai! - atsiduso Kitsune.

Man visada keldavo šypsena jos „ūūūuu!“ Šiuo garsu ji dažnai reiškė absoliučiai visas savo emocijas. Kadangi dabar ji kalbėjo rimtai, vos susilaikiau neprunkštelėjęs.

- Žmonės žiaurūs, bet tą jų žiaurumą dažnai išprovokuoja kažkas, kam tai naudinga. Pavyzdžiui, Klaudijus. Jis dar žiauresnis. Žudo beveik visus žmones, kurie pasipainioja jo kelyje; kur jis pasirodo, kyla karai, vyksta žiaurios intrigos, visur liejasi kraujas, - atsidusau.

- Gana tokių liūdnuų pokalbių! Pakalbėkim linksmesne tema, - ir Kitsune kepštelėjo ranka man per veidą. – Ūūūuu, Erikai, žinau, kad ta vampyriukė, kurią pakeisti, kris tau į akį!

- Kaip tu gali paistyti tokius dalykus! – supykau. – Negi tu ateitį matai?

- Neeee... Aš tiesiog tai žinau! Ūūūuu, jūs tiksite vienas kitam! – suūbavo Kitsune ir mirktelėjo man savo siaura migdoline akimi.

Bandžiau paauklėti ją ilgu moralu apie meilės žalą vampyrų gyvenime, bet ji apsviję uodega mano kaklą ir viską pavertė juokais.

- Erikai, ačiū, kad leidi man jaustis tuo, kuo noriu, ir esi toks puikus draugas! – uodegos galiukas atsidūrė mano nosyje ir sukėlė griausmingą čiaudulį.

### 3.

*Ją pamačiau vėlyvą vakarą pro parduotuvės vitrinos langą. Užėjau į parduotuvę ir aš.*

Ji susiraukusi dairėsi po lentynas stumdama priešais save vežimėlį, jau ir taip prikrautą įvairių produktų. Rankoje laikė lapelį. Rudaplaukė mergina kuitėsi konservuotų produktų skyriuje ir niekaip negalėjo išsirinkti žirnelių. Jos suraukta kakta atrodė juokingai ir aš suprunksčiau. Ji metė į mane piktą žvilgsnį.

- Ko čia vėpsai? - suburbėjo mergina. – Ar aš tau skolinga?

Nusišypsojau ir mirktelėjau jai akį.

- Atsiknisk! – mestelėjo ir įsikniaubė į savo lapelį.

Tada nuo jos atsilikau. Kodėl atkreipiau dėmesį į tą merginą? Tada nesupratau, bet kažkodėl slapčia ją pasekiau. Nė pats nepajutau, kai visos mano dienos pasidarė vienodos – nieko



nedariau, tik ją sekiau. Minioje su ja susidurdavau kiekvieną dieną: ji užsisvajojusi eidavo tarsi stiklinėmis akimis ir manęs nepastebėdavo, o aš nenuleidau nuo jos akių. Sužinojau apie ją viską, ką tik galėjau sužinoti: vardą, amžių, kad gyvena beveik viena (tėvai retai kada pasirodo namuose) dideliame name; kad mokykloje, kurioje mokosi, visi ją vadina poete, bet tikrų draugų ji neturi; kad ištikus vakarus, o kartais ir naktimis ryte ryja knygas apie... vampyrus, kad visur vaikšto viena...

Kitsune išsyk tai pastebėjo: iš pradžių ji juokavo, erzino mane, krėtė pokštus. Paskui pasakė vieną sakinį, kuris mane supurtė: „Tu *ja* radai!“ Tik tada atsitokėjau ir prisipažinau sau ir visiems kitiems požeminio dvaro gyventojams, kad pastebėjau vieną rudaplaukę merginą, kuri, mano įsitikinimu, yra *ta*! Kodėl taip manau? Nes jaučiu prie jos nepaaiškinamą trauką. Seku ją net pats nežinau, kiek laiko ir negaliu sustoti.

Netikėčiausiai sureagavo Alicija.

- Tai dabar laktysi paskui kiekvieną sijeną ir žiūrėsi, ar ten *ta*, ar ne *ta*? – žaibavo ji akimis. - Nes staiga pradėjai jausti trauką?

Tik sumanioji Kitsune galėjo numaldyti Alicijos pavydą! Ji pasakė, kad būtų gerai visiems tą merginą apžiūrėti iš arčiau: jeigu ji *ta*, savo galiomis pajusime ją iš karto.

Taigi sumanėme paspėsti spąstus: reikėjo kažkaip atsivilioti merginą iki dvaro. Ir man gana nesunkiai pavyko: kartą ją, po lietaus išėjusią pasivaikščioti, aš savo galiomis atviliojau į parką, užkalbinau, susipažinome... Beje, keista! Ji man prisistatė Chlojos vardu, nors aš buvau įsitikinęs, kad jos vardas kitoks... Net truputį nusivyliau, pagalvojau, kad gal padariau klaidą. Bet vis tiek įprašiau Chloją nunešti Kitsune man įkištą gėlių puokštę į dvarą Alicijai. O Alicija persistengė kalbėdamasi su Chloja. Ir ši dingio.

Labai dėl jos jaudinausi, puoliau iš paskos, bet kažkodėl negalėjau nė žingsnio žengti toliau parko vartų. Supratau: tai Kitsune žaidimėliai.

- Kitsune, kodėl neleidi man išeiti? - sušukau radęs ją geriančią arbatą priešais židinį: ji atrodė kaip tikra japonė - su raudonu kimono, bet lapės ausis ir uodegą ji vis dar tebeturėjo. – Nejaugi manai, kad tai ne *ta* mergina?

- Dabar aš būsiu ne Kitsune, o Usagi. Pažadėk, kad nuo šiol mane taip vadinsi, Erikai, - ji linksmi žiūrėjo į židinyje rusenančią ugnį. – Tai tikrai *ta* mergina! Tu šaunuolis, Erikai-san!

Ji pirmą kartą mane taip pavadino.

- Tai kodėl neleidi man palikti parko? Kodėl neleidi ieškoti Chlojos? – nesupratau Kitsune išsisukinėjimų. – Pakeisiu ją ir parsivesiu į dvarą.

- Ūūūuu, nebūk toks greitas! – suūbavo Kitsune. – Moterims reikia intrigos. Eik, kas tave laiko...

Tada nulėkiau pas Chloją į namus ir tikrai – prisiekiu viskuo, kas man brangiausia! – pajutau, kad ji man neabejinga. Tas jos skruostų raudonis išgirdus, kad ji man patinka!.. Jutau, kad

tarp mūsų mezgasi ryšys. Ir žinojau, kad ji svajoja apie vampyro meilę. O jeigu tas jos mylimas vampyras būčiau aš?

Tą naktį aš ją pakeičiau. Mačiau: ją buvo apėmę dvilypiai jausmai - baimė ir smalsumas.

Bet padariau didžiausią klaidą, kad parsivedžiau ją į dvarą!

Viską sugadino Alicija. Viską! Jos pavydas ir arogancija išvijo Chloją į nežinią.

Kai Alicija man pasakė, kad Chloja savo noru mus paliko, norėjau ja tikėti. Negalėjau netikėti: juk mes toje pačioje pusėje, mūsų misija ta pati – ji negali meluoti. Bet tada prisiminiau, ką sakė Didžioji Paula: Klaudijus čia pat. Ir tada viską supratau...

Reikia kuo greičiau gelbėti Chloją, kol jis!..

Bet parko vartai ir vėl manęs neišleido! Kitsune!

- Tu vėl manęs neišleidi? – paklausiau Kitsune. – Kodėl?

- Erikai, - atsiduso lapė, - tu esi jau senas išmintingas vampyras, bet aš, Kitsune, esu už tave - nesupyk - išmintingesnė!

Kalbėdama Kitsune net nežiūrėjo į mane.

- Kai kalbi bent jau žiūrėk man į akis! –sušukau. - Ar tik tu neperėjai į priešų pusę?

Mano balsas drebėjo – aš bijojau blogiausio.

Ji su nuostaba pakėlė į mane dabar jau žalias apvalias akis.

- Žinoma, ne!- pasakė.

- Tai kodėl neleidi man palikti parko? - paklausiau nežinia kelintą kartą.

- Alicijai tavęs reikia, ji visai supyko ant visų... - nusišnekėjo Kitsune.

- Ką tu čia paistai! Yra dar kažkas, taip? Pasakyk man! Pasakyk, Kitsune-san! – nebežinojau, kaip dar jos maldauti. - Meldžiu!

Kitsune akys vėl pasidarė tamsios ir siauros.

- Tu nebūtum jai leidęs, Erikai...

- Ko nebūčiau leidęs? – mane apėmė neviltis. – Sakyk, Kitsune-san, ko nebūčiau jai leidęs?

- Įkąsti Klaudijui!

Aš apstulbau! Ką ji kalba? Ar ji supranta, ką ji kalba?!

Bet Kitsune lyg niekur nieko šnekėjo toliau:

- Tu tikrai nebūtum leidęs ir ji nebūtų galėjusi atsiimti galios, kurią tu perdavei ją pakeisdama, - pasakė Kitsune žiūrėdama man į akis. - Juk nebūtum leidęs jai įkąsti grafui Klaudijui?

- Ne... Ne, ne ne ne! - kartoju apstulbęs. – Kodėl tu taip pasielgei?

- Erikai, tu nebūtum to leidęs! Be šito, nesugrįš vampyrų taip lauktas žmogiškasis gyvenimas. Ar ne to tu sieki? - švelniai kalbėjo Kitsune - Tai vienintelė priežastis, kodėl leidau Alicijai taip nemandagiai kalbėti su Chloja-san.

Jau norėjau kažką nelabai mandagaus atkirsti Kitsune, bet abu pajutome smarkų smūgį iš niekur.

- Pralaužė apsauginį barjerą! – suriko Kitsune. – Erikai, jie kieme, lekiam! Didžioji Paula juos užlaikys!

Kitsune pirma manęs išlėkė iš kambario, atsitokėjęs išbėgau į lauką ir aš. Dairiausi, bet nieko aplink nemačiau. Kurgi tas Klaudijus? Kur visi?

Pasigirdo šaižus Kitsune „ūūūuu“.

Puoliau į tą pusę. Kitsune tupėjo prie tvenkinio.

- Jie ją pagrobė! Jie pasiėmė Aliciją! - suško prie pat vandens stovinti Kitsune. Jos veide pamačiau išgastį.

- Kas jie? – riktelėjau.

Kitsune akyse sublizgo keršto liepsnelės.

## **Chloja**

### **1.**

Mano skruostai sudrėko nuo ašarų.

Verkiu? Šiaip verkiu retai: kai tik taikydavausi pažliumbti, tėvai mane apšaukdavo silpnavale - lygiai kaip šitas dieras! Taip, aš silpnavalė, nes būdama viena namie ne kartą savo kambarielyje žliumbiau apsikabinusi pagalvę. Tėvams nerūpėjo, kad aš visai nenorėjau užaugti ir tapti svarankiška, kai kitos mergaitės dar žaidė su lėlėmis. Jiems nerūpėjo, ką aš veikiu namie ir kaip man sekasi. Žinoma, jie paskambindavo ir kai atsirasdavo viltis, kad pokalbis užsitęs ilgiau nei penkias minutes, jie greitai ją užgesindavo sakydami, kad kita linija jiems skambina svarbus verslo partneris! Jie visada manęs atsiprašydavo. Aš, žinoma, linksmai atsakydavau, kad tiek to: pasimatysime per Kalėdas ir panašiai. Kad tik neapsižliubčiau! Nes vėl būsiu silpnavalė... Mokykloje visi norėjo būti mano draugai dėl mano garsių tėvų ir šiaip tikėjosi išpešt iš manęs naudos, bet aš juos visus kiaurai mačiau ir bendraudavau tik tiek, kiek norėjau aš.

Susitvardyk ir nukreipk siutą į besikeliantį senį!

Kas čia dabar? Jis kvatodamasis nusivalė žemes nuo savo skrybėlės. Kodėl jam juoking?

- Ak, mieloji, tu nuostabi! Šitokia galia! Šitokia galia! Deja, man tu vis vien neprilygsi, snargle! – jis tebesijuokė.

Jau ketinau trenkti dar vieną molio gabalą jam į veidą, bet jis sukaukė „*Stok!*“ ir aš nieko negalėjau padaryti: kad ir kaip priešinausi, negalėjau nepaklusti. Jaučiau, kaip blėsta visa mano energija, kaip pamažu silpstu...

- Ką tu man darai?! – panikavau aš. - Paleisk!

- Ką kiekvienas šeiminkas daro su savo vergu: aš tau įsakinėju! – su didžiausiu pasimėgavimu atsakė vyras. – Na, eime, mergiūkšte! Ir taip per ilgai su tavimi žaidžiau.

## 2.

Jau antra savaitė, kaip esu jo rūmuose ir blizginu šarvus. Nežinau, kodėl jis liepia man daryti tokį varginantį darbą - atrodo lyg jis norėtų mane išsekinti. Kam jam to reikia? Juk aš ir taip negaliu jam pasipriešinti, negaliu su juo kovoti, nors tu ką! Kiekvieną kartą jam ką nors paliepus aš nieko negaliu padaryti ir bėgu vykdyti įsakymų.

- Na, štai!.. - murmėjau, baigusi valyti dar vienus sunkius šarvus.

Dabar galėjau trumpam išsmukti į kiemą be to idioto leidimo. Čia jis taip sugalvojo. Čia visur jo taisyklės. Beveik kiekvieną dieną išsmunku į lauką. Jau pasirodė pirmasis sniegas ir šito šūdžiaus sodas atrodo kaip iš pasakų knygutės. Galiniame kieme jis turi labirintą: ši vieta man priminė filmą „Alisa Stebuklų šalyje“. Vieną akimirką net pamaniau, kad čia ta pati vieta! Bet šis labirintas skiriasi nuo to, kur buvo filme – šis baisesnis.

Nuėjau į dvaro kiemo pakraštį, kur jis ribojosi su mišku, ir atsisėdau prie jau pamėgtos išvartos galvodama apie Eriką ir kitus, pasiilgau net pasipūtėlės Alicijos. Štai ir vėl skruostais rieda ašaros... Nusivaliau riešu ir užsidengiau akis. Kieme išgirdau bruzdėjimą: manęs jau ieško. Na, ir tegul! Vis bandau jam priešintis...

- Jis tavęs visada ir visur ieškos, nes tu - ypatinga! – visai šalia išgirdau merginos balsą.

Pasukau galvą: šalia manęs ant išvartos sėdėjo ilgais tamsiais plaukais išblyškusi mergina, jos tatuiruotė ir ledinės akys rodė jos tikrąją rūšį. Kas ji?

- Kodėl? – paklausiau nepažįstamosios.

Ji čia buvo vienintelė, per tiek laiko išdrįsusi su manimi kalbėti. Be to, visoks užgriuvęs š... manęs jau nebestebina.

- Tu dar daug ko apie save nežinai, - mergina prisislinko arčiau. – Tu - vienintelė jam įkandusi gavaui tokią galią, apie kurią... Be to, tu vienintelė, kuri apskritai jam įkando!

Truktelėjau pečiais – man nerūpi! Bet mergina tęsė toliau:

- Jeigu tu toliau nuo jo nei per dvidešimt metrų, jis negali skaityti tavo minčių!

- Kaip tai? Jis gali skaityti mintis? - suklusau.

Skaito mano mintis? Rimtai? Kiekvienoje knygoje apie vampyrus kas nors būtinai sugebėdavo skaityti mintis...

- Klaudijus gali skaityti tik tų mintis, kurie yra jam įkandę, - postringavo mergina. - Bet jeigu tu nutolsi toliau nei per dvidešimt metrų, jis neperskaitys tavo minčių.

- Vadinasi, kad jis galėtų skaityti mano mintis, aš turiu prie jo priartėti bent per dvidešimt metrų?

- Taip, - patvirtino naujoji pažįstama.

Gal ir gerai, kad tas šiknius nežinos, ką aš galvoju, jeigu laikysiuosi nuo jo atokiau. Staiga panižo mano tatuiruotę. Pakėliau ranką ir ėmiau it patrakusi kasytis.

- Oho, tu tikrai kitokia! - tyliai švilptelėjo mergina.

Aš nevalingai uždengiau savo vampyrišką žymę. Žinojau, kad aš kitokia - nenormali net vampyrų pasaulyje!

O ta žymė? Ji turbūt išsikraipė dėl mano rando... Tik niekaip negalėjau prisiminti, kada ir kaip aš ją užsidirbau... Tik ar randas taip galėtų iškraipyti vampyrišką žymę?

- O kodėl tu nenori įkasti tam seniui, jei jau ten visokių galių prisideda? – nepatikliai paklausiau merginos. – Ir kas tu tokia?

- Nee, ačiū! – numykė ji. – Taip, jis mane tik pakeitė, bet nenoriu jam tarnauti kaip kiti čia esantys... Jis mane užknisa! Aš Zoja.

Aš ją supratau. Mes abi sėdėjom prie išvartos ir kalbėjomės, o Klaudijus ir jo parankiniai lakstė manęs ieškodami.

## **Erikas**

- Kitsune, kas atsitiko? - paklausiau. – Kur Alicija? Kas ją pagrobė? Tu žinai?

- Žinoma, kad žinau! Ją pagrobė PYSSO! - rėkė Kitsune. - Ji PYSSO pastate! Ūūūuu, jie atsiims už tai!

- Kur? - paklausiau išsigandęs: man tas žodis nuskambėjo baisiai. – Kas tas PYSSO?

- Pasaulinė ypatingų sveikatos sutrikimų organizacija! - pasakė lapė. - Ūūūuu, jie atsiims dabar! Ūūūuu, aš jiems!..

Tokią piktą ir įsiaudrinusią aš ją mačiau pirmą kartą.

- Tai lekam ten? - aš norėjau Aliciją matyti sveiką ir gyvą, kad ir kaip ten bebūtų.

- Kviesk Didžiąją Paulą! Tegul paima viską, ką surinkome iš kūrėjų. Šiandien ta naktis, kai ne tik ištrauksime Aliciją iš valdžios remiamos PYSSO rankų, bet ir gelbėsime Chloją! Ūūūuu, jums, vampyriukai, atėjo lauktoji diena: šiandien gražinsime jūsų žmogiškuosius gyvenimus! – įsiaudrinusi juokėsi Kitsune. – Ūūūuu, bus smagus darbo!

Mano širdis suspurdėjo iš džiaugsmo! Net nežinau, dėl ko labiausiai džiaugiasi: ar kad ištrauksime Aliciją iš PYSSO „globos“, ar kad pagaliau pamatysiu ir išgelbėsiu Chloją, ar kad bus

išgelbėti visi vampyrai Žemėje. Džiaugiasi dėl visko! Ypač dėl Chlojos! Žinojau, kad Chloja priešinsis Klaudijui, bet tikėjau, kad ji gyva, kad Klaudijos ja naudosis kiek galėdamas ilgiau. Dabar veiksime visi išvien! Mes galime... Mes turime tai padaryti!

Kaip patrakęs lėčiau pas Didžiąją Paulą.

- Na, salduk, tu pačiu laiku! Nesiblaškyk: aš jau viską surinkau. Lekiam pas Kitsune! - nusijuokė moteriškė, dabar jau nė kiek nepanaši į tą virėją ir Donorystės centro naktinę budėtoją, kokia mes buvome įpratę kasdien ją matyti. Prieš mane stovėjo vampyrė-karė: tiesi, ryžtinga, galinga... – Tai dumiam, gražuoliuk?

Ak, ta linksmuolė Didžioji Paula! Ją atsiuntė vampyras Ieškotojas Peteris, kad pagelbėtų mums ir Kitsune. Ji uoliai vykdė savo užduotį: ne tik saugojo mus, bet ir maitino (užtat ir buvo praminta virėja!), kėlė ūpą ir visuomet atsirasdavo ten, kur jos labiausiai reikėdavo. Kitsune ją labai vertino ir sakė, kad viena Didžioji Paula gali atstoti visą būrį juodųjų vampyrų-kovotojų.

Su didžiąja Paula atlėkėme į kiemą. Kitsune jau sklandė ore pasivertusi devianynuodege lape. Pamačiusi mus sudarė magišką ratą ir atgavusi žmogiškąją formą ištiesė mums rankas.

- Kabinkitės! Kelsimės ten, kur rasime Aliciją! - pasakė lapė ir Didžioji Paula padavė jai didžiulę savo ranką, aš paėmiau kitą jos delną. - Susikabinkite ir judu!

Kai susikibome rankom su Didžiąja Paula, ratas sutvisko visais geltonos spalvos atspalviais, šviesa sumirguliavo ir mes dingome iš parko. Vos per akimirką Kitsune mus perkėlė į automobilių stovėjimo aikštelę priešais stiklinį pastatą, virš kurio įėjimo varinėmis raidėmis spindėjo užrašas - *Pasaulinė ypatingų sveikatos sutrikimų organizacija*. Aplink mus ėjo praeiviai, bet nė vienas nestabtelėjo, neatsisuko: jie net nepastebėjo, kad mes ką tik čia atsiradom.

- Kitsune, tavo triukai vis tobulesni! - pagyriau laputę.

- Ūūūuu, žinau! - nusijuokė lapė. – Ir ne be tavo pagalbos!

- Bet nejaugi neslėpsi savo lapės ausų? - paklausiau. – Ir uodega vis dar kyšo...

- Ne, nėra reikalo! Noriu pamulkinti tuos mulkius dar labiau, kad jie įsitikintų, jog yra mulkiai! - kvatojo laputė. - Taip seniai nekrėčiau jokių pokštų! Dabar atėjo mano laikas!..

Kitsune pasitrynė delnus ir įėjo pro paradines duris. Su Didžiąja Paula žengėme paskui Kitsune. Registratūroje Bendrojo skyriaus valdininkė mums tučtuoju liepė apleisti pastatą, nes valkatos ir cirko artistai čia nepageidaujami – mat čia ne eilinė ligoninė, čia PYSSO! Kitsune akys piktai žybtelėjo.

Staiga vienu metu atsidarė visos durys, durelės ir durelytės, kaip kulkos iššovė visi stalčiai, po visą fojė pasklido popieriai... Valdininkė nesuprato, kas dedasi: ėmė panikuoti, gaudyti pasklidusius dokumentus, spaudyti visus mygtukus, skambinėti visais telefonais... Mums kelias buvo laisvas. Antrame aukšte Kitsune sugadino kanalizacijos sistemą ir viską užliejo vanduo. Žinoma, pokštinkė Kitsune nesusilaikė ir visur prileido Koi žuvyčių! Ji kvatojosi, o valdininkai ir

techninis personalas it pašėlę lakstė po kontorą, nežinodami, kas dedasi... Trečiame aukšte Kitsune pleškino fejerverkus - personalas į juos žiūrėjo ir nieko aplinkui nematė... Kai pasiekėme ketvirtą aukštą, kuriame dirbo vien moterys, laputė paleido į darbą peles ir gyvates: žinoma, tai buvo tik iliuzija, bet panika kilo greitai... Taigi visuose aukštuose Kitsune sukėlė chaosą ir kvatojo net susirietusi. Jau seniai mačiau ją taip įsilinksminusią. Mūsų mažoji draugė lapė padėjo mums pasiekti paskutinįjį - trisdešimt septintą aukštą, kur buvo direktoriaus Gregorio kabinetas ir slaptųjų tyrimų laboratorija.

- Jie mano, kad vampyriškos išvaizdos pakitimai yra viruso simptomai! - pasipiktino Kitsune. – Manykite į sveikatą, ką tik norite, bet nesijauskite visagaliai, kvailiai! Ūūūuu, tik pažiūrėkit, ką jie padarė Alicijai!

Kitsune rodė į stiklinę laboratorijos sieną, už kurios plūso mokslininkai: Alicijos rožinės garbanos susivėlę gulėjo ant žemės, o galva buvo nuskusta plikai! Jos veidas rodė didelę kančią ir per tas pora valandų tapo labai išvargęs.

- Kaip žmonės sugeba per trumpą laiką taip išsekinti kitą gyvą būtybę? – pyko Kitsune ir tą pat akimirką nedūžtantis stiklas sutrupėjo.

- Alicijai verkiant reikia kraujo! – šūktelėjau. - Ji atrodo kur kas baisiau nei tada, kai ją kankino Klaudijus.

- Tai nestovėk kaip kuolas! - sušuko Didžioji Paula. – Nejaugi tik aš viena turiu užuosti, kur saugomos donorų kraujo atsargos?

Kaip ir priklausau didžiajai vampyrų maitintojai, ji išsitraukusi keptuvę (kada spėjo ją įsidėti į krepšį?) talžė apsaugos darbuotoją. Kitsune atjunginėjo laidelius ir vamzdelius nuo išvargusio Alicijos kūno ir nė neatsisukusi uodega nubloškė su švirksčiu atsėlinusį laborantą, kuris taikėsi jai įdurti.

Tada pasirodė moteris pilku kostiumėliu ir tvirtu baltų plaukų kuodu. Jos žvilgsnį iškart prikaustė Kitsune lapės ausys ir uodega.

- Griebkite tą padarą! Man jo reikia! - šaukė moteris. – Sulaikykite juos visus!

- Agente Smit, kas čia dedasi? - paskui ją atlėkė vyriškis pražilusiais ūsais. – Kur apsauga?

Į klausimą niekas neatsakė. Moteris pilku kostiumėliu išsitraukė ginklą.

- Kitsune, stabdyk juos visus! Jų per daug! - sušukau karštligiškai. – Ir jie ginkluoti!

Kitsune linktelėjo ir atsisuko į pilkąją moterį - agentę Smit, kuri jau nusitakė į Kitsune ir žiūrėjo į ją kaip medžiotja į baisiai geidžiamą grobį. Ir agene Smit sustingo! Kaip ir visi kiti mūsų priešininkai.

- Kiek laiko jie bus sustingę? - riktelėjau. – Turiu paieškoti Alicijai kraujo!

- Turime kelias minutes! Nenaudojau didelės galios, kurios prireiks persikeliant, - atsakė Kitsune. - Skubėk!

- Ieškoti nereikia! – laikydama ant rankų išsekusią Aliciją, Didžioji Paula mestelėjo žvilgsnį į milžinišką metalinę spintą. – Užuodžiu jį čia!

Pagriebiau keletą donorų kraujo pūslių. Pagalvojau ir ėmiau į didžiulį šiukšlių maišą krauti visas.

- Neverta, dėk atgal, - ramiai pasakė Kitsune. – Jau šiandien jums kraujo nebereikės!

Ji pasakė taip užtikrintai, kad paėmiau tik vieną pūslę – Alicijai.

- Statykite Aliciją į ratą! – sukomandavo Kitsune. - Imkite ją už rankų ir greičiau dingstame iš čia!

Visi susikibome už rankų ir persikėlėme dar kartą, taip ir palikę PYSSO baisų chaosą. Nė vienam iš mūsų tai neberūpėjo.

Vos atsidūrėme dvaro kieme, akis paskaudo nuo balto sniego. Na, štai: ir vėl svarbiausi įvykiai vyksta žiemą.

- Išvarta! - suriko Kitsune. – Erikai, nelauk!

Niekas nė nepaklausė, ką tai galėtų reikšti.

Aš rimtai žaviuosi šia lapute! Ji žino viską. O aš žinojau tą vietą: juk ilgai pas Klaudijų gyvenau.

Taigi kuo greičiau prie išvartos! Atgal į Klaudijaus dvarą!

## **Chloja**

### **1.**

- Erikai? – šūktelėjau, kai jis išdygo priešais mane. Nežinojau, ar džiaugtis ar verkti dėl jo pasirodymo.

- Chloja! - jis pribėgo ir tvirtai mane apkabino. Pajutau šilumą ir jaučiau, kaip rausta mano veidas. - Jau maniau... Aš viską žinau! Ar tu jam įkandai?

- Kaip matai, aš gyva! - pasakiau šiek tiek suglumusi. – Ir aš jam įkandau.

Jis laikė mane apkabinęs ir sušnabšdėjo:

- Dabar įkask man.

Aš viską supratau. Žinojau, kad tik šitaip galėsiu išsivaduoti iš Klaudijaus. Jau geriau Erikas bus mano šeimininkas, negu tas prakeiktas senis! Išsižiojau, pajutau, kaip atsiranda iltys... Tą akimirką priešais mus išdygo Klaudijus. Aš suleidau iltis į Eriko kaklą...



- NEEEE! - užstaugė Klaudijus ir šoko prie mūsų. – Zoja, pulk juos!

Mes su Eriku atsitraukėme vienas nuo kito. Zoja sėdėjo ant išvartos kaip sėdėjusi: vadinasi, ji mūsų pusėje. Klaudijus sutriko. Tada kažkur sutraškėjo įšalusios samanos. Visi atsisukome.

Pusnimis skriejo smulki ilgaplaukė mergaitė su lapės ausimis, pasipuošusi auksiniu kimono. Su sniegu linksmai žaidė jos lapės uodega. Paskui ją lėkė Didžioji Paula, už rankos laikydama visiškai pliką Aliciją.

- Alicijai! – šūktelėjau ir ją apsikabinau. – Kas tau atsitiko?

- Nežinau net... – ji sumišusi glustelėjo man prie krūtinės. – Moteris pilku kostiumu ir baltais plaukais atrodė taip nekaltai... Aš praradau budrumą.

- Ją pagrobė PYSSO – mokslinių tyrimų organizacija - ir darė tyrimus, nes manė, kad vampyriška išvaizda - naujo viruso simptomai. Jie sugebėjo ją nustekenti per pora valandų! – Eriko akys virė pykčiu.

- O kas ta mergaitė, atrodanti kaip lapė? - paklausiau.

- Juk ten Kitsune! Neprisimeni jos? - paklausė nuoširdžiai nustebęs Erikas, nes mano veido išraiška greičiausiai sakė, kad aš jos tikrai neatsimenu. - Ak!.. Tu ją pažinai kaip Usagi.

- Ten Usagi? Bet ji visiškai kitokia! Na, gal tas vaikiškas sudėjimas...

- Tai Kitsune magija, Chloja! - nusijuokė Erikas.

Per tą džiaugsmingą sumaištį visi pamiršome Klaudijų. Apie jį mums priminė Zoja – tylioji vampyrė. Zoja ir dabar tyliai sėdėjo šalia. Ją ir anksčiau retai kas matydavo: ji tūnodavo kažkur rūmuose, bet visada tylėdavo ir retai su kuo bendraudavo. Dabar tylioji vampyrė Zoja suriaumojo galingiausiu pasaulyje balsu:

- Jis sprunka!

Apsidairėme: Klaudijaus nesimatė.

- Kitsune, kuo greičiau grąžink mano formą! - subaubė Didžioji Paula.

Kitsune linktelėjo ir rankos mostu iš putlios virėjos Didžioji Paula tapo tikra kovotoja. „Jai trūksta tik šarvų ir atrodys kaip vaikystėje pamėgtų filmų herojė Ksena!“ – pamaniau.

- Bus ir šarvai! – mirktelėjo man Didžioji Paula. – Palauk, pamatysi! Tik jau nevadink manęs kažkokia Ksena! Tokia pravardė man skamba kaip blogai išstartas Kitsune vardas!

Visi nusijuokėme. Patogūs rūbai ant jos gerai treniruoto kūno atrodė kaip šarvai, rankose ji laikė kardą.

- Ach! Kaip gera vėl laikyti rankose ginklą, o ne samptį! - nusikvatojo Paula purtydama didelę galvą su ilga raudona kasa. - Gerai! Jūs ruoškitės, o aš juos pristabdysiu!..

- Čia tikroji tavo išvaizda? – susižavėjęs paklausė Erikas. – Tai bent!

Vampyrė-karė Paula pradingo - ji nulėkė pas Klaudijų ir jo sėbrus. Žinojome: Klaudijus irgi vienija jėgas, pas jį atvykęs Džordžas, sulėkė visi, nenorintys atsisakyti vampyriškojo egzistavimo.

- Erikai! Alicija! Zoja! – sukomandavo Kitsune. – Dumkit padėti Paulai! Mes čia su Chloja susitvarkysime vienos!

Erikas su Alicija pasileido Klaudijaus dvaro link, bet Zoja stovėjo kaip stovėjusi. Aš nustebau, o Kitsune elgėsi taip, lyg jos čia nebūtų

- Atsiprašau, - suvizzino uodegą Kitsune, - daug ką turėčiau paaiškinti... Juk negalėjo Paula gyventi dvare tokios išvaizdos! Sužinojęs, kad turime vampyrė-kariūnę savo pusėje, Klaudijus būtų pradėjęs burti komandą... Neleidau jai tokiai rodytis, nors ir kaip ji priešinosi! Užtat dabar Klaudijus mažiau pasiruošęs. Nestovėk! Darom penkiakampę.

Iš maišo Kitsune ištraukė nedidelę geležinę žvaigždę, kuri buvo išlankstyta iš plokščios parūdijusios vielos. Akimirksniu rūdys pradingo ir žvaigždė sutvisko. Sidabras? Taip, tai buvo sidabras, nugalintis vampyrus, tik Kitsune jį slėpė. Ji padavė vieną žvaigždės kampą man ir liepė laikyti.

- Atleisk, kad iškart nepasakiau tau savo tikrojo vardo: aš ne kiškis Usagi - aš lapė Kitsune! – nusišypsojo man laputė.

Aš linktelėjau: negaliu ant jos pykti – juk ir mano tikrojo vardo niekas iš čia esančių nežinojo. Cha! O aš maniau, kad Kitsune yra žmogus. Na, ir apmovė mane ši fokusininkė!

- Laikyk žvaigždę tvirtai! - pasakė man Kitsune ir pradėjo ją tempti. Ištempė žvaigždę tokio dydžio, kad kiekviename jos kampe galėtų atsistoti po vampyrą. - Dėk ant sniego.

Vos paguldėme žvaigždę ant žemės, jos viduryje ištirpo visas sniegas. Kitsune ištraukė voką, atrakino užraktą ir padavė voką man.

- Kūrėjų dovanas į žvaigždę turi įleisti tu! - nusijuokė.

- Kodėl aš?

- Nes tu *yatinga*! - Kitsune bakstelėjo į mano vampyrišką rožės žymę.

Atplėšiau voką ir pajutau, ką turiu daryti: paliečiau voko kampučiu sidabrinės žvaigždės kamputį ir pagal jos formą aplink šoko du elementai - ugnis ir vanduo. Tada Kitsune iš skrynelės išėmė pakabutį. Aš jį sudaužiau į žvaigždės kampą ir rate jau žaidė vėjelis, šokdindamas kelis iš pakabučio išbirusius menkus žemės grumstelius – jie susiliejo su ugnies šuorais ir vandens lašeliais.

- Paimk Magnolijos sage, - netikėtai Zoja žengė prie manęs ir ištiesė dailų papuošalą, - ir dėk į rato vidurį: ką aš pradėjau, tu užbaik!

Nieko nesupratau, bet padariau, ką liepė Zoja. Kitsune laiminga šypsojosi.

- Tu - vampyrų tėvas: vampyras-Pirmuonis! - sušnabždėjo Kitsune. – Kažką jaučiau, bet nebuvo tikra.

- Padariau neatleistiną klaidą: daviau pradžią šiai rūšiai... Taip, aš Pirmuonis. Bet negaliu vadintis tėvu, aš tik pakeičiau penkis vampyrus, ir kai kurie pamišo dėl pranašumo...

Aš žinojau, ką reikės daryti toliau.

- Kad viską užbaigčiau, man reikės Kitsune magijos ir tavo išminties! - pasakiau Zojai, kuri pamažu įgavo vyrišką kūną.

Iš po dailios skrybėlės krito aukso spalvos liemenį siekiantys plaukai, viena akis buvo pridengta raiščiu (kaip kokio pirato, spėjau pagalvoti), kita švytėjo ledine spalva. Ilgas paltas dengė stambius pečius - vampyras spinduliavo galia ir atrodė didingai.

- Slėpiausi po baikščios, tylios moters kauke, kad Klaudijus manęs per anksti nesučiuotų: juk jis žinojo ir vis dar žino mano silpnybę... Eime, užbaigsime šį reikalą.

Apie kokią silpnybę jis kalba? Nors... Visi turime silpnybių, todėl ir darome klaidas.

Mes trise drąsiai įžengėme į ratą: Kitsune ir Pirmasis vampyras spindėjo galia, aš pajutau delnais vėl kylančią šilumą, kuri greitai kaupėsi pirštų galiukuose ir atidengiau savo riešą su keista žyme. Žymė, kuri atrodė kaip rožė apipešiotais žiedlapiais, švytėjo.

- Sakyk žodžius! – suriko jis. - Greičiau!

Žodžius? Kokius žodžius?

- Eiliuok! – dabar jau rėkė ir Kitsune.

*Tuoj turi sušvisti vilties spindulys... – nedrąsiai pradėjau aš. -*

*Tvinksi mintis, kad vėl viskas sugriš...*

*Ir kančią veiduose pakeis šypsena...*

*O stingdančią baimę - gyvybės daina...*

Kažką eiliavau ir eiliavau... Jaučiau, kad tai ne visai gerai skamba, bet negalėjau sustoti.

Pirmasis vampyras linktelėjo ir aš nutilau. Mes abu ištiesėme riešus - jis su normalia žyme, aš su keista - ir sulietėme vienas kito ženklus. Kitsune tuo metu laikė ratą. Pajutau kūne keistą virpulį ir galiausiai didelis energijos pliūpsnis nunešė Pirmąjį vampyrą ir mane į šonus. Ratas suiro. Kitsune žiūrėjo tai į mus, tai tolyn - ji matė vis dar besikaunančius bičiulius.

Ar mums pavyko? Aš nežinojau. Bet pajutau tokį nuovargį, kad nevalingai užmerkiau akis.

Išgirdau piktdžiugišką Klaudijaus juoką... Paskui kriokimą... Ar mes pralaimėjome kovą?

## 2.

Mane purtė šaltis.

Atmerkiau akis gulėdama šaltame sniege. Atsisėdau ir pasižiūrėjau į apnuogintą savo riešą. Nebėra! Mums pavyko! Pasukau galvą ir čiupau sau už plaukų: rudi, gražūs, neperregimi! Sukrykščiau iš laimės ir apsidairiau. Sniegas kai kur buvo nudažytas krauju, bičiuliai gulėjo aplink mane.

Ar jie negyvi? Prilėkiau prie Eriko, širdis daužėsi kaip pašėlusį. Atverčiau jį, jo krūtinė kilnojosi, ant riešo nebebuvo vampyro žymės. Jis atsimerkė - apsiverkiau iš laimės.

- Eriakai, ar tau viskas gerai? - paklausiau.

- Chlo, kas atsitiko?

- Mums pavyko! Mes atgavome žmogiškuosius gyvenimus, mes ir vėl žmonės! - šaukiau.

- Paula jau nebeatgaus savo gyvenimo... - liūdnai pasakė Erikas - jis viską prisiminė.

- Kodėl? - paklausiau.

- Klaidijus ją nužudė jos pačios ginklu, - Erikas buvo labai liūdnas. – Jos nebėr – ji dingio... Bet niekšą Klaidijų lygiai taip pat pradangino Pirmasis vampyras.

Nuo išsvartos išgirdome mūsų vardus šaukiančią Kitsune: ji visus kvietė prie skrynios, kad tie, kurie nori, galėtų sugrįžti namo.

Alicija atsitempė baisiai sužalotą moterį. Tai buvo Magnolija: Klaidijus ją kankino kiekvieną dieną, kol sužinojo, kur yra jos sagė.

- Jums pa-vy-ko! - džiaugėsi ji.

- Taip, mums pavyko... – Alicija verkė apkabinusi tą moterį. – Dabar ir tau bus viskas gerai, pamatysi!

- Ji neturi jėgų ne dėl vampyriškų sužalojimų, bet dėl žmogiškos, ją seniausiai apnikusios ligos, - pasakė Kitsune. – Ji serga džiova. Kažkada tai buvo nepagydoma liga, o šiandien – vieni juokai! Ji gyvens!

- Magnolija, tu nemirsi! – džiaugėsi Alicija. Nušvito ir kitų veidai.

- Ačiū jums visiems... - padėkojo Magnolija.

Kitsune linktelėjo ir ataugino vešlias geltonas Alicijos garbanas. Tada iškėlė rankas į viršų.

- Prisiminkite tik šviesias akimirkas! Jūs abi dabar grįšite į tą patį laikmenį, tik Magnolija bus sveika.

- Eriakai! - sušuko Alicija - Tu man tikrai patikai, noriu, kad tai žinotum...

Jos visiems pamojavo ir žengė per iš skrynios išaugusias duris.

- Žinojau... – sušnabždėjo mane apsikabinęs Erikas. – Sakei jau...

Kai visi panorėjusieji su Pirmuoju vampyru priešakyje buvo gražinti į savo laikmečius, aš atsisukau į dabar jau žaliaakį Eriką.

- Ir tu iškeliausi? - mano balsas užlūžo.

Nenorėjau kad jis išvyktų, norėjau, kad pasiliktų. Bet jeigu jis nori grįžti namo, aš jį suprasiu. Aš jį mylėjau. Darėsi ir juokinga ir liūdna. Tiesiogine prasme: juokas pro ašaras.

- Neturiu kur grįžti... - Erikas jau buvo viską apsvarstęs. - Be to, man čia labai patinka.

Negalėjau patikėti tuo, ką girdžiu: jis lieka? Liūdesio kaip nebūta! Tik džiaugsmas.

- Ūūūuu, įdomu, kodėl tau čia patinka? - suūbvo Kitsune.

- Užsičiaupk! - nutildė ją išraudęs Erikas, o Kitsune kvatojosi. – Tik nežinau, ką mano Chloja.

Aš pakibau Erikui ant kaklo.

-Ei, kvailiuk, noriu, kad žinotum: patikai man nuo pirmos dienos, kai mes susitikome! – pasakiau jam tiesiai į ausį.

- Kur? Parke? - sumurmėjo Erikas - kaip žmogus jis visai neįžūlus.

- Parduotuvėje, prie konservuotų žirnelių! - nusijuokiau.

- Tai tu prisimeni?! - nustebo Erikas.

- Žinoma!

- Ūūūuu, kiek daug meilės! Man bloga...Tuoju apsvėmsiu.. - pasakė Kitsune užtrenkdama skrynią ir ją savo galiom pradangindama.

- Kitsune, tu lieki? - paklausiau.

- Žinoma! Juk man nėra kur grįžti: aš beveik visą šios Žemės egzistavimą čia gyvenu! - nusijuokė lapė. - Keliausiu į savo tėvynę Japoniją. Susisieksiu su judviem!

Bet mes nelabai jos ir klausėmės – mūsų lūpos susiliejo bučiniui.

- Ūūūuu! Mielieji, perkelsiu jus į jūsų gimtąjį parką, jei jau taip...

Mes su Eriku bučiavomės stovėdami prie parko vartų – ten, kur *ta* vakarą susitikome.

### 3.

- Žinai, tavo vardas - pats gražiausias! – kalbėjo mane už rankos laikydamas Erikas, kai mes susitikome kino teatre. – Džiaugiuosi vėl tave matydamas !

- Ačiū, - aš paskutiniu metu dažnai raustu: turbūt ir vėl atrodžiau kaip burokas. – Erikas – šimtą kartų gražiau nei Edvardas!

- Edvardas? – nuoširdžiai nustebo Erikas. – Koks dar Edvardas?

Mano kvailumui nėra ribų: maštau balsu kaip kokias pensininkė!

- Et!.. – dabar tai jau užsiplieskiau kaip žarija. – Nekreipk dėmesio! Kažkada man tai buvo pats gražiausias vardas.

- ..., - meiliai sumurkė mano vardą Erikas ir pabučiavo mane į lūpas. – Tavo vardas pats gražiausias pasaulyje. Patikėk manimi!

**P.S.**

Per visas televizijas kone savaitę plyšojo, o spaudoje mirgėte mirgėjo pranešimai, kad kažkoks paslaptinas tornadas nusiaubė PYSSO pastatą ir dabar teks į jį investuoti milijonus.

Ak, ta Kitsune! Ji žadėjo viską sutvarkyti taip, kad niekas nieko niekada neprisimins.

Tai kodėl to nepadaarė? Pamišo? Kitsune?!!

O gal tai jos kerštas už geriausią draugę Aliciją?